Agatha Christie

Agatha Christie

E uşor să ucizi

Capitolul I.

Tovarăşa de drum.

Anglia!

Anglia după atâţia ani!

Oare cum o să i se pară?

Luke Fitzwilliam îşi punea această întrebare, în timp ce cobora pasarela spre doc. Întrebarea îi stăruise în minte cât aşteptase la vamă. Iar când, în fine, îşi luă locul în trenul care ducea pasagerii vaporului, îi revenise dintr-o dată.

Concediile în Anglia însemnau altceva. Bani mulţi, pe care să-i arunci în toate părţile (sau, oricum, începi să-i risipeşti!), vechi prieteni pe care să-i vizitezi, întâlniri cu alţii, veniţi acasă ca şi el – o atmosferă lipsită de griji, în genul: „Ei, n-o să dureze. Ar fi cazul să mă şi distrez! Curând plec înapoi”.

Acum însă, nu se mai punea problema întoarcerii. Nu vor mai fi nopţi toride şi înăbuşitoare, nici soarele orbitor şi frumuseţea tropicală a vegetaţiei abundente, nici seri singuratice în care citea şi recitea numere vechi din „The Times”.

Era un pensionar onorabil, cu câteva modeste venituri particulare în plus, un domn fără griji, care se reîntorcea în ţara sa – Anglia. Oare cum îşi va petrece timpul?

Anglia! Anglia, într-o zi de iunie, sub un cer întunecat şi un vânt tăios şi pătrunzător. Nu prea părea să-l întâmpine cu drag printr-o zi ca asta! Şi oamenii! Doamne, oamenii! Mulţimi întregi, cu chipurile cenuşii ca şi cerul – chipuri neliniştite şi preocupate. Iar casele răsăreau pretutindeni

ca ciupercile! Nişte căsuţe revoltătoare! Pe tot parcursul nişte coteţe prăpădite cu pretenţii!

Cu un efort, Luke Fitzwilliam îşi mută ochii de la peisajul ce se întindea dincolo de fereastra vagonului şi se cufundă în lectura ziarelor pe care tocmai le cumpărase: „The Times”, „The Daily Clarion” şi „Punch”.

Începu cu „The Daily Clarion”. „Clarion” vorbea numai de derbiul de la Epson.

„Păcat că n-am ajuns ieri. N-am mai văzut un derby de când aveam nouăsprezece ani”, se gândi Luke.

Sublinie numele unui cal din formaţia „Club” şi se uită să vadă ce pronostica în ziar corespondentul Clarionu-lui despre el. Dintr-o propoziţiune îl nimicise: „Cât priveşte ceilalţi, Jujube II, Mark’s Mile, Santony şi Jerry Boy, au puţine şanse de calificare. Un posibil învins ar fi şi…”

Dar pe Luke nu-l interesa posibilul învins. Privirile i se aţintiseră asupra pariului. În dreptul lui Jujube II era trecută cota modestă de 40 la 1.

Se uită la ceas. Patru fără un sfert: „Ei! Acum s-a terminat!” se gândi el. Regreta că nu a pariat pe Clarigold care era al doilea favorit.

Deschise „The Times” şi fu absorbit de probleme mai serioase.

Totuşi, asta nu dură mult, deoarece un colonel cu o înfăţişare fioroasă din celălalt colţ al compartimentului atât se enervase de ceea ce citise mai înainte, încât ţinu să-şi împărtăşească indignarea tovarăşului de drum. Se scurse o jumătate de oră până când colonelul obosi să-şi tot exprime părerea despre: „blestemaţii aceştia de agitatori comunişti, sir”.

În cele din urmă, colonelul amuţi şi adormi cu gura căscată. Puţin după aceea, trenul încetini şi, în sfârşit, se opri. Luke se uită pe fereastră. Ajunseră într-o gară mare şi pustie, cu multe peroane. Zări un chioşc ceva mai departe, pe care atârna o tăbliţă: Rezultatele derbyului. Luke deschise uşa, sări jos din tren şi alergă spre chioşc. O clipă

mai târziu se uita cu un zâmbet de satisfacţie la cele câteva rânduri mâzgălite la rubrica „Ştiri de ultimă oră”.

Rezultatele derbyului.

Jujube II.

Mazeppa.

Clarigold.

Luke zâmbi şi mai mult. O sută de lire de cheltuit! Buna Jujube II, respinsă cu atâta dispreţ de toţi.

Împături ziarul încă zâmbind în sinea sa şi se întoarse, trezindu-se… În faţa liniei goale. În timp ce se bucurase de victoria lui Jujube II, trenul se strecurase din gară pe neobservate.

— Când dracu a şters-o trenul ăsta? întrebă pe un hamal cu înfăţişare mohorâtă.

Acesta răspunse:

— Care tren? N-a mai trecut nici un tren de la 3:14.

— Adineauri a fost un tren aici. Eu m-am dat jos din el. Expresul de Londra.

Răspunsul sosi sec:

— Expresul de Londra nu opreşte nicăieri.

— Dar a oprit, îl asigură Luke. Eu am coborât din el.

— Nu opreşte până la Londra, repetă hamalul netulburat.

— A oprit chiar la peronul ăsta şi eu am coborât din el, să ştii!

Pus în faţa faptului, hamalul schimbă tactica.

— Nu trebuia să coborâţi, spuse el pe un ton de reproş. N-are staţie aici.

— Dar a oprit!

— A încetinit. Asta nu înseamnă c-a oprit.

— Nu mă pricep să fac deosebiri aşa subtile. Problema este, ce mă fac?

Hamalul, care gândea încet, repetă cu reproş:

— Nu trebuia să coborâţi.

— Să zicem că ar fi aşa, spuse Luke. „E în zadar, căci ăst necaz s-a întâmplat. Noi nu vom plânge iar, fiindcă trecutu-i mort şi nu va reînvia, spuse corbul Nevermore. Mâna care

se mişcă scrie, şi după ce a scris se mişcă iar, etC. EtC. Şi aşa mai departe”. Ce vreau eu să aflu este ce mă sfătuieşti să fac, având în vedere că ai experienţă în serviciul companiei căilor ferate?

— Adică, să vă spun ce-ar fi mai bine să faceţi?

— Exact, confirmă Luke, presupun că există trenuri care au staţii oficiale aici?

— Cred că mai bine aţi lua pe cel de 4:25.

— Dacă trenul de 4:25 merge la Londra, m-am şi urcat în el.

Liniştit din acest punct de vedere, Luke începu să se plimbe pe peron. Un panou mare îl informa că se găsea la încrucişarea drumurilor dinspre Fenny Clayton şi Wyechwood-under-Ashe şi, în clipa următoare, un tren cu un singur vagon, împins din spate de o locomotivă mică şi antică, intră încet în gară pufăind şi trase pe o linie secundară. Cei şase sau şapte oameni care coborâră traversară podul şi veniră lângă Luke pe peron. Hamalul cel mohorât se trezi brusc din moleşeală şi începu să împingă un cărucior mare cu lăzi şi coşuri; sosi şi un alt hamal lângă el, zdrăngănind bidoanele cu lapte. Gara Fenny Clayton se trezi din toropeală.

În cele din urmă, mândru nevoie mare, sosi şi trenul de Londra. Vagoanele de clasa a treia erau înţesate şi nu existau decât trei vagoane de clasa întâi, fiecare cu câte unul sau doi călători. Luke cercetă acest compartiment. În primul, pentru fumători, era un domn cu aspect cazon care fuma un trabuc. Luke se gândi că pe ziua de azi îi ajunsese colonelul anglo-indian. Trecu în compartimentul alăturat, în care se afla o tânără obosită, cu un aer distins, probabil guvernanta, şi un băieţel de vreo trei ani, care părea neastâmpărat. Trecu repede mai departe. Uşa de la compartimentul următor era deschisă şi înăuntru nu se afla decât o singură pasageră, o doamnă în vârstă. Văzând-o, Luke îşi aminti de una din mătuşile sale, Mildred, care consimţise cu curaj ca el, pe atunci de zece ani, să crească

un şarpe de casă. Mătuşa Mildred fusese fără îndoială o mătuşă bună, aşa cum s-ar cuveni să fie orice mătuşă. Intră în compartiment şi luă loc.

După cinci minute de activitate intensă a celor de pe vagoanele de transportat lapte, a celor cu cărucioarele de bagaje şi a altor verificări, trenul se puse în mişcare. Luke despături ziarul şi-şi aruncă privirea asupra ştirilor ce ar putea să-l mai intereseze pe un om care a parcurs de acum ziarul de dimineaţă.

Nu îşi închipuia că o să poată citi multă vreme. Avea multe mătuşi, şi era aproape sigur că plăcuta doamnă în vârstă din colţul compartimentului nu intenţiona să călătorească până la Londra în tăcere.

Avusese dreptate – geamul trebuia ridicat, umbrela alunecase şi bătrâna doamnă îi şi declara ce bun era trenul cu care călătoreau.

— Numai o oră şi zece minute. E foarte bun, să ştiţi, chiar foarte bun. E mult mai bun decât cel de dimineaţă, care face o oră şi patruzeci de minute.

Continuă:

— Bineînţeles, aproape toţi îl iau pe cel de dimineaţă. Adică, e o prostie să călătoreşti după-masă, când celălalt e cu tarif redus. Şi eu am vrut să plec de dimineaţă, dar îl pierdusem pe Wonky Pooh – motanul meu persan – o frumuseţe, numai că a avut ceva la ureche nu de mult – şi că nu puteam să plec până nu-l găseam.

Luke murmură:

— Sigur că nu, şi, în mod ostentativ, îşi aruncă privirea pe ziar. Stratagema nu-i servi la nimic. Torentul de vorbe se porni iar.

— Aşa că ar trebui să aleg dintre două rele pe cel mai mic; am luat trenul de după-amiază, şi e o plăcere să mergi cu el, pentru că nu e atât de aglomerat – chiar asta nu te interesează când călătoreşti cu clasa întâi. Sigur că de obicei nu procedez aşa. Adică, eu consider că asta e o extravagance, acum, când veniturile au scăzut, impozitele s-

au ridicat, iar servitorilor trebuie să le dai salarii mai mari; dar am fost atât de năucită – pentru că, ştii mă duc la Londra cu nişte treburi importante şi vroiam să mă gândesc bine ce o să spun… Ştiţi, am vrut să am puţină linişte… Luke îşi reţinu zâmbetul. Şi dacă sunt şi alţii care călătoresc în aceeaşi direcţie – ce să mai vorbim! Nu poţi să fii neprietenoasă – aşa că mi-am zis că o dată pot să-mi permit şi eu, deşi cred că în zilele noastre oamenii cheltuiesc prea mult şi nimeni nu mai e strângător şi nu se mai gândeşte la ziua de mâine. Ce păcat că s-a desfiinţat orarul cu secunde la trenuri… era cu totul altceva.

Desigur, continuă repede, aruncând o privire fugară înspre faţa bronzată a lui Luke, că militarii în permisie trebuie să călătorească cu clasa întâi. Adică, e de la sine înţeles că ofiţerii…

Luke îndură privirea cercetătoare a unei perechi de ochi scăpărători. Capitulă imediat. Tot o să-l întrebe până la urmă.

— Nu sunt militar, spuse el.

— Vai, scuză-mă. N-am vrut să… când v-am văzut aşa ars de soare, mi-am închipuit că poate veniţi din Orient într-o permisie.

— Da, mă întorc din Orient, dar nu în permisie. Puse capăt cercetărilor ulterioare cu o declaraţie îndrăzneaţă: sunt poliţist.

— Lucraţi la poliţie? Nu zău, asta-i foarte interesant. O prietenă bună de-a mea, ştiţi băiatul ei tocmai a intrat în poliţia palestiniană.

— Vin din Strâmtoarea Mayang, spuse Luke, intervenind iar cu o precizare.

— Vai, ce interesant. Ce coincidenţă! Vreau să spun faptul că dumneata călătoreşti în acest vagon. Pentru că, ştiţi, afacerea cu care am plecat la oraş… Ei bine, de fapt mă duc la Scotland Yard.

— Zău? spuse Luke.

Se gândi: „Oare o să se oprească odată sau o ţine aşa până la Londra?” De fapt, nu-l deranja prea mult, pentru că ţinuse foarte mult la mătuşa Mildred şi-şi aminti cum odată îi dăduse o bancnotă de cinci şilingi când avea mai mare nevoie. Şi apoi, doamnele în vârstă, cum era acesta sau mătuşa Mildred, aveau ceva foarte plăcut şi specific englezesc în ele. În Strâmtoarea Mayang nu găseai aşa ceva. Semănau cu puddingul de prune de Crăciun, cu jocul de crichet din sat şi cu şemineele în care sălta focul. Lucruri pe care ajungeai să le apreciezi mult atunci când nu le aveai şi te aflai la celălalt capăt al lumii. (Totuşi, puteai să te plictiseşti dacă ai fi stat prea mult în tovărăşia lor, dar, după cum am mai spus, Luke abia debarcase în Anglia, de trei-patru ore).

Bătrâna doamnă reluă, voioasă:

— Da, aveam de gând să plec de dimineaţă, dar pe urmă, cum v-am spus, am fost foarte îngrijorată de Wonky Pooh. Credeţi că e prea târziu să mă duc acum? Adică, Scotland Yardul nu acordă audienţe speciale numai la anumite ore.

— Nu cred că închid la ora patru ca magazinele, spuse Luke.

— Şi eu cred tot aşa. Adică ar trebui ca oricine să poată anunţa o crimă serioasă la orice oră, nu?

— Exact, spuse Luke.

O clipă, bătrâna tăcu. Părea preocupată.

— Întotdeauna m-am gândit că cel mai bine e să mergi la sursă, spuse în cele din urmă. John Reed e o persoană drăguţă – sergentul nostru din Wychwood – un om plăcut şi foarte politicos. Dar, ştiţi, nu cred că ar putea să se ocupe de o problemă serioasă. S-a obişnuit prea mult să aibă de-a face cu beţivani sau să dea amenzi pentru depăşiri de viteze, pentru semnalizări greşite sau persoanelor care nu au permis de ţinut câini… foarte rar cu câte o spargere. Dar nu cred, de fapt sunt convinsă, că nu e omul să se ocupe de o crimă!

Luke ridică din sprâncene.

— Crimă?

Bătrâna doamnă aprobă din cap cu tărie.

— Da, crimă. Văd că vă surprinde. Şi eu am fost, la început… Chiar nu-mi venea să cred. M-am gândit că-mi joacă vreo festă imaginaţia.

— Şi într-adevăr… n-a fost imaginaţia de vină? întrebă Luke cu delicateţe.

— A, nu, scutură din cap hotărâtă. La început, s-ar fi putut, dar nu a doua oară, a treia sau a patra oară. Atunci convingi.

Luke întrebă:

— Vreţi să spuneţi că… au existat mai multe crime?

Vocea blajină şi liniştită răspunse:

— Mă tem că destule. De asta m-am gândit că cel mai bine ar fi să merg direct la Scotland Yard şi să le spun. Nu credeţi că ăsta e cel mai bun lucru de făcut?

Luke se uită gânditor la ea şi spuse:

— Păi… cred că aveţi dreptate.

Se gândi în sinea sa: „Cei de la Scotland Yard trebuie să ştie cum s-o ia. Probabil că le vin câte o jumătate de duzină de bătrâne pe săptămână şi tot sporovăiesc despre o sumedenie de crime comise în sătucurile lor drăguţe şi liniştite! Cred că există un departament special pentru bătrânicile astea”.

Şi în minte îi apăru figura unui superintendent blajin, sau a unui inspector chipeş, care murmura plin de tact:

— Vă mulţumim, doamnă, şi vă rămânem îndatoraţi. Acum însă, întoarceţi-vă acasă, lăsaţi totul pe seama noastră şi nu vă mai îngrijiţi de povestea asta.

Zâmbi în sinea sa, închipuindu-şi scena: „Oare de unde le vin asemenea idei? Presupun că de vină este viaţa lor monotonă, o dorinţă nereprimată pentru dramă. Am auzit că multe dintre bătrâne îşi închipuie că toată lumea le otrăveşte mâncarea”.

Se trezi din aceste cugetări când vocea blajină şi subţirică continuă:

— Ştiţi, mi-aduc aminte că am citit odată – cred că-i vorba despre cazul Abercrombie – fireşte că otrăvise pe mulţi până să stârnească bănuieli… Ce spuneam? A, da, cineva spunea că se uita într-un anumit fel la câte unul, şi pe urmă, foarte curând după asta, persoana respectivă se îmbolnăvea, n-am crezut că e adevărat, când am citit… dar este adevărat!

— Ce este adevărat?

— Expresia feţei unei persoane…

Luke se holbă la ea. Bătrânica doamnă tremura puţin, iar obrajii ei rozalii pierduseră ceva din culoare.

— La început, am observat când o privea pe Amy Gibbs – şi ea a murit. Apoi a urmat Carter. Şi Tommy Pierce. Acum însă – ieri – s-a întâmplat cu doctorul Humbleby – un om atât de cumsecade – un om cu adevărat cumsecade. Carter era un beţivan, într-adevăr, iar Tommy Pierce un băieţel nespus de obraznic şi neruşinat, care se bătea cu băieţii mai mici, le răsucea mâinile, şi îi ciupea. Nu prea mi-a părut rău după ei, dar cu doctorul Humbleby e altceva. Trebuie salvat. Şi culmea este că, dacă m-aş duce să-i spun toată povestea, nu m-ar crede! Ar râde de mine! Nici John Reed nu m-ar crede. Dar la Scotland Yard e altceva. Pentru că, fireşte, acolo sunt obişnuiţi cu crimele!

Se uită pe fereastră.

— Vai, dragă, într-o clipă ajungem. Se agită puţin deschizând şi închizând geanta, strângându-şi umbrela.

— Vă mulţumesc, vă mulţumesc, îi spuse lui Luke, care ridica umbrela pentru a doua oară. M-am liniştit discutând cu dumneata – aţi fost foarte drăguţ; îmi pare tare bine că sunteţi de acord cu ce voi face.

Luke spuse amabil:

— Sunt sigur că veţi primi un sfat bun la Scotland Yard.

— Vă sunt foarte recunoscătoare. Scotoci în geantă. Cartea mea de vizită, vai de mine, nu am decât una singură, trebuie s-o păstrez pentru Scotland Yard…

— Desigur, sigur…

— Mă numesc Pinkerton.

— Un nume foarte potrivit, domnişoară Pinkerton, spuse Luke zâmbind, apoi adăugă grăbit, în timp ce bătrâna îl privea puţin descumpănită: Pe mine mă cheamă Luke Fitzwilliam.

Când trenul trăgea la peron adăugă:

— Să vă găsesc un taxi?

— Vai, nu, mulţumesc! Domnişoara Pinkerton păru şocată de idee. O să iau metroul. O să mă ducă la Trafalgar Square şi o iau pe Whitehall în jos.

— Bine, atunci mult noroc! îi ură Luke.

Domnişoara Pinkerton îi scutură mâna cu căldură.

— Atât de amabil, murmură ea din nou. Ştiţi, la început, am avut impresia că nu mă credeţi.

Luke avu delicateţea să roşească.

— Ei! Atâtea crime! E destul de complicat să săvârşeşti multe omoruri şi pe urmă să ieşi basma curată, nu-i aşa?

Domnişoara Pinkerton dădu din cap şi spuse cu seriozitate:

— Nu, nu, dragul meu, aici greşeşti. E foarte uşor să ucizi… atâta timp cât nimeni nu te bănuieşte. Şi ştii, persoana în chestiune este chiar ultimul om pe care l-ar suspecta cineva!

— Ei, oricum, vă doresc mult noroc! spuse Luke.

Domnişoara Pinkerton se pierdu în mulţime. El porni în căutarea bagajelor, gândindu-se în sinea sa: „Era cam trăsnită? Nu, nu prea-mi vine să cred. O imaginaţie prea bogată, asta-i tot. Sper că o să se poarte delicat cu ea. Cu aşa o bătrână doamnă!”

Capitolul II.

Anunţul mortuar.

Jimmy Lorrimer era unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui Luke. Era normal ca Luke să se ducă direct la Jimmy, de îndată ce ajunse în Londra. Cu el ieşi în căutare de distracţii în seara sosirii. Băuse cafeaua făcută de el a doua zi dimineaţă, cu capul vâjâind de durere, iar acum auzea

vocea lui Jimmy a două oară fără să-i răspundă, căci recitea un paragraf neînsemnat din ziarul de dimineaţă.

— Scuză-mă, Jimmy, spuse tresărind.

— Erai absorbit de… situaţia politică?

Luke râse.

— Da de unde. Ştii, e ceva ciudat – o bătrânică cu care am călătorit ieri în tren a murit călcată de o maşină.

— O fi luat în serios vreun semafor. Dar, de unde ştii că era ea?

— S-ar putea să nu fie ea. Dar e acelaşi nume – Pinkerton – a răsturnat-o o maşină şi a ucis-o pe când traversa Whitehall-ul. Maşina n-a oprit.

— Urâtă afacere! spuse Jimmy.

— Da, sărmana băbuţă. Îmi pare rău. Îmi amintea de mătuşa Mildred.

— Oricine ar fi şoferul maşinii, o să răspundă pentru fapta sa. Mai mult ca sigur că o să fie condamnat pentru omucidere. Să-ţi spun drept, mi-e grozav de frică să conduc o maşină în ziua de azi.

— Un Ford de opt cilindri în „V”. Să ştii, amice, că…

Conversaţia deveni strict tehnică.

Jimmy se întrerupse să întrebe:

— Ce naiba tot fredonezi?

Luke fredonase încetişor: „Că-i de vină, sau nu-i de vină, musca se mărită cu biata albină.”

Îşi ceru scuze.

— Un cântecel de când eram copil. Nu ştiu de ce mi-a venit în cap.

O săptămână mai târziu, Luke care parcurgea neatent prima pagină din „The Times”, exclamă brusc:

— Ei, fir’ar să fie!

Jimmy Lorrimer ridică ochii.

— Ce s-a întâmplat?

Luke nu-i răspunse. Se uită fix la un nume dintr-o coloană.

Jimmy repetă întrebarea.

Luke înălţă capul şi privi către el. Avea o expresie atât de neobişnuită, încât Jimmy fu surprins.

— Ce e, Luke? Parcă ai fi o fantomă.

Celălalt nu răspunse un minut sau două. Dădu drumul ziarului, se duse până la fereastră şi se întoarse. Jimmy îl urmărea din ce în ce mai mirat.

Luke se aşează pe un scaun şi se aplecă în faţă.

— Jimmy, bătrâne, ţi-aduci aminte că, în ziua în care am sosit la Londra, am pomenit de o bătrânică cu care am călătorit până aici?

— Cea de care spuneai că-ţi aminteşte de mătuşa Mildred? Şi care a fost călcată de o maşină?

— Da. Ascultă, Jimmy. Băbuţa asta mi-a înşirat o aiureală cu Scotland Yardul; cică se ducea acolo ca să le spună despre nişte crime. Avea în satul ei un criminal în stare liberă – asta era povestea… Tipul ăsta ar fi omorât foarte rapid.

— Nu mi-ai spus că era cam scrântită? întrebă Jimmy.

— Nu cred că era.

— Bătrâne, vino-ţi în fire! Un şir de crime…

Luke îl întrerupse nerăbdător.

— N-am avut impresia că era dusă cu sorcova. Mi-am închipuit că-i lucrează prea mult imaginaţia, cum se întâmplă câteodată cu bătrânele.

— S-ar putea să ai dreptate. Dar probabil că era şi puţin cam trăsnită.

— Nu contează ce crezi tu, Jimmy. Deocamdată, eu îţi spun ţie, pricepi?

— Bine, bine…, zi mai departe.

— A dat foarte multe amănunte, a pomenit numele a vreo două victime şi pe urmă a explicat că ceea ce o frământa era că ştie cine avea să fie următoarea victimă.

— Zău? spuse Jimmy încurajator.

— Uneori ţi se fixează un nume în memorie nu ştiu din ce motiv prostesc. Numele ăsta mi-a rămas în minte pentru că l-am legat de un cântecel fără noimă, pe care mi-l cântau

când eram copil. „Că-i de vină, sau nu-i de vină, musca se mărită cu biata albină”.*

— Foarte inteligent, n-am ce zice, dar de fapt care-i legătura?

— Problema e, măi deşteptule, că pe omul respectiv îl chema Humbleby, doctor Humbleby. Bătrânica mea spunea că doctorul Humbleby va fi următoarea victimă şi era afectată pentru că „era un om tare cumsecade”. Numele mi-a rămas în cap din cauza cântecului de care ţi-am pomenit.

— Şi?

— Ei bine, uite-aici!

Luke întinse ziarul, punând degetul în dreptul unui anunţ în coloana cu decese.

— Vezi, Jimmy? Ăsta-i numele şi locul, iar omul e doctor, ce părere ai?

Jimmy nu răspunse imediat. În cele din urmă spuse serios şi destul de şovăitor:

— Bănuiesc că nu-i decât o coincidenţă a naibii de stranie.

— Asta e, Jimmy? Chiar aşa o fi? Să fie numai atât?

Luke începu să se plimbe prin cameră.

— Atunci ce altceva să fie? întrebă Jimmy.

Luke se întoarse brusc pe călcâie.

— Ce ar fi dacă fiecare vorbă debitată de băbuţa aia ar fi adevărată! Ce-ai zice dacă povestea asta fantastică ar fi purul adevăr?

— Ei, linişteşte-te, băiete! Ar fi cam încurcată treaba! Lucruri de-astea nu se-întâmplă!

— Dar cazul Abercrombie? El n-a fost bănuit că i-a lichidat pe mulţi?

— Mai mulţi decât s-au descoperit, spuse Jimmy. Un amic de-al meu avea un văr care era procurorul local. Am aflat multe prin el. L-au condamnat pe Abercrombie pentru că-l otrăvise pe veterinarul de acolo cu arsenic, pe urmă au dezgropat-o pe nevastă-sa care era îmbibată cu arsenic, şi mai mult ca sigur că şi cumnatul murise în acelaşi fel – şi

asta nu era tot, nici vorbă. Prietenul meu mi-a spus că părerea neoficială era că Abercrombie lichidase cel puţin cincisprezece oameni la vremea sa. Cincisprezece!

— Exact! Deci lucruri de-astea se întâmplă!

— Da, dar nu se-ntâmplă des.

— De unde ştii? Poate se întâmplă mai des decât crezi tu.

— A vorbit valahul poliţist din tine! Nu poţi să uiţi că eşti poliţist, acum, că te-ai pensionat?

— Cred că dacă ai fost odată poliţist, toată viaţa rămâi aşa. Ascultă Jimmy, să presupunem că, înainte ca Abercrombie să devină atât de nesăbuit încât să-şi vâre crimele sub nasul poliţiei, vreo bătrânică singură şi guralivă ar fi ghicit pur şi simplu cine e criminalul şi ar fi dat fuga la autorităţi ca să-i povestească tot. Crezi că ar fi ascultat-o cineva?

Jimmy rânji.

— Aiurea!

— Exact. Ar fi spus că are gărgăuni la cap. Întocmai cum ziceai! Sau ar fi crezut: „Prea multă imaginaţie. Nimic concret!” Cum am apreciat eu! Şi amândoi, Jimmy, ne-am fi înşelat.

Lorrimer medită câteva clipe.

— Care e situaţia de fapt? Tu ce crezi?

Luke răspunse încet:

— Cazul se prezintă astfel: Mi s-a relatat o poveste – improbabilă, dar nu imposibilă. O dovadă, moartea doctorului Humbleby, care vine în sprijinul întâmplării. Şi mai există alt fapt semnificativ. Domnişoara Pinkerton se ducea la Scotland Yard cu povestea ei greu de dovedit. Dar n-a ajuns acolo. A fost călcată de o maşină care n-a oprit.

Jimmy obiectă.

— N-ai de unde să ştii că n-a ajuns acolo. Poate a fost accidentată după vizită, nu înainte.

— S-ar putea, da… dar nu cred.

— Asta-i doar o presupunere. Adevărul este că tu… tu crezi în melodrama asta.

Luke dădu din cap energic.

— Nu, nu spun aşa ceva. Cred numai că ăsta e un caz care poate fi cercetat.
— Cu alte cuvinte, te duci la Scotland Yard?
— Nu, n-am ajuns acolo – încă nu. După cum ai spus, moartea lui Humbleby poate fi doar o coincidenţă.
— Atunci, dacă nu te superi, ce ai de gând?
— Să mă duc în localitatea aceea şi să intru în miezul problemei.
— Deci aşa…
— Nu eşti de acord că este singura cale raţională pe care pot să apuc?
Jimmy se holbă la el.
— Chiar vorbeşti serios, Luke?
— Foarte.
— Şi dacă nu-s decât cai verzi pe pereţi?
— Ar fi cel mai bine să fie aşa.
— Da, sigur… Jimmy se încruntă. Dar tu crezi altceva, nu?
— Dragul meu, mă aştept la orice.
Jimmy tăcu câteva clipe.
— Ţi-ai făcut vreun plan? Adică, trebuie să ai un motiv ca să soseşti aşa, pe neaşteptate, în locul acela.
— Da, cred că o să am.
— Nu merge cu „cred”. Îţi dai seama ce înseamnă un târguşor de provincie englezesc? Se vede de la o poştă un nou sosit.
— Va trebui să mă deghizez, spuse Luke zâmbind brusc. Ce propui? Pictor? Cam greu… Nu ştiu să desenez, dar să pictez.
— Ai putea să fii un pictor modern, îi sugeră Jimmy. Şi atunci n-ar mai avea importanţă.
Dar pe Luke îl interesa problema lui.
— Scriitor? Oare scriitorii colindă hanurile ciudate de ţară ca să scrie? S-ar putea. Sau poate pescar amator, dar trebuie să mă interesez dacă există un râu acolo, în apropiere. Un bolnav căruia i s-a recomandat aerul de la ţară? Nu prea arăt eu a bolnav şi oricum astăzi toată lumea

merge la sanatoriu. Aş putea să caut o casă în împrejurimi. Dar nu-i o idee prea bună. La naiba, Jimmy, trebuie să existe vreun motiv plauzibil pentru un străin entuziast, care vrea să meargă într-un sat englezesc!

— Ia stai puţin! Dă-mi ziarul ăla!

După ce-l luă, se uită în fugă şi anunţă triumfător:

— Ştiam eu! Luke dragă! ca să rezum, te aranjez eu O. K. Totul e simplu ca bună ziua!

Luke se întoarse.

— Ce-ai spus?

Jimmy continuă mândru dar modest.

— Mi s-a părut mie ceva! Wychwood-under-Ashe. Cum să nu! Exact acolo!

— Nu cumva ai un prieten care-l cunoaşte pe procurorul de acolo?

— De data asta nu. Am ceva mai bun, băiete! Natura, după cum ştii, m-a înzestrat cu nenumărate mătuşi şi verişoare, tatăl meu provenind dintr-o familie cu treisprezece copii. Şi acum ascultă! Am o rudă la Wychwood-under-Ashe.

— Jimmy, eşti un geniu!

— E-n regulă, aşa-i? spuse Jimmy modest.

— E cumva un văr?

— O verişoară. O cheamă Bridget Conway. De doi ani este secretara lordului Whitfield.

— Tipul care e proprietarul publicaţiilor alea scârboase şi prăpădite?

— Aşa e. Un individ cam scârbos şi el! Afectat. S-a născut la Wychwood-under-Ashe şi, fiind tipul de snob, care te bate la cap cu amănunte din viaţa lui, unde s-a născut şi cum a fost educat, şi care se făleşte că a ajuns cineva prin propriile-i puteri, s-a întors în satul natal, a cumpărat singura casă mai mare din vecinătate (aparţinea, la origine, familiei lui Bridget, fiindcă veni vorba) şi se ocupă cu transformarea ei într-o reşedinţă model.

— Şi verişoara ta e secretara lui?

— A fost, spuse Jimmy întunecat. Acum a avansat! E logodită cu el!

— Aha, spuse Luke, destul de surprins.

— E o partidă bună, cum să nu. Se scaldă în bani. Bridget a fost cam zdruncinată după o poveste cu un prieten – i-a cam pierit cheful după povestea de iubire. Asta însă o să-i cânte în strună. Ea, probabil, că o să fie blândă, dar fermă, iar el o s-o asculte orbeşte.

— Şi eu cum să procedez să mă introduc?

Jimmy răspunse prompt.

— Ai să te duci să stai acolo – ar fi bine să treci drept un alt văr. Bridget are atât de mulţi, încât unul în plus sau în minus nu mai contează. O să aranjez eu asta cu ea. Am fost întotdeauna prieteni. Şi acum, motivul pentru care te duci acolo – vrăjitorie, băiete.

— Vrăjitorie?

— Folclor, superstiţii locale – lucruri din astea. Wychwood-under-Ashe are o reputaţie serioasă în domeniu. Unul dintre ultimele locuri în care s-a ţinut un sabat al vrăjitoarelor – în secolul trecut încă se mai ardeau acolo vrăjitoarele – tot felul de tradiţii. Tu scrii o carte, înţelegi? Faci o comparaţie între obiceiurile din Strâmtoarea Mayang şi vechiul folclor englezesc – puncte comune şi aşa mai departe. Te pricepi tu la asemenea chestii. Dai o raită cu un blocnotes şi iei un interviu celui mai bătrân locuitor în legătură cu obiceiurile şi superstiţiile locale. Sunt obişnuiţi cu poveştile astea, şi dacă stai la Ashe Manor, asta e o garanţie.

— Ce o să zică lordul Whitfield?

— Nimic, n-ai grijă. E complet needucat şi extrem de credul – crede într-adevăr în lucrurile pe care le citeşte în propriile lui săptămânale. Oricum, Bridget o să-l aranjeze. Bridget e nemaipomenită. Răspund eu pentru ea.

Luke respiră adânc.

— Jimmy, vulpe bătrână, se pare că totul merge ca pe roate. Eşti o minune! Dacă poţi aranja cu verişoara…

— Totul o să fie O. K. Lasă pe seama mea.
— N-am cuvinte să-ţi mulţumesc.
— Tot ce-ţi cer este să mă anunţi când îl prinzi pe criminal!
Adăugă brusc:
— Ce este?
Luke spuse rar:
— Tocmai mi-am amintit ce-mi zicea bătrâna doamnă. Îi spuneam că e destul de complicat să săvârşeşti multe crime şi să ieşi basma curată, şi ea mi-a răspuns că mă înşel, … că e foarte uşor să ucizi… Se opri, şi apoi spuse încet:
Mă întreb dacă e adevărat. Jimmy. Oare este…
— Ce anume?
— Dacă e uşor să ucizi…
Capitolul III.
Vrăjitoare fără coadă de măturǎ.
Soarele strălucea când Luke trecu peste deal spre târguşorul Wychwood-under-Ashe. Îşi cumpărase o maşină la mâna a doua Standard Swallow şi staţionă o clipă pe culmea dealului oprind motorul.
Ziua de vară era călduroasă şi însorită. Sub el se afla satul, rămas neatins de recentele schimbări. Se întindea la soare, cuminte şi paşnic, alcătuit aproape numai dintr-o singură stradă lungă, care se întortochea pe sub coama ieşită în afară a coastei Ashe.
Părea că se întinde foarte departe şi că este nefiresc de ireal. Luke se gândi: „Cred că sunt nebun. Întreaga poveste e fantastică”.
Chiar venise aici pentru a vâna un criminal… numai pe baza unor prostii debitate de o bătrână guralivă, şi a unui anunţ de deces întâmplător?
Dădu din cap.
„Cu siguranţă că astfel de lucruri nu se întâmplă”, murmură el. „Sau se întâmplă? Luke, băiete, depinde de tine să descoperi dacă eşti cel mai credul nătărău din lume, sau dacă nasul tău de copoi a simţit ceva”.

Porni motorul, băgă în viteză, conduse cu atenţie pe drumul şerpuitor şi astfel intră pe strada principală.

După cum s-a mai spus, Wychwood e format aproape numai din strada principală. Pe ea sunt magazine, căsuţe în stil georgian, reci şi aristocratice, cu treptele albe şi ciocănele lucioase, vile pitoreşti cu grădini de flori. Era şi un hotel „The Bells and Motley”, retras de la stradă. Mai erau o pajişte a satului, şi eleşteul pentru raţe; deasupra tuturor trona o casă impunătoare în stil georgian, despre care Luke îşi închipui imediat că trebuie să fie clădirea unde trebuia să ajungă, Ashe Manor. Dar când se apropie, văzu o firmă mare pictată care anunţa „Muzeul şi biblioteca”. Ceva mai încolo îi sări în ochi un anacronism, o clădire mare, modernă, albă, austeră şi distonând cu vecinătatea voioasă a celorlalte locuri. Era, după cum observă Luke, un institut local şi clubul tinerilor domni.

Aici se opri şi întrebă pe unde trebuie s-o ia ca să ajungă la conac.

I se spuse că Ashe Manor se află cam la o jumătate de milă mai departe – că o să vadă porţile pe dreapta.

Luke îşi continuă drumul. Găsi uşor porţile – erau noi, din fier forjat, cu lucrătură frumoasă. Trecu de ele şi desluşi frânturi de cărămizi roşii printre copaci, coti la dreapta pe alee şi rămase uluit de formidabila şi nefireasca îngrămădire în gen de castel, care-i răsări în faţa ochilor.

Pe când contempla coşmarul, soarele dispăru. Brusc, deveni conştient de ameninţarea pe care o proiecta coasta Ashe. O rafală tăioasă de vânt sufla îndărăt frunzele copacilor, şi în clipa aceea o fată apăru de după colţul clădirii stil castel.

Părul negru îi fusese ridicat deasupra capului de pala bruscă de vânt şi Luke îşi aminti de un tablou de Nevinson, pe care-l văzuse odată, intitulat „Vrăjitoarea”. Faţa prelungă, delicată şi palidă, părul negru, învolburat spre stele. Putea s-o vadă pe fata aceasta călare pe mătură, zburând spre lună…

Se îndreptă direct spre el.

— Probabil că eşti Luke Fitzwilliam. Eu sunt Bridget Conway.

Strânse mâna întinsă. Acum, putu s-o vadă aşa cum era – nu într-un moment când îşi dăduse frâu liber imaginaţiei. Înaltă, zveltă, o faţă prelungă şi delicată, cu pometii uşor proeminenţi, sprâncene negre, care-i dădeau un aer ironic, părul şi ochii negri. Se gândi că semăna cu o gravură gingaşă, bine reliefată şi frumoasă.

În decursul călătoriei spre Anglia avusese fixată în minte o imagine, cea a unei englezoaice îmbujorate şi bronzate, mângâind coama unui cal, aplecându-se, în faţa unui foc de lemn. Fusese o închipuire plăcută şi graţioasă…

Acum… nu-şi dădea seama dacă îi plăcea Bridget Conway sau nu… dar ştia că imaginea tăinuită s-a destrămat şi s-a şters… nu-şi mai avea înţeles şi rost…

Spuse în schimb:

— Bună ziua! Trebuie să-mi cer scuze, pentru că te deranjez. Jimmy susţinea că n-o să vă supăraţi.

— Nu ne supărăm deloc. Suntem încântaţi. Zâmbi, şi zâmbetul brusc, rotunjit, îi ridica colţurile buzelor până la mijlocul obrajilor. Jimmy şi cu mine am fost întotdeauna buni prieteni. Şi dacă scrii o carte despre folclor, să ştii că aici e cel mai potrivit. Tot felul de legende şi locuri pitoreşti.

— Grozav, spuse Luke.

Se îndreptă împreună spre casă şi Luke mai cercetă o dată clădirea cu privirea. Acum descoperi în ea urme ale unei locuinţe sobre, stil Queen Anne, încărcată şi îmbâcsită de o măreţie înzorzonată. Îşi aminti că Jimmy i-a atras atenţia că locuinţa aparţinuse la origine familiei lui Bridget. Se gândi posomorât că, pe vremea aceea, casa nu fusese aşa de împopoţonată. Se uită pe furiş la însoţitoarea sa şi se minună de profilul şi de mâinile lungi şi frumoase.

Presupunea că avea vreo douăzeci şi opt sau douăzeci şi nouă de ani. Şi nici nu părea proastă. Era una din acele

fiinţe despre care nu poţi şti absolut nimic, decât dacă ele vor ca tu să afli…

Înăuntru, casa era confortabilă şi de bun gust – bunul gust al unui decorator de mâna întâi. Bridget Conway îl conduse într-o cameră plină cu rafturi de cărţi şi scaune comode; lângă fereastră, două persoane stăteau la o măsuţă pentru ceai.

Făcu prezentările:

— Gordon, ăsta-i Luke, un fel de văr al unui verişor de-al meu.

Lordul Whitfield era un bărbat scund, pe jumătate chel. Avea o faţă rotundă şi sinceră, cu buze răsfrânte şi ochii ca două coacăze fierte. Purta haine de ţară neîngrijite. Nu-l avantajau, mai ales că se opreau sub stomac.

Îl salută pe Luke cu căldură.

— Încântat de cunoştinţă, încântat! Am auzit că abia te-ai întors din Orient. Un loc foarte interesant. Bridget spunea că scrii o carte. Se zice că, în zilele noastre, se scriu prea multe cărţi. Eu nu sunt de aceeaşi părere – întotdeauna se găseşte loc pentru o carte bună.

Bridge continuă: Mătuşa mea, doamna Anstruther şi Luke strânse mâna unei doamne de vârstă mijlocie, cu o expresie a gurii puţin inteligentă.

După cum se află Luke curând, doamna Anstruther se ocupa trup şi suflet cu grădinăritul. Nu vorbea niciodată despre altceva şi mintea îi era preocupată cu gânduri de soiul dacă vreunei plante rare o să-i priască locul unde intenţiona s-o planteze.

După ce-i strânse mâna, spuse:

— Ştii, Gordon, locul ideal pentru aranjarea pietrişului e chiar în spatele răzorului trandafirilor şi, în felul ăsta, ai avea cea mai splendidă grădină cu fântână în care apa o să ţâşnească prin povârnişul acela.

Lordul Whitfield se lăsă pe speteaza scaunului.

— Aranjezi totul cu Bridget, spuse el cu dezinvoltură. După mine, plantele târâtoare sunt nişte flecuşteţe

nearătoase – dar, asta n-are importanţă.
— Plantele târâtoare nu sunt destul de impozante pentru tine, Gordon, interveni Bridget.
Îi turnă ceai lui Luke şi lordul Whitfield spuse placid:
— Ai dreptate. Cred că nu merită banii. Nişte floricele pe care abia poţi să le vezi… Mi-ar plăcea să am o seră arătoasă, sau nişte straturi sănătoase cu muşcate roşii.
Doamna Anstruther, care poseda par excellence talentul de a-şi continua nestingherită subiectul ei de conversaţie, spuse:
— Cred că soiul ăsta nou de trandafiri agăţători o să se adapteze foarte bine la clima de aici şi se cufundă din nou în lectura cataloagelor de flori.
După ce îşi sprijini silueta rotunjoară şi îndesată de speteaza scaunului, lordul Whitfield îşi sorbi ceaiul şi îl cântări pe Luke cu privirea, apreciativ:
— Deci scrii cărţi, murmură el.
Simţindu-se puţin nervos, Luke era cât pe ce să dea explicaţii, când îşi dădu seama că de fapt pe lordul Whitfield nu-l interesau informaţiile.
— Deseori m-am gândit că mi-ar plăcea să scriu şi eu o carte, spuse lordul plin de sine.
— Da? spuse Luke.
— Aş putea, n-ai nici o grijă! Şi ar fi o carte foarte interesantă. Am întâlnit o mulţime de oameni interesanţi. Partea proastă e că n-am avut timp. Sunt un om foarte ocupat.
— Fără îndoială, vă cred.
— Nici nu ţi-ar veni să crezi câte am eu pe cap. Mă interesez personal de toate publicaţiile mele. Socotesc că sunt răspunzător de modelarea minţii cititorilor. Săptămâna viitoare, milioane de oameni vor gândi şi vor simţi exact cum am intenţionat eu să-i fac să simtă şi să gândească. E un lucru foarte serios. Asta înseamnă responsabilitate. Nu mă sperie, nu-mi fac griji. O scot eu la capăt cu responsabilitatea.

Lordul Whitfield îşi umflă pieptul, îşi supse stomacul şi-l privi pe Luke prietenos.

Bridget Conway spuse dezinvolt:

— Eşti un om de seamă, Gordon. Îţi mai torn un ceai?

Lordul Whitfield replică cu simpatie:

— Da, sunt fără îndoială un om de seamă. Nu, nu mai vreau ceai.

Apoi, coborând din propriile lui înălţimi olimpice până la nivelul muritorilor de rând, îşi întrebă oaspetele cu amabilitate.

— Cunoaşteţi pe cineva de pe aici?

Luke clătină din cap. Apoi, brusc, simţind că dacă îşi începe lucrul mai devreme e mai bine, adăugă:

— De fapt, este cineva aici pe care am promis că-l voi căuta, un prieten al unor prieteni de-ai mei. Un domn pe nume Humbleby. E doctor.

— Ah! Lordul Whitfield se foi pe scaun. Doctorul Humbleby? Păcat.

— Cum adică, păcat?

— A murit acum vreo săptămână.

— Ei, Doamne! Îmi pare tare rău.

— A, nu cred că l-ai fi plăcut. Era un ţicnit bătrân, cu idei aiurite, încăpăţânat şi trăsnit rău.

— Ceea ce înseamnă, interveni Bridget, că nu se înţelegea cu Gordon.

— Hm, povestea aia cu rezervorul de apă, spuse lordul Whitfield. Domnul Fitzwilliam, trebuie să-ţi spun că sunt un om cu simţ civic. Mi-e gândul numai la bunăstarea acestui oraş. M-am născut aici. Da, m-am născut chiar în oraşul ăsta…

Luke observă cu părere de rău că doctorul Humbleby părăsise subiectul şi trecuse la subiectul lordul Whitfield.

— Nu mi-e ruşine de lucrul acesta şi nici nu-mi pasă de cei care ştiu, continuă lordul. N-am avut parte de niciunul din avantajele de care dumneata ai dispus în mod firesc. Tatăl meu ţinea o prăvălioară de pantofi – da, un simplu magazin

de pantofi. Şi eu am servit acolo când eram copil. M-am ridicat prin propria mea muncă, Fitzwilliam! Mă hotărâsem să ies din rutină, şi am ieşit! Perseverenţă, muncă zdravănă şi ajutorul Domnului – cu asta am învins! Astea m-au făcut ce sunt azi.

Urmară detalii complete ale carierei lordului Whitfield oferite în folosul lui Luke, iar lordul încheie triumfător:

— Iată-mă aici, şi toată lumea e bucuroasă să ştie cum am ajuns aici! Nu mi-e ruşine de începuturile mele, nu, domnule! M-am întors în locurile unde m-am născut. Ştii ce se găseşte acum acolo unde se afla prăvălia tatei? O nouă clădire ridicată şi înzestrată de mine: institutul şi clubul tinerilor. Totul de prima calitate şi ultramodern. Am angajat pe cel mai bun arhitect din ţară! De fapt a făcut o clădire de-a dreptul urâtă – aduce a azil sau închisoare, dar lumea spune că e grozav, aşa că presupun că probabil are dreptate.

— Fruntea sus, spuse Bridge. Casa asta cel puţin ai făcut-o după gustul tău!

Lordul Whitfield chicoti aprobator.

— Da, au încercat să mă influenţeze şi aici! Să continue stilul originar al clădirii. Nu! le-am spus eu. Am de gând să locuiesc aici şi vreau ceva arătos pentru banii pe care-i dau! Cum nu-mi făcea pe voie câte un arhitect, îl concediam şi angajam altul. Individul pe care l-am angajat în cele din urmă mi-a înţeles destul de bine ideile.

— Ţi-a încurajat cele mai rele porniri ale imaginaţiei, spuse Bridget.

— Ştiu că ei i-ar fi plăcut ca locul să rămână cum a fost. Lordul Whitfield o mângâie pe braţ.

— N-are rost să trăieşti în trecut, dragă. Bătrânii din epoca georgiană nu erau prea pricepuţi. N-am vrut să am o casă urâtă, de cărămidă roşie. Întotdeauna am visat un castel – şi acum am unul! Ştiu că n-am gusturi prea rafinate, aşa că pentru decorarea interioarelor am dat carte

blanche unei firme bune, şi trebuie să recunosc că n-au lucrat rău – deşi unele lucruri le-au făcut cam şterse.
— De fapt, spuse Luke ca să participe la conversaţie, e mare lucru să ştii ce vrei.
— Eu, de obicei, mă şi impun, spuse celălalt, chicotind.
— Nu prea te-ai impus cu planul de canalizare, îi aminti Bridget.
— Ei, aia! Humbleby a fost un prost. Bătrânii ăştia sunt cam încăpăţânaţi. Nu raţionează deloc.
— Domnul Humbleby era un om cu gura mare, nu-i aşa? se aventură Luke. Îmi închipui că şi-a făcut o mulţime de duşmani în felul ăsta.
— Nu, nu ştiu dacă aş putea să afirm aşa ceva, şovăi lordul Whitfield, frecându-şi nasul. Tu ce zici, Bridget?
— De fapt, întotdeauna mi s-a părut că era foarte amabil cu toţi. Eu personal l-am consultat numai când am avut odată glezna scrântită, dar mi-era tare drag.
— Da, în general era simpatizat, admise lordul Whitfield, deşi cunosc vreo câteva persoane care nu-l aveau la inimă. Tot din cauza încăpăţânării.
— Nişte persoane de pe aici?
Lordul Whitfield dădu din cap aprobator.
— Într-un loc ca ăsta se iscă o mulţime de certuri şi se formează grupuleţe.
— Da, nu mă îndoiesc, spuse Luke. Ezită, nesigur de următorul pas. Şi cam ce fel de oameni trăiesc pe aici?
Era o întrebare cam şubredă, dar răspunsul sosi prompt.
— Mai mult, nişte foşti, spuse Bridget. Fiice, neveste şi surori de preoţi. Şi de doctori. Cam şase femei la un bărbat.
— Totuşi sunt şi bărbaţi? se hazardă Luke.
— Da, cum să nu, domnul Abbot, jurisconsultul, şi tânărul doctor Thomas, partenerul doctorului Humbleby, domnul Wake, preotul, şi., cine mai e, Gordon? Aha! Domnul Ellsworthy, care ţine prăvălia cu antichităţi şi care e şi extrem de simpatic! Precum şi maiorul Horton cu buldogii lui.

— Mai e cineva aici despre care am impresia că au pomenit prietenii mei, spuse Luke. Ziceau că e o bătrânică plăcută dar tare guralivă.

Bridget izbucni în râs.

— Asta se aplică la jumătate din sat!

— Cum o chema oare? A, mi-am adus aminte, Pinkerton.

Lordul Whitfield chicoti răguşit:

— Chiar că n-ai noroc! Şi ea a murit. A călcat-o o maşină la Londra mai zilele trecute. A omorât-o pe loc.

— Am impresia că aveţi o mulţime de decese pe-aici, spuse Luke degajat.

Lordul Whitfield se înfrână pe loc.

— Da de unde! Este unul din locurile cele mai sănătoase din întreaga Anglie. Accidentele nu se socotesc. I se pot întâmpla oricui.

Dar Bridget Conway spuse gânditoare:

— De fapt, Gordon, chiar că au fost o mulţime de morţi în ultimul an. Tot timpul se fac înmormântări.

— Prostii, draga mea.

Luke interveni.

— Şi moartea doctorului Humbleby a fost un accident?

Lordul Whitfield clătină din cap.

— Oh, nu. Humbleby a murit de septicemie acută. Cum li se întâmplă doctorilor. S-a zgâriat la deget cu vreun cui ruginit sau aşa ceva… n-a dat importanţă şi s-a infectat. A murit în trei zile.

— Aşa se întâmplă cu doctorii, spuse Bridget. Am impresia că sunt foarte expuşi infecţiei, dacă nu sunt atenţi. Totuşi, a fost trist. Soţia e distrusă.

— N-are rost să te răzvrăteşti împotriva voinţei providenţei, spuse calm lordul Whitfield.

„Dar a fost mâna providenţei?” se întrebă Luke în sinea sa ceva mai târziu, în timp ce se schimbă pentru masa de seară. „Septicemie? Posibil. Totuşi, o moarte foarte bruscă.”

Şi cuvintele uşor rostite de Bridget Conway îi răsunară în minte: „Au fost o mulţime de morţi în ultimul an”.

Capitolul IV.

Luke începe.

Luke îşi elaborase planul cu o oarecare grijă şi era pregătit să-l pună în practică fără întârziere când coborî a doua zi dimineaţă la micul dejun.

Mătuşa cu grădinăritul nu-şi făcuse încă apariţia, dar lordul Whitfield mânca ridichi şi bea cafea, iar Bridget Conway terminase masa şi stătea în picioare lângă fereastră, privind afară.

După ce-şi urară bună dimineaţa, iar Luke se aşează în faţa unei farfurii pline vârf cu şuncă şi ouă, începu:

— Trebuie să mă apuc de treabă. Lucrul cel mai greu e să-i faci pe oameni să vorbească. Ştiţi ce vreau să spun – nu oameni ca dumneavoastră şi… Bridget. (îşi aminti la timp că nu trebuie să spună domnişoara Conway). Mi-aţi spune tot ce ştiţi – dar partea proastă este că nu ştiţi lucrurile pe care vreau să le cunosc, adică, superstiţiile locale. Cu greu aţi crede câte superstiţii mai dăinuie încă în locurile mai retrase ale lumii. De pildă, există un sat în Devonshire. Parohul a trebuit să mute nişte vechi menhire de granit care erau lângă biserică pentru că oamenii continuau să le înconjoare într-un vechi ritual ori de câte ori murea cineva. E extraordinar cum încă mai continuă vechile ritualuri păgâne.

— Cred că ai dreptate, spuse lordul. Oamenii au nevoie de încă multă instruire. Ţi-am spus că am fondat o bibliotecă grozavă? În locul unde era vechiul conac – a costat o nimica toată – acum e una din cele mai bune biblioteci…

Luke alimentă din plin firul conversaţiei în direcţia, realizărilor lordului Whitfield.

— Splendid, spuse el din inimă. O treabă bună. Aţi băgat imediat de seamă valul de ignoranţă ancestrală care dăinuie aici. Desigur, din punctul meu de vedere, asta şi doresc. Vechile obiceiuri, legende, poveşti, câte ceva din vechile ritualuri, cum ar fi…

Aici Luke înşiră aproape cuvânt cu cuvânt o pagină dintr-o lucrare pe care o citise special pentru această conversaţie.

— Moartea oamenilor e evenimentul unde pot găsi cel mai mult material, încheie el. Ritualurile şi obiceiurile de înmormântare întotdeauna supravieţuiesc mai mult decât oricare altele. Şi pe lângă asta, nu ştiu pentru ce motiv, sătenilor le place întotdeauna să vorbească despre morţi.

— Le plac înmormântările, consimţi Bridget de lângă fereastră.

— Cred că am să încep chiar cu asta, continuă Luke. Dacă aş putea obţine o listă cu morţile recente din parohie, să găsesc apoi rudele şi să vorbesc cu ele, nu mă îndoiesc că în curând am să dau peste ceea ce caut. Oare de la cine e mai bine să obţin datele – de la preot?

— Probabil că pe domnul Wake o să-l intereseze grozav, spuse Bridget. E un bătrânel simpatic şi îi place să studieze antichităţile. Cred că o să-ţi pună la dispoziţie o mulţime de material.

Luke, avu un moment de remuşcare în timpul căruia speră ca preotul să nu fie chiar atât de priceput la antichităţi ca să-şi expună propriile lui cunoştinţe.

Dar cu voce tare spuse din inimă:

— În regulă. Cred că tu habar n-ai de oamenii care au murit în ultimul an.

Bridget murmură:

— Să mă gândesc. A, sigur – Carter. Era patronul de la „Seven Stars”, cârciumioara aia de pe ţărmul râului.

— Un bandit beţivan, spuse lordul Whitfield. Una din brutele alea sociabile care te insultă la fiecare pas. Bine că s-a dus pe copcă.

— Şi doamna Rose, spălătoreasă, continuă Bridget. Şi micuţul Tommy Pierce – era un băieţaş cam neastâmpărat. Şi, cum să nu, fata aceea Amy şi nu mai ştiu cum.

Vocea i se schimbă puţin pe când rosti ultimul nume.

— Amy? spuse Luke.

— Amy Gibbs. Era servitoare aici şi pe urmă s-a angajat la domnişoara Waynflete. S-a făcut anchetă cu cazul ei.

— De ce?

— Proasta a încurcat nişte sticle pe întuneric, spuse lordul Whitfield.

— A băut sodă caustică, crezând că ia sirop de tuse, explică Bridget.

Luke ridică din sprâncene.

— O poveste destul de tragică.

— Se zvonise că ar fi luat-o dinadins. Din cauza unui tânăr.

Vorbea rar, aproape în silă.

Urmă o tăcere. Luke simţi instinctiv că pluteşte o atmosferă apăsătoare. Se gândi: „Amy Gibbs? Da, ăsta era unul din numele menţionate de bătrâna domnişoară Pinkerton”.

Mai menţionase un băieţel – Tommy nu ştiu cum – despre care lăsase să se vadă clar că nu avea o părere bună (se părea că asta gândea şi Bridget?). Şi sigur, nu încăpea îndoială, fusese amintit şi numele Carter.

Se ridică, spunând dezinvolt:

— Tot vorbim despre lucruri de astea şi am început să mă simt un fel de strigoi, parcă aş fi rătăcit numai prin cimitire. Şi obiceiurile de nuntă sunt interesante, dar e ceva mai greu să deschizi o discuţie pe nepusă masă.

— Cred că ai dreptate, spuse Bridget muşcându-şi uşor buzele.

— Un alt subiect interesant de discuţie ar fi blestemele sau deochiul, continuă Luke simulând o nuanţă de entuziasm. Deseori dai peste aşa ceva prin colţurile astea retrase ale lumii. Ştiţi cumva ce flecăreştE. Lumea pe aici despre astfel de lucruri?

Lordul Whitfield dădu din cap încet. Bridget Conway spuse:

— Noi nu suntem cei mai indicaţi să auzim lucruri de soiul acesta…

Luke îi luă vorba din gură.

— Nici nu mă îndoiesc, va trebui să mă învârtesc în cercurile de condiţie socială inferioară, ca să găsesc ce-mi trebuie. Mă duc întâi pe la vicar, să văd ce pot face. Probabil că după aceea trec pe la… „Seven Stars”, parcă aşa aţi spus că se cheamă? Şi ce e cu băieţelul cu purtări urâte? A lăsat în urmă nişte rude care-l plâng?

— Doamna Pierce ţine o tutungerie şi o papetărie pe High Street.

— Asta-i un lucru providenţial. Ei, atunci să-mi văd de lucru.

Bridget se îndepărtă de la fereastră cu o mişcare iute şi graţioasă.

— Aş veni şi eu cu tine, dacă nu te-ncurc, spuse ea.

— Desigur că nu!

O spusese cât se poate de inimos, dar nu era sigur că ea nu observase o clipă cât de surprins rămăsese.

I-ar fi fost mult mai uşor să tragă singur de limbă un preot de modă veche, fără să aibă lângă el pe cineva cu o minte vioaie şi analitică.

„La urma urmei, se gândi el în sinea sa, de mine depinde să mă comport cât se poate de convingător.”

— Luke, vrei să mă aştepţi până îmi schimb pantofii?

Luke, numele lui de botez, fusese rostit atât de normal, încât îl umplu de un sentiment ciudat de duioşie. Şi totuşi, cum ar fi putut să-i spună altfel? Pentru că acceptase planul lui Jimmy cu înrudirea, nu putea să-i spună: „domnule Fitzwilliam”. Brusc, în minte îi veni gândul neplăcut: „Oare ce părere are ea despre toate astea? Pentru numele lui Dumnezeu, oare ce părere are?” Era ciudat că lucrul ăsta nu-l neliniştise până atunci. Verişoara lui Jimmy fusese o abstracţiune convenţională, un manechin. Abia dacă şi-o imaginase; acceptase doar sentinţa prietenului său: „Cu Bridget totul o să fie în regulă”.

Şi-o închipuise – atât de puţin cât se gândise la ea – ca o persoană mărunţică, un tip de secretară blondă, suficient de isteaţă pentru a captiva imaginaţia unui om bogat.

Şi, în loc de asta, găsise o persoană cu inteligenţă, putere, şi o minte rece şi ascuţită, iar el habar n-avea ce părere are ea despre el. Se gândi: „Nu poţi s-o duci uşor”.

— Sunt gata.

Se apropie de el aşa de încet, încât nici n-o auzise. Nu avea pălărie, şi nici fileu pe cap. Pe când ieşeau din casă, o rafală de vânt se abătu dinspre colţul clădirii sumbre şi-i zburli nebuneşte părul lung şi negru în jurul feţei rotunde.

Bridget îi zâmbi:

— Ai nevoie de mine să-ţi arăt drumul.

— Eşti foarte amabilă, răspunse el ceremonios.

Nu era sigur dacă ea îi observase zâmbetul ironic care-i fluturase pe buze scurt timp. Se uită înapoi la meterezele din spate şi spuse iritat.

— Ce oroare! Oare nimeni n-a putut să-l oprească?

— Căminul unui englez este castel pentru el – în cazul lui Gordon asta se potriveşte cuvânt cu cuvânt! Îl adoră.

Luke fu conştient că remarca pe care vroia s-o facă era de prost gust, totuşi nu se putu abţine:

— E fosta voastră casă, nu-i aşa? „Adori” s-o vezi în starea în care se găseşte acum?

Îl privi, apoi zâmbi amuzată.

— N-aş vrea să-ţi stric tabloul dramatic pe care-l schiţezi, murmură ea. Dar, de fapt, eu am plecat din casa asta când aveam doi ani şi jumătate, aşa că vezi că povestea cu bătrânul cămin părintesc nu prea merge. Nici măcar nu-mi aduc aminte cum arăta.

— Ai dreptate. Scuză-mi impoliteţea.

Bridget râse:

— Adevărul este rareori învăluit în romantism.

Luke tresări, auzind nota de dispreţ amar, care se strecurase brusc în vocea ei. Se înroşi puternic sub bronzul pielii, apoi deodată îşi dădu seama că amărăciunea din glas nu îi era destinată lui. Era propria ei amărăciune, propriul ei dispreţ. Luke fu înţelept şi tăcu. Dar în cap i se învălmăşeau nedumeriri în legătură cu Bridget Conway…

În cinci minute ajunseră la casa parohială de lângă biserică. Îl găsiră pe vicar în camera sa de lucru.

Alfred Wake era un bătrânel scund, adus de spate, cu nişte ochi albaştri, blajini, şi cu un aer distrat, dar curtenitor. Păru încântat de vizită, dar şi puţin mirat.

— Domnul Fitzwilliam stă cu noi la Ashe Manor, spuse Bridget şi vrea să te consulte pentru o carte pe care o scrie.

Domnul Wake îşi îndreptă privirea blajină şi întrebătoare către bărbatul mai tânăr, şi Luke începu să dea explicaţii.

Era nervos; de două ori nervos. În primul rând era nervos pentru că omul acesta, fără îndoială, se pricepea mult mai bine la folclor, la ritualuri şi superstiţii, decât o persoană care învaţă la repezeală câteva lucruri dintr-o colecţie întâmplătoare de cărţi. În al doilea rând, era nervos că Bridget Conway stătea lângă el şi asculta.

Se simţi uşurat când descoperi că pe domnul Wake îl interesau în mod special ruinele romane. Parohul îi mărturisi cu vocea lui blajină că nu se prea pricepe la folclorul şi vrăjitoria medievale. Aminti de nişte obiceiuri din istoria Wychwood-ului şi se oferi să-l conducă pe Luke la un anumit loc de pe deal, unde se spunea că se ţineau sabaturile vrăjitoarelor, dar se scuză că el personal nu poate să mai adauge nimic.

Luke, căruia i se luase o piatră de pe inimă, îşi exprimă regretul şi apoi se porni să întrebe cu amănunţime despre ritualuri de înmormântare.

Domnul Wake dădu uşor din cap.

— Mă tem că sunt ultima persoană care se pricepe la astfel de lucruri. Credincioşii evită în faţa mea practicarea unor asemenea obiceiuri păgâne.

— E de la sine înţeles.

— Dar nu mă îndoiesc, totuşi, că mai există o mulţime de superstiţii încă în floare. Comunităţile astea săteşti sunt foarte înapoiate.

Luke interveni îndrăzneţ.

— Am rugat-o pe domnişoara Conway să-mi întocmească o listă cu toate decesele din ultima vreme pe care şi le mai aminteşte. M-am gândit că în felul ăsta pot afla câte ceva. Spuneţi-mi, n-aţi putea să-mi faceţi şi dumneavoastră o listă, ca să-mi aleg pe cei mai interesanţi?

— Da, da, nu-i greu. Giles, paracliserul nostru, un băiat de treabă dar complet surd, ar putea să te ajute. Ia să văd. Au fost o mulţime, o mulţime… o primăvară înşelătoare şi o iarnă aspră şi pe urmă accidente cu drumul. Parcă s-ar fi ţinut lanţ ghinioanele.

— Câteodată, interveni Luke, ghinionul se pune pe seama unei anumite persoane.

— Da, da. Vechea poveste cu Iona. Dar nu mi-aduc aminte să fi fost persoane străine pe aici – adică nimeni care să se facă remarcat în vreun fel, şi n-am auzit absolut nici un zvon despre aşa ceva, dar după cum v-am spus, poate că eu n-am auzit. Ia să văd – de curând au murit doctorul Humbleby şi biata Lavinia Pinkerton. Doctorul Humbleby era un om minunat…

Bridget interveni:

— Domnul Fitzwilliam cunoaşte câţiva prieteni de-ai lui.

— Zău? Ce păcat! îi vor simţi mult lipsa. Era un om care avea mulţi prieteni.

— Dar cred că şi duşmani, spuse Luke. Aşa i-am auzit pe prieteni spunând, continuă grăbit.

Domnul Wake suspină.

— Un om care spunea răspicat ce-avea pe suflet – mai bine zis o persoană care nu se purta întotdeauna cu tact…

Dădu din cap.

— Cei bogaţi nu-l prea aveau la inimă din cauza asta. Dar oamenii simpli ţineau mult la el.

Luke spuse nepăsător:

— Ştiţi, întotdeauna am sentimentul că unul dintre lucrurile cu care nu te poţi împăca de loc în viaţa asta este că fiecare moarte înseamnă un profit pentru altcineva – nu mă refer numai la partea financiară.

Vicarul aprobă din cap gânditor.

— Înţeleg ce vrei să spui. Da. Citim în anunţurile mortuare că persoana cutare este regretată de toată lumea, dar tare mă tem că lucrul ăsta este foarte adevărat. În cazul doctorului Humbleby, nu mă îndoiesc că partenerul său, doctorul Thomas, o să se găsească într-o poziţie mult mai avantajoasă decât înainte.

— Cum adică?

— Cred că Thomas este un om foarte capabil şi Humbleby spunea asta întotdeauna, dar aici nu-i mergea prea bine. Am impresia că era umbrit de Humbleby, care pur şi simplu te fermeca. Pe lângă el, Thomas părea cam şters. Nu-şi impresiona de loc pacienţii. Cred că se necăjea mult şi, din cauza asta, în loc să îndrepte lucrurile, le strica şi mai mult; devenea mai nervos şi nu scotea nici un cuvânt. De fapt am observat că de atunci s-a schimbat simţitor. Are mai mult aplomb, mai multă personalitate, cred că are mai multă încredere în sine. Părerea mea este că Humbleby şi cu el nu se înţelegeau întotdeauna. Thomas era pentru metodele mai noi de tratament, iar Humbleby prefera să nu renunţe la cele vechi. De mai multe ori au avut conflicte din cauza asta… şi a unei probleme personale… dar, în fine, n-ar trebui să flecăresc…

Bridget spuse încet şi limpede:

— Dar cred că domnului Fitzwilliam i-ar face plăcere să flecăriţi!

Tulburat, Luke îi aruncă o privire furişă.

Domnul Wake dădu din cap cu îndoială, apoi continuă zâmbind puţin dezaprobator.

— Tare mi-e teamă că ne învăţăm să ne intereseze prea mult problemele vecinilor. Rose Humbleby este o fată foarte drăguţă. Nu e de mirare că Geoffrey Thomas şi-a pierdut capul şi, bineînţeles că şi poziţia lui Humbleby a fost cât se poate de normală – fata e tânără şi, stând în sătucul ăsta, n-a prea avut ocazia să întâlnească şi alţi bărbaţi.

— N-a fost de acord? spuse Luke.

— S-a opus categoric. Spunea că sunt mult prea tineri. Şi, bineînţeles, că tinerii nu suportă să li se spună aşa ceva! Între cei doi bărbaţi exista în mod categoric o anumită răceală. Dar sunt sigur că doctorul Thomas a fost foarte mâhnit de moartea neaşteptată a partenerului său.

— Septicemie, după cum mi-a spus lordul Whitfield.

— Da, o simplă zgârietură care s-a infectat. Doctorii au de întâmpinat riscuri mari când îşi exercită profesiunea, domnule Fitzwilliam.

— Într-adevăr, spuse Luke.

Domnul Wake tresări brusc.

— Dar ne-am îndepărtat prea mult de tema discuţiei noastre. Mă tem că sunt un bătrân prea guraliv. Vorbeam despre supravieţuirea obiceiurilor de înmormântare păgână şi despre decesele recente. Printre ele, Lavinia Pinkerton, una din cele mai milostive ajutoare ale bisericii. Apoi au urmat lucruri care te interesează, domnule Fitzwilliam – ştii, s-a presupus că a fost sinucidere, şi în legătură cu acest tip de deces există anumite ritualuri stranii. Are o mătuşă care, în fine, nu e femeie foarte onorabilă, şi nici nu a îndrăgit-o prea mult pe nepoata sa, dar e foarte vorbăreaţă.

— Grozav, spuse Luke.

— Apoi a fost Tommy Pierce – într-o vreme cânta în cor, o voce minunată de tenor, îngerească, dar în alte privinţe, mă tem că nu era prea îngeraş. A trebuit să renunţăm la el până la urmă, avea o influenţă proastă asupra celorlalţi băieţi. Sărmanul copil, cred că nu prea era simpatizat nicăieri. A fost dat afară şi de la Oficiul poştal, unde i-am procurat o slujbă de telegrafist. Un timp a lucrat la biroul domnului Abbot, dar curând a fost din nou concediat – presupun că-şi băgase nasul în nişte documente confidenţiale. Pe urmă, cum să nu, a stat un timp şi la Ashe Manor, nu-i aşa, domnişoară Conway? Fusese angajat ca ajutor de grădinar, dar lordul Whitfield a trebuit să-l dea afară, pentru că a fost obraznic la culme. Mi-a părut nespus

de rău pentru maică-sa, o fiinţă decentă şi muncitoare. Domnişoara Waynflete a fost cumsecade şi l-a angajat să spele geamuri. La început, lordul Whitfield a obiectat, dar brusc a fost de acord… De fapt, păcat că a acceptat.

— De ce?

— Pentru că băiatul a murit în felul ăsta: spăla geamurile de sus de la bibliotecă (sala veche, dacă ştii) şi se prostea dansând pe marginea ferestrei sau aşa ceva; şi-a pierdut echilibrul sau a ameţit şi a căzut. Urâtă treabă! Nu şi-a mai revenit niciodată şi a murit la câteva ore după ce l-au dus la spital.

— L-a văzut cineva căzând? întrebă Luke curios.

— Nu. Era în aripa dinspre grădină, nu cea frontală. Au socotit că zăcuse întins acolo cam o jumătate de oră până a fost găsit.

— Cine l-a găsit?

— Domnişoara Pinkerton. Dacă-ţi aminteşti de doamna despre care am vorbit că murise într-un accident nefericit de circulaţie mai zilele trecute. Biata femeie, a fost extrem de necăjită. O experienţă cumplită! Căpătase permisiunea să-şi taie nişte plante, şi l-a găsit pe băiat zăcând acolo.

— Probabil că a fost un şoc neplăcut, spuse Luke gânditor.

Îşi spuse în sinea lui: „Un şoc cu mult mai mare decât îţi închipui”…

Bătrânul scutură din cap:

— O viaţă fragedă, care se sfârşeşte brusc, este un lucru foarte trist. Poate că Tommy se ţinea de năzbâtii pentru că era o fire veselă.

— Era o pacoste, spuse Bridget. Doar ştiţi ce făcea, domnule Wake. Întotdeauna chinuia pisicile şi javrele vagaboante, ciupea băieţaşii…

— Ştiu, ştiu, dădu domnul Wake din cap cu tristeţe. Dar, vezi, draga mea domnişoară Conway, câteodată cruzimea nu e înnăscută, ci se datorează faptului că imaginaţia se încheagă cu greutate. Iată de ce, dacă ne închipuim că un adult posedă mentalitatea unui copil, ne dăm seama că

viclenia şi brutalitatea unui nebun pot să treacă neobservate de omul respectiv. Sunt convins că, în zilele noastre, cea mai mare parte din cruzimea şi brutalitatea prostească are la bază lipsa unei dezvoltări normale dintr-un anumit punct de vedere. Trebuie să renunţăm la copilării…

Clătină din cap şi întinse mâinile.

Bridget răspunse brusc, cu un glas răguşit:

— Da, aveţi dreptate. Ştiu ce vreţi să spuneţi. Cel mai înspăimântător lucru din lume este adultul-copilăros.

Luke o privi oarecum curios. Era convins că ea se gândea la o persoană anume, şi cu toate că lordul Whitfield era extrem de copilăros în anumite privinţe, nu credea că Bridget se gândea la el. Lordul Whitfield era puţin ridicol, dar fără îndoială că nu era înspăimântător.

Luke Fitzwilliam se gândea foarte mult cine ar fi persoana la care se gândea Bridget.

Capitolul V.

Vizită la domnişoara Waynflete.

Domnul Wake murmură câteva nume pentru sine.

— Ia să văd – biata doamnă Rose şi bătrânul Bell, copilul Elkin; Harry Carter – ştii, nu sunt toţi enoriaşii mei. Doamna Rose şi Carter erau dizidenţi. Şi vremea aia rece din martie l-a luat şi pe sărmanul Ben Stanbury – avea nouăzeci şi doi de ani.

— Amy Gibbs a murit în aprilie, spuse Bridget.

— Da, sărmana fată, a făcut o greşeală de neiertat. Luke ridică privirea şi o surprinse pe Bridget urmărindu-l. Când îl văzu, îşi lăsă repede ochii în jos. Luke se gândi agasat: „Aici trebuie să fie ceva în neregulă. Trebuie să fie ceva cu fata asta – Amy Gibbs.”

După ce-şi luară rămas bun de la vicar şi plecară, îi spuse:

— Cine şi ce făcea Amy Gibbs?

Bridget nu răspunse imediat. Luke simţi o uşoară reţinere în glasul ei:

— Amy era una din cele mai nepricepute servitoare pe care le-am cunoscut vreodată.
— De asta au dat-o afară?
— Nu. După orele de program obişnuia să plece şi să se distreze cu un tânăr. Gordon are nişte concepţii foarte morale şi de şcoală veche. După părerea lui păcatul nu se întâmplă decât după orele unsprezece seara, iar atunci ia proporţii grave. Aşa că, a prevenit-o pe fată, iar ea i-a răspuns obraznic!
— Era o fată drăguţă?
— Foarte drăguţă.
— Ea a înghiţit sodă caustică în loc de siropul pentru tuse?
— Da!
— O poveste cam stupidă! se hazardă Luke.
— Foarte stupidă.
— Era proastă?
— Da de unde, era foarte isteaţă.
Luke o privi pe furiş. Era nedumerit. Răspunsurile pe care le dădea erau rostite pe un ton monoton, fără intonaţie sau chiar cu oarecare interes. Dar în spatele vorbelor era convins că se ascunde ceva nerostit.
În acel moment, Bridget se opri să vorbească cu un bărbat înalt, care-şi scoase pălăria şi o salutase vesel din toată inima.
După ce schimbară câteva cuvinte, Bridget îl prezentă pe Luke.
— Vărul meu, domnul Fitzwilliam. Locuieşte la conac. A venit aici să scrie o carte. Dumnealui este domnul Abbot.
Luke îl privi pe domnul Abbot cu oarecare interes. Acesta era jurist consultul la care fusese angajat Tommy Pierce.
Luke avea nişte prejudecăţi ilogice cu privire la avocaţi în general – bazate pe faptul că mulţi politicieni erau recrutaţi din rândurile lor. Pe lângă asta, îl enerva obiceiul lor de a fi prevăzători, evitând întotdeauna să-şi asume riscul unei aprobări sau negări categorice.

Domnul Abbot, totuşi, nu era nici pe departe tipul convenţional de avocat, nu era nici subţirel, nici slăbuţ şi nici rezervat. Era un bărbat robust şi înfloritor, îmbrăcat într-un costum de tweed şi avea un fel inimos şi jovial de a se purta. La colţurile ochilor i se iviseră mici riduri, iar privirea era mult mai ageră decât îţi puteai da seama la prima vedere.

— Scrieţi o carte, deci? Un roman?

— O carte despre folclor, spuse Bridget.

— Aţi venit unde trebuie pentru astfel de lucruri. Aici e o regiune extrem de interesantă.

— Aşa mi s-a spus, zise Luke. Chiar m-aş încumeta să afirm că mă puteţi ajuta. Probabil că aţi întâlnit obiceiuri vechi şi ciudate, sau poate cunoaşteţi câteva care sunt interesante şi încă mai supravieţuiesc.

— Păi, eu nu prea ştiu… poate există… poate…

— Lumea de pe aici crede în stafii? întrebă Luke.

— N-aş putea să vă spun. Chiar că n-aş putea.

— Nici despre case bântuite de stafii?

— Nu. Nu cunosc nimic în genul ăsta.

— Trebuie să existe superstiţii pentru copii. După moartea unui băiat, adică o moarte violentă, stafia băiatului întotdeauna cutreieră locurile. Dar, e interesant, niciodată nu se întâmplă lucrul ăsta cu stafia unei fetiţe.

— Foarte interesant. N-am mai auzit de aşa ceva până acum.

Era şi de aşteptat, întrucât Luke o inventase pe loc.

— Se pare că există un băiat pe aici Tommy nu ştiu cum – într-o vreme a lucrat în biroul dumneavoastră.

Am motive să cred că oamenii îşi închipuie că băiatul cutreieră orăşelul.

Chipul roşcovan al domnului Abbot se făcu stacojiu.

— Tommy Pierce? Un pierde-vară, o puşlama băgăreaţă şi obraznică.

— Se pare că spiritele rătăcitoare sunt întotdeauna oamenii care au avut firi răutăcioase. Cetăţenii cu frica lui

Dumnezeu rareori supără lumea aceasta după ce au părăsit-o.

— Cine l-a văzut? … Ce-i cu povestea asta?

— Sunt lucruri greu de desluşit. Oamenii nu fac deschis o afirmaţie. Totul pluteşte în aer, după cum se spune.

Luke schimbă subiectul cu dibăcie.

— Persoana cea mai indicată pentru asta este doctorul comunal. Află multe de la pacienţii mai săraci pe care-i îngrijeşte. Tot felul de superstiţii şi farmece – probabil elixire de dragoste şi toate celelalte.

— Trebuie să mergeţi la Thomas. Thomas e băiat bun. Un tip modern din cap până-n picioare. Nu ca sărmanul Humbleby, bătrânul.

— Era cam conservator, nu-i aşa?

— Încăpăţânat la culme. Un catâr fără pereche.

— Aţi avut un scandal în toată regula cu planul de canalizare, nu-i aşa? întrebă Bridget.

Chipul lui Abbot fu din nou inundat de un val de roşeaţă.

— Humbleby se opunea în calea progresului, spuse el tăios. Se împotrivea planului! S-a şi exprimat cam grosolan. A spus ce i-a venit la gură. Mi-a aruncat nişte lucruri bune de-a dreptul să-i intentez proces.

— Dar judecătorii nu apelează niciodată la lege, nu-i aşa? murmură Bridget. Ştiu ei ce ştiu.

Abbot râse cu poftă. Mânia îi pierise la fel de repede cum apăruse.

— Eşti grozavă, domnişoară Bridget! Şi nici nu greşeşti prea mult. Noi ăştia, care lucrăm cu legile, le cunoaştem bine de tot, ha, ha, ha! Ei, trebuie să vă las. Daţi-mi un telefon, dacă vreţi să vă ajut cu ceva, domnule… ăă…

— Fitzwilliam, spuse Luke. Vă mulţumesc. Am să vă telefonez.

În timp ce-şi continuau plimbarea, Bridget spuse:

— După cum observ, metoda ta e să faci o afirmaţie şi să vezi ce stârneşti cu ea.

— Metodele mele nu sunt dintre cele mai nimerite, dacă la asta te referi.

— Am observat.

Puţin cam stingherit, Luke ezită să mai spună ceva. Dar, înaintea lui, ea spuse:

— Dacă vrei să afli mai multe despre Amy Gibbs, aş putea să te duc la cineva care să-ţi fie de ajutor.

— Cine anume?

— O anume domnişoară Waynflete. Amy a stat acolo după ce a plecat de la conac. Acolo a murit.

— Da, înţeleg… Fusese luat prin surprindere. Ei, îţi mulţumesc foarte mult.

— Locuieşte la doi paşi.

Traversară părculeţul satului. Bridget înclină capul în direcţia clădirii înalte, în stil georgian, pe care Luke o observase cu o zi înainte:

— Ăsta e Wych Hall. Acum e bibliotecă.

Lângă clădire mai era o construcţie care faţă de celelalte părea mai curând o casă de păpuşi. Avea treptele uluitor de albe, ciocănaşul de la uşă strălucea, iar draperiile de la ferestre se vedeau albe şi dichisite.

Bridget deschise poarta şi se îndreptă spre trepte. În acea clipă, uşa de la intrare se deschise şi o femeie în vârstă îşi făcu apariţia. Luke se gândi că femeia reprezenta tipul de fată bătrână de la ţară. Era slăbuţă şi îmbrăcată curat, într-un taior de tweed, o bluză de mătase cenuşie cu broşă veche de familie. Pe capul bine proporţionat purta o pălărie de fetru. Avea un chip plăcut, iar ochii priveau inteligent prin pince-nez. Văzând-o, Luke îşi aminti de caprele negre şi sprintene care se întâlnesc în Grecia. Ochii îi exprimau surpriză şi o curiozitate rezervată.

— Bună dimineaţa, domnişoară Waynflete, spuse Bridget. Dumnealui este domnul Fitzwilliam. Luke se înclină. Scrie o carte despre obiceiurile săteşti de înmormântare şi, în general, despre lucrurile legate de ritualuri.

— Vai de mine, spuse domnişoara Waynflete. Ce interesant!

Şi chipul radios se îndreptă încurajator spre Luke.

Lui Fitzwilliam îi amintea de domnişoara Pinkerton.

— M-am gândit, spuse Bridget, şi Luke observă din nou acel ton monoton al vocii, că aţi putea să-i spuneţi câte ceva despre Amy.

— Despre Amy? A, da! Despre Amy Gibbs.

Luke observă o altă notă în expresia feţei. Părea că-l cântăreşte cu grijă.

Apoi, ca şi când ar fi luat o hotărâre, făcu câţiva paşi înapoi în hol.

— Vă rog să intraţi. Pot să ies la plimbare mai târziu. Nu, nu, îi răspunse lui Luke care schiţase un gest de protest. N-am nimic important de făcut. Nişte mici cumpărături pentru casă.

Micul salonaş era extrem de curat şi mirosea slab a levănţică arsă. Pe poliţa căminului erau câţiva păstori şi păstoriţe din porţelan de Dresda, zâmbind galeş şi îmbietor. Pe perete erau înrămate acuarele, nişte împletituri şi trei goblenuri.

Câteva fotografii reprezentând cu siguranţă nepoţi şi nepoate, şi câteva mobile de bună calitate – un birou stil Chippendale, câteva măsuţe din lemn de mahon şi un divan urât şi destul de incomod, în stil victorian.

Domnişoara Waynflete oferi oaspeţilor scaune şi apoi se scuză:

— Îmi pare rău, dar eu nu fumez, aşa că nu vă pot oferi ţigări, dar dacă doriţi, vă rog să fumaţi.

Luke refuză, dar Bridget îşi aprinse pe loc o ţigară.

Domnişoara Waynflete îşi studie oaspetele câteva minute, stând dreaptă pe scaunul cu braţe sculptate, apoi, coborând privirea ca şi cum ar fi fost mulţumită de examen, spuse:

— Vrei să afli câte ceva despre sărmana Amy? Întreaga poveste a fost foarte tristă şi m-a mâhnit tare mult. O greşeală atât de tragică.

— N-a fost cumva vorba de o sinucidere? întrebă Luke.

Domnişoara Waynflete scuturǎ din cap.

— Nu, nu, nu pot să cred nici o clipă aşa ceva. Nu era genul lui Amy.

— Dar ce gen era fata? întrebă Luke direct. Aş dori să aflu părerea dumneavoastră.

— Ei, în fine, nu era deloc o servitoare bună. Dar în zilele noastre eşti mulţumit să ai pe oricine, numai să ai. Era foarte neglijentă şi întotdeauna voia să se plimbe… Sigur, era tânără şi aşa sunt fetele astăzi. Am impresia că nu-şi dau seama că timpul lor aparţine stăpânei.

Luke o privi cu înţelegerea necesară şi domnişoara Waynflete continuă:

— Nu era genul de fată de care să mă ataşez – era cam îndrăzneaţă, deşi, zău, n-aş vrea să o mai ponegresc acum că a murit. Nu-i creştineşte – cu toate că la urma urmei nu cred că ăsta e un motiv ca să ascunzi adevărul.

Luke dădu din cap. Înţelese că domnişoara Waynflete se deosebea de domnişoara Pinkerton printr-o minte mai logică şi o gândire mai organizată.

— Îi plăcea să fie admirată, continuă domnişoara Waynflete, şi înclina să se pună pe primul plan. Domnul Ellsworthy – cel care ţine prăvălioara de antichităţi dar care, de fapt, este un domn – se pricepe puţin la pictură în acuarelă şi i-a făcut câteva schiţe de portret; cred că povestea asta i s-a cam suit la cap. Era pusă mereu pe ceartă cu tânărul cu care era logodită, Jim Harwey. E mecanic la un garaj şi ţinea foarte mult la ea.

Domnişoara Waynflete se opri şi apoi continuă:

— N-am să uit niciodată noaptea aceea îngrozitoare. Amy fusese prost dispusă – avea o tuse enervantă, ba una, ba alta (fetele astea poartă ciorapi ieftini de mătase şi pantofi cu talpă ca de hârtie – cum să nu răcească?!) şi în după-amiaza aceea s-a dus la doctor.

Luke întrebă repede:

— La doctorul Humbleby sau doctorul Thomas?

— La doctorul Thomas. Şi acesta i-a dat sticla cu sirop de tuse pe care a adus-o cu ea. Ceva cu totul inofensiv, cred că un sirop obişnuit. S-a dus la culcare devreme şi, cam pe la ora unu, a început zarva – un fel de strigăt înăbuşit, înfiorător. M-am sculat şi m-am dus la uşa ei, dar se încuiase pe dinăuntru. Am strigat-o, dar nu mi-a răspuns. Bucătăreasa era cu mine şi amândouă eram grozav de speriate. Pe urmă ne-am dus la uşa din faţă şi, din fericire, Reed (sergentul nostru), tocmai îşi făcea rondul de noapte, şi l-am strigat. S-a dus în spatele casei şi a reuşit să se caţere pe acoperişul magaziei şi, pentru că fereastra era deschisă, a intrat uşor în cameră şi a descuiat uşa. Biata fată! A fost ceva îngrozitor! N-au putut să facă nimic; a murit la spital peste câteva ore.

— Şi băuse – ce anume… sodă caustică?

— Da. Acid oxalic otrăvitor – aşa i-au spus. Sticla era la fel de mare ca cea de sirop. Siropul era pe policioara de la baie, iar otrava lângă pat. Probabil că din greşeală a luat cealaltă sticlă şi a pus-o lângă ea pe întuneric, gata să bea din ea dacă se simţea prost. Asta a fost explicaţia la anchetă.

Domnişoara Waynflete se opri. Îl privi cu ochii ei inteligenţi şi Luke fu conştient că ei exprimau un anume lucru. Avea sentimentul că lăsase ceva nespus – şi încă un sentiment, mai puternic, că pentru un motiv oarecare voia ca el să-şi dea seama de lucrul ăsta.

Se lăsă tăcere – o tăcere destul de îndelungată şi cam penibilă. Luke se simţea ca un actor care nu-şi cunoaşte replica. Spuse slab:

— Nu credeţi că s-a sinucis?

Domnişoara Waynflete răspunse prompt:

— Categoric nu. Dacă fata ar fi fost hotărâtă să-şi facă seama, probabil că şi-ar fi cumpărat ceva. Sticla era veche, trebuie că o avea de ani de zile. Şi oricum, după cum v-am spus, nu era genul de fată care să se sinucidă.

— Deci, care e părerea dumneavoastră? spuse Luke direct.

— Cred că a fost o întâmplare nenorocită.

Tăcu şi îl privi cu seriozitate.

Tocmai când Luke avea sentimentul că trebuie să încerce cu disperare să spună anumite lucruri pe care le plănuise din vreme, interveni ceva. La uşă se auzi un râcâit şi un mieunat jalnic.

Domnişoara Waynflete sări de pe scaun şi se duse să deschidă uşa; o splendidă pisică persană, cu blana portocalie intră în cameră. Se opri, se uită dezaprobator la oaspete şi sări pe braţul scaunului domnişoarei Waynflete. Domnişoara Waynflete se adresă, gungurind:

— Ei, Wonky Pooh, pe unde-a hoinărit Wonky Pooh toată dimineaţa?

Numele făcu să vibreze o coardă a memoriei lui Luke. Unde mai auzise despre o pisică persană numită Wonky Pooh?

— E o pisică foarte frumoasă. O aveţi de mult?

Domnişoara Waynflete dădu din cap.

— Vai, nu, a fost a unei prietene, domnişoara Pinkerton. A călcat-o o maşină din astea păcătoase şi sigur că nu puteam să-l las pe Wonky Pooh să meargă la străini. Lavinia ar fi fost foarte supărată. Pur şi simplu îl adora – nu-i aşa că-i frumos?!

Luke admiră motanul cu gravitate.

— Ai grijă să-i fereşti urechile. L-au durut în ultima vreme, spuse domnişoara Waynflete.

Luke mângâie animalul cu grijă.

Bridget se ridică.

— Trebuie să plecăm.

Domnişoara Waynflete dădu mâna cu Luke.

— Poate ne vom revedea curând.

Luke îi răspunse bine dispus:

— Sper că da… precis!

O văzu nedumerită şi puţin dezamăgită. Privirea ei lunecă spre Bridget – o privire rapidă, întrucâtva întrebătoare. Luke simţi că între cele două femei există o anumită înţelegere la care nu putea fi părtaş. Lucrul ăsta îl supăra, dar îşi promise în sinea sa să afle totul în scurt timp.

Domnişoara Waynflete ieşi să-i conducă. Luke rămase o clipă în capul scării, privind aprobator frăgezimea neştirbită a părculeţului şi eleşteului.

— Locul ăsta e de o puritate rar întâlnită, spuse el.

Domnişoarei Waynflete i se lumină chipul.

— Într-adevăr! spuse ea energic. Este tocmai cum era pe vremea copilăriei mele. Ştii, locuiam la Wych Hall. Dar când a rămas ca moştenire fratelui meu, el n-a vrut să locuiască acolo – de fapt, nu-şi mai putea permite – aşa că l-a pus în vânzare. Un constructor a făcut o ofertă, şi după câte cred eu, chiar avea intenţia „să extindă clădirea” (mi se pare că aşa s-a exprimat). Din fericire, a intervenit lordul Whitfield care a salvat proprietatea, cumpărând-o. A transformat clădirea în bibliotecă şi muzeu, şi-n felul acesta aproape că n-a suferit modificări. De două ori pe săptămână lucrez ca bibliotecar acolo – bineînţeles, fără plată – şi nici nu pot să vă spun ce plăcere este să te afli în vechiul cămin şi să ştii că n-o să fie călcat de barbari. Şi într-adevăr, casa e foarte potrivită pentru aşa ceva – trebuie să veniţi să vizitaţi micul nostru muzeu într-o zi, domnule Fitzwilliam. Sunt câteva exponate locale foarte interesante.

— Sigur că am să vin, domnişoară Waynflete.

— Lordul Whitfield a fost un adevărat binefăcător pentru Wychwood, şi mă doare inima când văd că unii sunt atât de nerecunoscători.

Strânse din buze. Din discreţie, Luke nu puse nici o întrebare. Îşi luă din nou la revedere.

Când ieşiră pe poartă, Bridget i se adresă:

— Vrei să mai faci şi alte cercetări sau ne întoarcem acasă pe malul râului? E o plimbare plăcută.

Luke răspunse prompt. Nu mai avea chef să-şi continue investigaţiile având-o alături pe Bridget Conway, cu urechile ciulite.

— Sigur că vreau! Hai să ne întoarcem pe malul râului.

O luară pe High Street. Una dintre ultimele case avea o firmă scrisă cu litere aurite, în vechea ortografie: Antichităţi. Luke se opri şi privi prin una din ferestre interiorul pe jumătate cufundat în întuneric.

— Uite un vas frumos ornament, cu barbotină, comentă el. Ar fi pe gustul unei mătuşi de-a mea. Oare cât o fi costând?

— N-ai avea nimic împotrivă dacă am intra şi am întreba?

— Nu te superi pe mine? Mie îmi cam place să colind magazinele cu antichităţi. Câteodată poţi să închei un târg foarte convenabil.

— Mă îndoiesc că ai putea să închei şi aici, spuse Bridget sec. Pot să spun că Ellsworthy cunoaşte la perfecţie valoarea mărfii.

Uşa era deschisă. În hol se aflau scaune, canapele, servante, având pe ele vase de porţelan şi cositor. De fiecare parte a holului se deschidea câte o încăpere plină cu diferite mărfuri.

Luke intră în încăperea din stânga şi luă vasul cu barbotină. În acel moment, din fundul camerei apăru un bărbat cu siluetă cenuşie; stătuse la un birou de nuc, stil Queen Anne.

— Vai, domnişoară Conway, ce plăcere să vă văd!

— Bună dimineaţa, domnule Ellsworthy.

Domnul Ellsworthy era un tânăr foarte rafinat, îmbrăcat în nuanţe de maron roşiatic. Avea o faţă prelungă şi palidă, cu o gură feminină, un păr lung şi negru ca de artist, şi un mers afectat.

Bridget făcu prezentările şi imediat domnul Ellsworthy îşi mută atenţia asupra lui.

— Vechi vase englezeşti cu barbotină; sunt autentice. Minunat, nu-i aşa? Ştiţi, tare mult ţin la lucruşoarele mele. Nu pot să sufăr să le vând. Întotdeauna mi-am dorit să stau

la ţară şi să am un mic magazin. Wychwood e un loc splendid, învăluit într-o atmosferă deosebită, dacă mă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Temperamentul artistic, murmură Bridget.

Ellsworthy se întoarse spre ea, agitându-şi mâinile lungi şi albe.

— Domnişoară Conway, nu folosiţi expresia asta teribilă. Nu! Vă implor n-o folosiţi. Să nu-mi spuneţi că sunt plin de talente şi calităţi. N-aş putea să suport! Ştiţi doar că eu, de fapt, nu adun stofe ţesute de mână şi figurile de plumb şi cositor bătut. Sunt doar negustor, atâta tot. Un simplu negustor.

— Dar sunteţi într-adevăr un pictor, spuse Luke. Adică lucraţi în acuarelă, nu-i aşa?

— Ei, asta-i! Cine v-a spus aşa ceva? strigă domnul Ellsworthy, plesnindu-şi mâinile. Ştiţi, locul ăsta este într-adevăr minunat, dar nu poţi să păstrezi nici un secret! Asta-mi place aici, nu seamănă cu viaţa de la oraş, unde fiecare îşi vede de ale lui şi nu-i pasă de celălalt! Bârfa, răutăţile şi scandalul sunt de fapt delicioase dacă ştii cum să le priveşti.

Luke se mulţumi să răspundă numai întrebării puse de domnul Ellsworthy, fără să mai dea vreo atenţie celorlalte remarci făcute.

— Domnişoara Waynflete ne-a spus că aţi făcut câteva schiţe unei fete – Amy Gibbs.

— Ah, Amy! spuse domnul Ellsworthy.

Se dădu înapoi şi împinse o halbă de bere care începu să se clatine. Îi opri balansul, plin de grijă.

— Oare i-am făcut? Da, cred că da.

Domnul Ellsworthy îşi cam pierduse din prestanţă.

— Era o fată foarte drăguţă, spuse Bridget.

Domnul Ellsworthy îşi reveni.

— Credeţi? Era un gen comun; aşa mi s-a părut. Dacă vă interesează barbotina, i se adresă lui Luke, am o pereche de păsări lucrate cu barbotină – nişte bijuterii.

Luke nu arătă prea mare interes pentru păsări, apoi întrebă de preţul platoului.

Ellsworthy spuse o cifră.

— Mulţumesc, dar deocamdată n-am să vi-l răpesc.

— Dacă aţi şti că întotdeauna mă simt uşurat când nu fac vânzare. E un lucru prostesc, ce ziceţi? Ştiţi ceva, vi-l dau mai ieftin cu o guinee. Am văzut că sunteţi priceput la lucruri de genul ăsta, şi asta contează pentru mine. Şi la urma urmei, ăsta nu e decât un magazin!

— Nu, mulţumesc.

Domnul Ellsworthy îi conduse până la uşă, făcându-le semn cu mâna – avea nişte mâini foarte neplăcute, se gândi Luke – care păreau nu atât albe, cât uşor verzui.

— Domnul Ellsworthy e un tip cam ciudat, remarcă Luke când se îndepărtară.

— Eu aş spune că are o minte şi nişte obiceiuri cam urâcioase, răspunse Bridget.

— Oare de ce a venit tocmai aici?

— Cred că se ocupă cu magia neagră. Nu chiar ritualuri negre, dar în genul ăsta. Reputaţia locului ăsta îi e de folos.

Luke răspunse cam stânjenit.

— Doamne, cred că el e tocmai omul de care am nevoie. Trebuie să deschid discuţia despre asta.

— Cred că da. Ştie multe lucruri.

Luke îi răspunse încurcat:

— O să-l caut altădată.

Bridget tăcu. Ieşiseră din oraş. Cotiră drumul pentru a ajunge pe o potecă şi imediat dădură de râu.

Trecură pe lângă un om scund, cu o mustaţă ţeapănă şi ochi holbaţi. Avea trei buldogi, la care ţipa pe rând cu o voce răguşită.

— Nero, vino-ncoace, domnule! Nelly, termină! Dă-i drumul, când îţi spun. Augustus! Augustus, ia ascultă! …

Se opri ca să-şi ridice pălăria în chip de salut către Bridget, îl privi pe Luke cu o curiozitate devorantă, drept în faţă, şi-şi continuă dojenile pe un ton răguşit.

— Maiorul Horton cu buldogii, nu-i aşa?

— Ai dreptate.

— De fapt, am impresia că în dimineaţa asta am văzut mai toate persoanele importante din Wychwood.

— Cam aşa e.

— Într-adevăr, am impresia că sunt cam îndrăzneţ, spuse Luke. Bănuiesc că atunci când un străin soseşte într-un sat englezesc se ştie cale de o poştă, adăugă el amintindu-şi înciudat remarcile lui Jimmy Lorrimer.

— Maiorul Horton nu-şi ascunde niciodată prea bine curiozitatea. Într-adevăr, te-a privit foarte insistent.

— E genul de om despre care poţi să afirmi fără greşeală că a fost maior, ripostă Luke răutăcios.

Bridget îl întrerupse brusc.

— Vrei să stăm puţin pe mal? Avem timp berechet.

Se aşezară confortabil pe un copac doborât. Bridget continuă:

— Da, maiorul Horton e cam milităros – are un gen foarte cazon. Cu greu ai putea crede că acum un an era omul cel mai terorizat de nevastă!

— Cine?! Individul ăla?!

— Da. Era însurat cu cea mai nesuferită femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Avea avere şi niciodată nu-şi făcea scrupule când sublinia acest fapt în public.

— Sărmanul dobitoc! Mă refer la Horton.

— El se purta foarte frumos cu ea – întruchiparea desăvârşită a ofiţerului şi a gentlemanului. Personal mă mir cum de nu a ridicat toporul asupra ei.

— Bănuiesc că nu era prea simpatizată.

— Nimeni nu putea s-o sufere. Îl jignea pe Gordon, pe mine mă trata de sus, şi în general se făcea nesuferită oriunde mergea.

— Dar probabil că providenţa cea milostivă a luat-o la sine.

— Da, cam acum un an. Gastrită acută. A făcut viaţa un iad pentru bărbatu-său, doctorul Thomas şi două infirmiere,

dar, până la urmă, tot a murit! Buldogii şi-au revenit imediat.

— Inteligente animale!

Urmă o tăcere. Bridget smulgea alene fire lungi de iarbă, Luke se încruntă, pe neobservate, privind malul opus. Haina romantică pe care o îmbrăca misiunea sa îl obseda din nou. Oare cât era adevăr şi cât era imaginaţie? Oare nu greşea, considerând fiecare nouă persoană întâlnită drept un ucigaş potenţial şi studiindu-l ca atare? Era ceva înjositor în felul ăsta de a privi lucrurile.

„La naiba, se gândi Luke. Am fost prea mult timp poliţist!”

Deodată vocea clară şi rece a lui Bridget îl scoase din meditaţie.

— Domnule Fitzwilliam, de fapt, de ce ai venit aici?

Capitolul VI.

Vopseaua de pălării.

Luke tocmai îşi aprindea ţigara. Remarca neaşteptată îi paraliză pentru o clipă mâna.

Câteva secunde rămase nemişcat, chibritul arse până la capăt şi-i fripse degetele.

— Ei, fir-ar să fie, spuse Luke aruncând chibritul şi scuturându-şi mâna cu putere. Scuză-mă, te rog. M-ai luat prin surprindere. Zâmbi trist.

— Nu zău?!

— Da, spuse el oftând. Ei, de fapt, presupun că orice om deştept ar fi putut să mă prindă! Bănuiesc că n-ai crezut nici o clipă povestea cu scrisul unei cărţi de folclor.

— Până în clipa în care te-am văzut.

— Până atunci ai crezut?

— Da.

— Oricum nu era o poveste plauzibilă, spuse Luke critic. Adică, oricine poate să vrea să scrie o carte, dar chestia cu venitul aici şi prezentarea în calitate de văr cred că asta te-a pus pe gânduri.

Bridget dădu din cap.

— Nu. Aveam o explicaţie pentru asta, mai bine zis credeam că o duci greu, şi am o mulţime de prieteni, de altfel ca şi Jimmy, care sunt în situaţia asta şi m-am gândit că el ţi-a sugerat povestea cu vărul ca să nu te simţi stânjenit.

— Dar când am sosit, înfăţişarea mea ţi-a sugerat atâta bunăstare încât explicaţia anterioară nu mai era plauzibilă?

Gura lui Bridget schiţă încet obişnuitul zâmbet.

— Ah, nu. N-a fost aşa. Pur şi simplu, m-am gândit că nu eşti omul potrivit pentru un scriitor.

— Adică nu mă duce capul să scriu o carte? Nu mă cruţa. Prefer să mi-o spui în faţă.

— Ai putea să scrii, dar nu cărţi de genul ăla, vechi superstiţii, scormonirea trecutului, nu aşa ceva! Nu eşti omul potrivit pentru care trecutul să însemne prea mult – poate nici viitorul – numai prezentul.

— Hm… Înţeleg. Făcu o grimasă. La naiba cu toate, m-ai călcat pe nervi de când am ajuns aici! Pari atât de isteaţă!

— Îmi pare rău, răspunse Bridget sec. La ce te aşteptai?

— De fapt, nu mă gândisem la aşa ceva.

Continuă calmă:

— O creatură mărunţică şi vaporoasă, care să aibă atâta minte cât să se folosească de ocazia care i se oferă şi să se căsătorească cu şeful?

Luke tuşi încurcat. Ea îl privi amuzată şi distantă.

— Înţeleg şi nu mă supăr. Nu-i nimic.

Luke alese impertinenţa.

— Păi, poate că mi-am închipuit cam aşa ceva. Dar n-am stat să mă gândesc prea mult.

Bridget spuse răspicat:

— Într-adevăr. Nu eşti omul care să spui „hopa” până n-ai sărit.

Dar Luke era descurajat.

— Sunt sigur că mi-am jucat rolul prost de tot! Şi lordul Whitfield a băgat de seamă, nu?

— Nu. Dacă lui Gordon i-ai fi spus că ai venit aici să studiezi obiceiurile gândacilor de apă şi că vrei să scrii o monografie despre ei, tot te-ar fi crezut. E credul de tot.

— Oricum, tot n-am fost câtuşi de puţin convingător!

— Ţi-am cam pus beţe-n roată. Te-am observat! spuse Bridget. Mi-e teamă că toată povestea asta m-a cam amuzat.

— Normal. Femeile care au ceva în cap sunt de obicei crude şi cu sânge rece.

Bridget murmură:

— Fiecare trebuie să se bucure într-un fel în viaţa asta! Se opri o clipă şi apoi spuse: De ce ai venit aici, domnule Fitzwilliam?

Se întorseseră după un ocol la întrebarea iniţială. Luke fusese conştient că asta trebuia să se întâmple. În ultimele secunde încercase să ia o hotărâre.

Ridică privirea şi îi întâlni ochii – nişte ochi cercetători şi ageri, care îl priveau calm, fix. Luke nu se aştepta să-i vadă plini de gravitate.

— Cred că ar fi mai bine să nu-ţi mai înşir şi alte minciuni, spuse el gânditor.

— Mult mai bine.

— Dar adevărul e cam greu de spus… Ascultă, ţi-ai făcut vreo părere, adică ţi-a trecut prin cap de ce am venit aici?

Aprobă din cap gânditoare.

— Şi ce anume crezi? Vrei să-mi spui? Cred că mi-ar fi de folos.

Bridget spuse molcom:

— Cred că ai venit aici în legătură cu moartea fetei aceleia, Amy Gibbs.

— Deci asta e! Asta observasem – simţisem – ori de câte ori i se pomenea numele! Ştiam eu că se întâmplă ceva. Deci te-ai gândit că pentru asta am venit?

— Şi nu-i adevărat?

— Într-un fel este.

Luke tăcu încruntat. Lângă el, fata stătea la fel de tăcută, fără să facă nici o mişcare. Nu spuse nimic, ca să nu-i tulbure şirul gândurilor.

Luke luă o hotărâre.

— Am venit aici după cai verzi pe pereţi, bazându-mă pe o presupunere fantastică şi, probabil, complet absurdă şi melodramatică. Amy Gibbs face parte din această poveste. Mă interesează să aflu exact cum a murit.

— Da, mi-am închipuit.

— Dar, la naiba cu toate, de fapt ce ţi-ai închipuit? Ce a fost cu moartea ei de ţi-a stârnit interesul?

— M-am gândit toată vremea că ceva n-a fost în regulă. De aceea te-am dus s-o vezi pe domnişoara Waynflete.

— De ce?

— Pentru că şi ea gândeşte la fel.

— Aha! Luke îşi aminti cu repeziciune scenele anterioare.

Acum înţelegea aluziile discrete ale acelei fete bătrâne şi inteligente.

— Şi ea crede ca şi tine că ceva nu era în regulă?

Bridget aprobă din cap.

— De fapt, ce anume?

— În primul rând vopseaua de pălării.

— Ce vrei să spui cu vopseau de pălării?

— Păi, oamenii îşi vopseau pălăriile cam acum douăzeci de ani, când, într-un anotimp, purtau o pălărie de pai roz, şi-n sezonul următor, o sticluţă cu vopsea de pălării o făcea bleu-marin. Apoi, poate o altă sticlă, şi o pălărie neagră! Dar, în zilele noastre, pălăriile sunt ieftine, din materiale de duzină, pe care poţi să le arunci când nu mai sunt la modă.

— Şi fetele ca Amy Gibbs îşi pot permite să le arunce?

— Cred că eu aş fi avut mai multe reţineri ca ea. Nu făcea economii. Şi altceva: vopseaua era roşie.

— Ei şi?

— Şi Amy Gibbs era roşcată ca un morcov!

— Adică nu se potrivesc culorile?

Bridget aprobă din cap.

— Nu poţi să porţi o pălărie roşie, când ai părul roşu ca un morcov. Bărbaţii nu prea se pricep la lucrurile astea, dar…

Luke o întrerupse cu înţeles adânc în priviri.

— Nu, un bărbat nu se pricepe. Se potriveşte, totul se potriveşte.

— Jimmy are nişte prieteni cam ciudaţi la Scotland Yard. Nu cumva tu…

Luke spuse repede:

— Nu sunt detectiv oficial şi niciunul particular care locuieşte pe Baker Street. Sunt exact ceea ce ţi-a spus Jimmy despre mine, un poliţist în rezervă care s-a întors din Orient. M-am vârât în afacerea asta, din cauza unei întâmplări petrecute în trenul de Londra.

Îi povesti pe scurt conversaţia cu domnişoara Pinkerton şi evenimentele ulterioare care l-au determinat să sosească în Wychwood.

— Aşa că înţelegi. E ceva fantastic! Caut un om – un ucigaş tainic, un om de aici din Wychwood – poate cineva bine cunoscut şl respectat. Dacă domnişoara Pinkerton avea dreptate, şi dacă tu şi domnişoara cutare aveţi dreptate – atunci omul acela a ucis-o pe Amy Gibbs.

— Înţeleg.

— Am impresia că ucigaşul putea pătrunde în casă.

— Da, cred că da, spuse Bridget rar; Reed, sergentul a intrat pe fereastra ei, urcându-se pe o magazie alăturată. Fereastra era deschisă. Trebuia să te caţeri puţin, dar un bărbat agil se urcă fără nici o greutate.

— Şi după ce criminalul s-a căţărat, ce-a făcut?

— A înlocuit sticla cu sirop de tuse cu vopseaua de pălării.

— Cu condiţia ca fata să fi făcut exact ceea ce se crede. S-a sculat, a băut şi toată lumea şi-a închipuit că ea a încurcat sticlele sau s-a sinucis.

— Da.

— Nimeni n-a avut nici un dubiu la anchetă? N-au bănuit, cum scrie în cărţi „ceva dubios”?

— Nu.

— Am impresia că erau bărbaţi. Problema cu vopseaua de pălării nu s-a pus?

— Nu.

— Dar ţie ţi-a trecut prin cap?

— Da.

— Şi domnişoarei Waynflete? Aţi discutat amândouă?

Bridget zâmbi slab.

— A nu – nu în sensul în care crezi. Adică n-am spus lucrurilor pe nume. De fapt, nu ştiu cât de departe a judecat cu mintea ei bătrânica. La început, cred că o cam neliniştea povestea aia şi îi dădea de gândit. E foarte deşteaptă, ai văzut; în tinereţe a urmat Girtonul sau a vrut să urmeze. A fost un copil precoce. N-are capul încâlcit, cum au majoritatea celor de pe aici.

— Domnişoara Pinkerton îmi închipui că avea. De aceea nici nu mi-am făcut iluzii că o să pot scoate ceva din povestirea ei, cu care să pornesc la drum.

— Eu personal am considerat-o întotdeauna o persoană foarte isteaţă. Majoritatea bătrânelor astea trăsnite au în anumite privinţe o minte ascuţită ca briciul. Spuneai că a pomenit şi alte nume?

Luke dădu din cap aprobator.

— Da. Un băieţel – era vorba de Tommy Pierce – mi l-am amintit imediat ce i-am auzit numele. Şi sunt aproape sigur că a pomenit şi de un anume Carter.

— Carter, Tommy Pierce, Amy Gibbs, doctorul Humbleby, spuse Bridget gânditoare. După cum spuneai, e ceva prea fantastic ca să fie adevărat! De ce naiba să-i omori pe oamenii ăştia? Erau atât de deosebiţi!

— Ai vreo idee de ce ar fi vrut s-o înlăture pe Amy Gibbs?

Bridget scutură din cap.

— Habar n-am.

— Dar pe ceilalţi? Carter, ce zici? Apropo, cum a murit?

— A căzut în râu şi s-a înecat. Se întorcea acasă, era o noapte ceţoasă şi el era beat turtă. Avem un pod cu

balustradă numai pe o parte. Toată lumea a fost convinsă că a alunecat, a pus piciorul greşit.

— Dar s-ar fi putut ca cineva să-l împingă în apă cu uşurinţă.

— Da, cum să nu.

— Şi tot cineva ar fi putut uşor să-i dea un brânci năzdrăvanului de Tommy când spăla geamurile?

— Şi de data asta s-ar fi putut.

— Deci am ajuns la concluzia că este destul de uşor să lichidezi trei fiinţe fără să te bănuiască nimeni.

— Domnişoara Pinkerton avea bănuieli, aminti Bridget.

— Avea, sărăcuţa de ea, şi eu care credeam că ia lucrurile în tragic sau că-şi închipuie fel de fel de lucruri.

— Întotdeauna îmi repeta că lumea este un colţişor plin de păcate.

— Şi-mi închipui că tu zâmbeai atunci îngăduitoare?

— Chiar cu superioritate!

— Îţi propun ceva: cine e-n stare să-şi imagineze şase lucruri imposibile până la micul dejun, câştigă jocul!

Bridget aprobă din cap.

Luke spuse:

— Cred că n-are rost să te mai întreb dacă bănuieşti şi tu ceva. Nu există nici o persoană anume în Wychwood care-ţi face pielea de găină când o vezi, care are o privire ciudată şi gălbejită sau un chicotit aparte, de maniac?

— Toată lumea din Wychwood mi se pare complet sănătoasă, respectabilă şi extrem de obişnuită.

— Mi-a fost frică de răspunsul ăsta.

— Crezi că omul respectiv este nebun cu adevărat?

— Da, aşa se pare. Un nebun într-adevăr, dar unul viclean. Probabil ultima persoană la care te-ai gândit, un stâlp al societăţii cum este, de pildă, directorul de la bancă.

— Domnul Jones? Mi-e imposibil să mi-l închipui ucigând cu nemiluita.

— Atunci, probabil că el e tocmai cel pe care-l căutăm.

— Ar putea fi oricine. Măcelarul, brutarul, băcanul, un lucrător la fermă, un muncitor la drumuri sau chiar cel care distribuie laptele.

— S-ar putea, cred totuşi că aria este ceva mai restrânsă.

— De ce?

— Domnişoara Pinkerton a mea vorbea de privirea din ochii lui când îşi alegea următoarea victimă. Din felul în care vorbea, am avut impresia – bagă de seamă, numai impresia – că omul despre care vorbea era cel puţin de aceeaşi condiţie socială ca şi ea. Sigur, s-ar putea să mă înşel.

— Poate că ai perfectă dreptate! Acele nuances din conversaţie nu pot fi definite cu precizie, dar aruncă multă lumină în anumite privinţe.

— Ştii, tare uşurat mă simt că şi tu cunoşti acum toate astea.

— Poate c-ai să poţi lucra nestingherit. Şi poate am să-ţi dau şi o mână de ajutor.

— Ar fi un ajutor nepreţuit. Chiar ai de gând să te ocupi de povestea asta?

— Sigur că da.

Luke îi spuse brusc, uşor încurcat:

— Dar cum rămâne cu lordul Whitfield. Crezi că…?

— Sigur că lui Gordon n-o să-i spunem nimic.

— Ai impresia că n-o să ne creadă?

— A, ba ar crede! Gordon poate să creadă orice. Probabil că întreaga poveste l-ar electriza şi ar insista să împânzească toate drumurile învecinate cu tinerii lui descurcăreţi. S-ar da în vânt după aşa ceva!

— Atunci îl lăsăm deoparte.

— Da, tare mă tem că n-o să-i putem permite să-şi satisfacă micile plăceri.

Luke o privi şi vru să-i spună ceva, apoi se răzgândi. Se uită în schimb la ceas.

— Da, spuse Bridget, trebuie să ne întoarcem acasă. Se ridică. Între ei se lăsase o stânjeneală bruscă, de parcă

vorbele nerostite ale lui Luke pluteau neplăcute în aer.

Se îndreptară spre casă tăcuţi.

Capitolul VII.

Posibilităţi.

Luke şedea în dormitorul său. În timpul mesei avusese o conversaţie cu domnişoara Anstruther cu privire la florile pe care le avea în grădina de lângă Strâmtoarea Mayang. Pe urmă ascultase sfaturile cu privire la ce flori ar fi putut să cultive acolo. Ascultase chiar, după aceea, „Discuţii avute cu tinerii despre persoana mea” de la lordul Whitfield. Acum, slavă Domnului, era singur. Luă o foaie de hârtie şi scrise câteva nume. Sunau cam aşa:

Doctorul Thomas.

Domnul Abbot.

Maiorul Horton.

Domnul Ellsworthy.

Domnul Wake.

Domnul Jones.

Tânărul lui Amy.

Măcelarul, brutarul, lumânărarul etc.

Apoi mai luă o foaie de hârtie şi scrise pe ea VICTIME. Sub acest titlu, scrise:

Amy Gibbs – Otrăvită.

Carter – Împins de pe pod (beat? drogat?)

Doctorul Humbleby:

— Septicemie.

Domnişoara Pinkerton:

— Călcată de maşină.

Adăugă:

Doamna Rose?

Bătrânul Ben?

Şi apoi, după un spaţiu liber:

Doamna Horton?

Se mai uită o dată pe liste, fumă un timp şi apoi luă din nou creionul:

Doctorul Thomas – Învinuire posibilă.

Motiv categoric în cazul doctorului Humbleby. Se potriveşte cu felul în care a murit acesta – adică, otrăvire pe cale ştiinţifică cu ajutorul microbilor. Amy Gibbs l-a vizitat în după-amiaza zilei în care a murit. (A fost ceva între ei? Şantaj?)

Tommy Pierce? Nu reiese nici o legătură. (Tommy ştia de legătura dintre el şi Amy Gibbs?)

Harry Carter? Nu reiese nici o legătură.

Doctorul Thomas a lipsit din Wychwood în ziua în care domnişoara Pinkerton a plecat la Londra?

Luke oftă şi începu un nou paragraf:

Domnul Abbot – Învinuire posibilă. (Am sentimentul că avocaţii sunt întotdeauna persoane suspecte. Poate e o prejudecată.) înfăţişarea sa înfloritoare, simpatică, etC. Ar fi evident suspecte într-o carte – oamenii simpatici şi entuziaşti trebuie suspectaţi întotdeauna.

Obiecţii: asta nu e o carte, ci viaţa reală.

Motiv pentru uciderea doctorului Humbleby. Antagonism categoric între ei. H. Îl sfida pe Abbot. Motiv suficient pentru o minte dezechilibrată. Acest antagonism putea fi observat cu uşurinţă de domnişoara Pinkerton.

Tommy Pierce? Şi-a vârât nasul în hârtiile lui Abbot. A găsit ceva care nu trebuia să afle?

Harry Carter? Nu reiese nici o legătură.

Amy Gibbs? Nu cunosc nici o legătură. Vopseaua de pălării se potriveşte perfect cu mentalitatea lui Abbot – o minte demodată.

Abbot n-a fost în sat în ziua uciderii domnişoarei Pinkerton?

Maiorul Horton – Învinuire posibilă.

Nu reiese nici o legătură cu Amy Gibbs, Tommy Pierce sau Carter.

Dar doamna Horton? Moartea ei pare să fi fost otrăvire cu arsenic. Dacă e adevărat, s-ar putea ca alte crime să fie rezultatul unui… şantaj? N. B.

— Thomas o îngrijea. (Din nou bănuiala cade asupra lui.)

Domnul Ellsworthy – Învinuire posibilă.

Mărfuri ciudate – se ocupă cu magia neagră. Sar putea să fie un ucigaş însetat de sânge. A avut de-a face cu Amy Gibbs. A avut vreo legătură cu Tommy Pierce? Carter? Nu reiese. Humbleby? Poate că a descoperit starea mintală a lui Ellsworthy. Domnişoara Pinkerton? Ellsworthy nu era în Wychwood când a fost ucisă domnişoara Pinkerton?

Domnul Wake: – învinuire posibilă.

Foarte puţin probabilă. Poate vreo manie religioasă? O misiune de omor? în cărţi, cei vizaţi sunt preoţi, bătrâni şi sfinţi, dar (ca mai sus), aici e vorba de realitate.

Notă: Carter, Tommy, Amy – toţi sunt evident nişte persoane dezagreabile. Mai bine să fie îndepărtaţi printr-un decret divin?

Domnul Jones.

Date: niciuna.

Tânărul lui Amy.

Poate are toate motivele s-o ucidă pe Amy – dar n-are temei pentru celelalte crime.

Ceilalţi?

Nu-mi pot imagina.

Reciti tot ce scrisese.

Apoi scutură din cap.

Murmură încet: „...ceea ce este absurd! Cât de frumos a demonstrat Euclid!”

Rupse foile şi le arse. Îşi spuse în gând: „N-o să fie prea uşor”.

Capitolul VIII.

Doctorul Thomas.

Doctorul Thomas se sprijini de speteaza scaunului şi-şi trecu mâna lungă şi fină prin părul blond şi des. Era un bărbat a cărui înfăţişare nu te lăsa să-i ghiceşti vârsta. Deşi avea peste treizeci de ani, dacă îl priveai în fugă, i-ai fi dat vreo douăzeci şi ceva, dacă nu chiar sub douăzeci. Chica de păr blond, răvăşit, expresia de uşoară mirare şi tenul alb-trandafiriu îi conferea o înfăţişare irezistibilă de şcolar. Dar

oricât de nematurizat ar fi putut să pară, diagnosticul pe care-l pronunţase pentru genunchiul reumatic al lui Luke se potrivi la perfecţiune cu cel dat cu o săptămână în urmă de un specialist eminent din Harley Street.

— Vă mulţumesc, spuse Luke. Ei, m-am liniştit, dacă dumneavoastră credeţi că tratamentul electric o să-mi ajute. N-aş vrea să ajung infirm la vârsta mea.

Doctorul Thomas zâmbi copilăreşte.

— Ei, domnule Fitzwilliam, să n-aveţi nici o grijă.

— Vai, mi-aţi luat o piatră de pe inimă. Mă gândeam să mă adresez unui specialist – dar sunt sigur că acum nu mai e nevoie.

Doctorul Thomas zâmbi din nou.

— Duceţi-vă, dacă vreţi să fiţi cu cugetul împăcat. La urma urmei nu strică niciodată să ceri şi părerea unui expert.

— Nu, nu, am deplină încredere în dumneavoastră.

— Vă spun sincer că aveţi ceva foarte simplu la genunchi. Dacă îmi urmaţi sfatul, sunt sigur că n-o să vă mai necăjească.

— Nici nu ştiţi cum m-aţi liniştit doctore.

Îmi închipuiam că o să fac artroză şi că nu peste mult timp o să mă lege buştean şi n-am să mă mai pot mişca.

Doctorul Thomas dădu din cap zâmbind îngăduitor.

Luke spuse repede:

— Oamenii se sperie foarte uşor cred că v-aţi dat seama? Întotdeauna mi-am închipuit că un doctor trebuie să se simtă „vraci” – un fel de vrăjitor pentru majoritatea pacienţilor.

— Elementul încredere are un mare rol.

— Ştiu. „Aşa a spus doctorul” este o remarcă ce se rosteşte întotdeauna cu respect.

Doctorul Thomas ridică din umeri.

— Dacă ar şti pacienţii! murmură el cu umor în glas.

Apoi continuă:

— Scrieţi o carte despre magie, nu-i aşa, domnule Fitzwilliam?

— Ei, cum de aţi aflat? exclamă Luke, poate pe un ton prea exagerat de surprins.

Doctorul Thomas păru amuzat.

— Vai, domnule dragă, ştirile se răspândesc repede într-un loc ca ăsta. Avem aşa de puţine subiecte de discuţie.

— Probabil că se şi exagerează. O să auziţi că am stârnit duhurile şi că am întrecut-o pe Vrăjitoarea din Endor.

— Afirmaţi nişte lucruri foarte ciudate.

— De ce?

— Păi, s-a iscat zvonul că aţi stârnit stafia lui Tommy Pierce.

— Pierce? Pierce? Asta e băieţelul care a căzut de pe fereastră?

— Da.

— Dar cum s-a ajuns să… Sigur, am făcut nişte comentarii faţă de avocat. Cum îl cheamă? … Abbot.

— Da, povestea a pornit de la Abbot.

— Să nu-mi spuneţi că am convertit un avocat realist să creadă în stafii?

— Deci dumneavoastră credeţi în stafii?

— După ton, s-ar părea că dumneavoastră nu credeţi, doctore. Nu, nu pot să spun că, într-adevăr, „cred în stafii” – ca să vorbim pe şleau. Dar am cunoscut fenomene curioase, legate de moartea violentă sau bruscă. Mă interesează diferitele superstiţii legate de morţile violente – de exemplu, că un om asasinat nu-şi găseşte odihna în mormântul lui. Şi credinţa interesantă că sângele victimei începe să curgă dacă îl atinge ucigaşul. Mă întreb cum s-au născut asemenea superstiţii?

— Foarte curios, spuse Thomas. Dar cred că puţini oameni îşi mai aduc aminte de lucrurile astea în zilele noastre.

— Nici nu vă închipuiţi ce mulţi îşi amintesc. Sigur, cred că n-aţi avut prea multe crime pe aici, aşa că e greu să judecaţi.

Luke zâmbise în timp ce vorbea, ochii îi rămaseră aţintiţi pe chipul doctorului cu o nepăsare prefăcută. Dar doctorul

Thomas păru netulburat şi îi zâmbi şi el.

— Nu, nu cred că am mai avut vreo crimă, de… hm, foarte mulţi ani – şi fără îndoială, nu de când sunt eu aici.

— Sigur că nu; ăsta este un colţişor liniştit, nu îndeamnă la mârşăvii. Doar că Tommy… Nu ştiu dacă n-a fost împins cumva de pe fereastră.

Luke râse. Din nou doctorul Thomas îi răspunse cu un zâmbet firesc, plin de o undă de uimire copilărească.

— Mulţi ar fi dorit să sucească gâtul puştiului. Dar nu cred că au ajuns chiar până acolo încât să-l arunce de pe fereastră.

— Se pare că a fost un copil extrem de obraznic, îndepărtarea ar fi fost considerată ca o datorie publică.

Păcat că teoria asta nu se poate aplica suficient de des. Întotdeauna mi-am închipuit că întreaga comunitate ar profita de pe urma unor crime comise în serie, spuse Luke. Un pisălog care frecventează cluburile, de exemplu, ar trebui să fie dat gata cu un pahar de brandy otrăvit. Pe urmă sunt femeile care se entuziasmează când te văd, şi-şi toacă toate prietenele cu limbile lor ascuţite. Fete bătrâne, bârfitoare. Conservatori înrăiţi, care se pun de-a curmezişul progresului. Dacă ar fi îndepărtaţi fără să sufere, ce schimbată ar fi viaţa societăţii!

Zâmbetul doctorului Thomas se transformă în rânjet.

— De fapt, pledaţi pentru crimă pe scară largă?

— Eliminare judicioasă. Nu sunteţi de acord că ar fi folositoare?

— Da, fără îndoială.

— A, dar nu sunteţi serios, spuse Luke. Eu sunt. Nu respect viaţa omenească în măsura în care o respectă englezul obişnuit. Orice om care stă ca un bolnav în calea progresului, ar trebui să fie eliminat – aşa văd eu lucrurile!

Trecându-şi mâna prin părul blond şi scurt, doctorul Thomas spuse:

— Da, dar cine să judece dacă omul trebuie sau nu să moară?

— Sigur, asta e greutatea, recunoscu Luke.

— Catolicii consideră că un agitator comunist nu merită să trăiască – agitatorul comunist l-ar condamna pe preot la moarte ca pe un protector al superstiţiei, doctorul ar elimina pe cel bolnav, pacifistul ar condamna soldatul, şi aşa mai departe.

— Ar trebui ca judecătorul să fie un om de ştiinţă. Cineva care să judece fără părtinire şi să aibă o minte extrem de specializată – de exemplu, un doctor. Fiindcă veni vorba, cred că dumneavoastră aţi fi un bun judecător, doctore.

— Să judec pe cei care nu merită să mai trăiască?

— Da.

Doctorul Thomas dădu din cap.

— Meseria mea este să-i fac pe cei inapţi apţi. Recunosc că nu întotdeauna este o muncă uşoară.

— Ei, ca să avem subiect de discuţie, spuse Luke, să luăm pe cineva – de exemplu, răposatul Harry Carter…

Doctorul Thomas spuse tăios:

— Carter? Vă referiţi la proprietarul de la „Seven Stars”?

— Da, chiar la el. Nu l-am cunoscut personal, dar verişoara mea, domnişoara Conway, mi-a povestit de el. Se pare că într-adevăr a fost un ticălos de ultima speţă.

— Păi, spuse celălalt, de, era beţiv. Se purta urât cu nevastă-sa şi-şi bătea fiica. Se certa cu toată lumea, insulta şi se ţinea de scandaluri.

— De fapt, fără el, lumea pare mai bună?

— Da, s-ar părea că aşa este.

— Iar dacă l-a împins cineva în râu în loc să-l lase să moară singur, acel cineva este o persoană care a acţionat în interesul public?

Doctorul Thomas spuse sec:

— În Strâmtoarea Mayang presupun ca aţi aplicat metodele astea pe care le susţineţi aici?

Luke râse.

— Vai, nu, eu nu fac decât teorii. Nu pun nimic în practică.

— Într-adevăr, nu cred că aveţi stofă de criminal.

— De ce nu? Am fost destul de cinstit când mi-am exprimat părerile.

— Exact. Prea cinstit.

— Vreţi să spuneţi că dacă eram într-adevăr o persoană care-şi ia legea în propriile mâini nu şi-ar fi împărtăşit nimic din teoriile mele?

— Exact.

— Dar s-ar putea să am o anumită credinţă după care să mă conduc. Aş putea să fiu un fanatic al crimei.

— Chiar şi în acest caz ar lucra instinctul de conservare.

— De fapt, când cauţi un criminal, trebuie să ai în atenţie genul de om care n-ar omorî nici o muscă.

— Poate e puţin cam exagerat, dar în orice caz nu e foarte departe de adevăr.

Luke spuse brusc:

— Spuneţi-mi, vă rog, mă interesează, aţi dat vreodată peste un om pe care l-aţi bănuit de crimă?

Doctorul Thomas spuse tăios:

— Nu zău! Ce întrebare neobişnuită!

— Credeţi? La urma urmei, doctorii întâlnesc atâtea persoane ciudate. De exemplu, ar putea să descopere mai bine semnele incipiente de manie ucigaşă la un om, atunci când nu sunt încă vizibile pentru ceilalţi.

Thomas îi răspunse destul de enervat:

— Dumneavoastră v-aţi format o anumită imagine de profan despre un maniac ucigaş – un om care aleargă cuprins de amoc, cu un cuţit în mână, cu sau fără spume la gură. Dacă vreţi să mă ascultaţi, lucrul cel mai greu din lume este să descoperi un nebun criminal. După înfăţişare ar putea să fie confundat cu oricare altă persoană normală – posibil un om care se sperie uşor – care, poate, se plânge că are duşmani. Nimic mai mult. O persoană liniştită, inofensivă.

— Într-adevăr?

— Bineînţeles. Un nebun criminal omoară, după cum gândeşte el, pentru a se apăra, dar fără îndoială că mulţi

criminali sunt indivizi obişnuiţi şi sănătoşi ca dumneavoastră şi ca mine.

— Doctore, mă alarmaţi! Ia închipuiţi-vă că aţi descoperi peste câtva timp că am la activ vreo cinci-şase crime mititele săvârşite pe tăcute.

Doctorul Thomas zâmbi.

— Nu-mi vine să cred aşa ceva, domnule Fitzwilliam.

— Nu credeţi? Vă înapoiez complimentul. Nici eu nu cred că dumneavoastră aveţi cinci sau şase crime la activ.

Doctorul Thomas spuse voios:

— N-aţi pus la socoteală eşecurile profesionale.

Râseră amândoi.

Luke se ridică şi-şi luă rămas bun.

— Tare mă tem că v-am răpit mult timp, se scuză.

— A, nu sunt ocupat. Wychwood e un loc destul de sănătos. E o plăcere să discuţi cu cineva din afară.

— Tocmai mă întrebam…, spuse Luke şi se opri.

— Ce anume?

— Domnişoara Conway mi-a spus când m-a trimis la dumneavoastră ce… ce om minunat sunteţi. Mă întrebam dacă n-aveţi senzaţia că aici sunteţi ca şi îngropat? Nu prea se iveşte ocazia să vă desfăşuraţi talentul.

— Dimpotrivă, medicina generală, pe care o practic aici, e tocmai ceea ce trebuie pentru început. Capeţi o experienţă valoroasă.

— Dar cred că n-aţi fi mulţumit să vă închideţi aici toată viaţa? Fostul dumneavoastră asociat, doctorul Humbleby, era o persoană neambiţioasă, după cum am auzit – era mulţumit de postul lui. Presupun că se stabilise aici de mulţi ani.

— De fapt – pentru totdeauna.

— Am auzit că era un doctor priceput, dar de modă veche.

— Uneori era cam dificil… Era foarte reţinut faţă de toate inovaţiile moderne, dar era un bun exemplu al vechii şcoli de doctori.

— Mi s-a spus că are o fată foarte drăguţă, spuse Luke glumeţ.

Avu plăcerea să observe cum chipul doctorului Thomas trece de la roz spre purpuriu.

— Aaa, hm… da. Luke îl privi cu duioşie. Era mulţumit la gândul că-l va şterge pe doctorul Thomas de pe lista suspecţilor.

Thomas îşi revenise la culoarea normală şi spuse deodată:

— Fiindcă vorbeam de crime, aş putea să vă împrumut o carte destul de bună, dacă vă interesează acest subiect! E o traducere din germană, „Inferioritatea şi crima” de Kreuzhammer.

— Vă mulţumesc, răspunse Luke.

Doctorul Thomas îşi plimbă degetul pe un raft şi extrase cartea respectivă.

— Poftim. Câteva teorii sunt destul de surprinzătoare – şi bineînţeles nu sunt decât teorii, dar sunt interesante. Viaţa timpurie a lui Menzheld, de exemplu, măcelarul din Frankfurt – cum îl numeşte autorul – şi capitolul despre Anna Helm, micuţa doică ucigaşă, sunt extrem de interesante.

— Nu-i aşa că a făcut o duzină de victime până s-o descopere autorităţile? spuse Luke.

Doctorul Thomas aprobă din cap.

— Da. Era o persoană extrem de plăcută – devotată copiilor – şi în aparenţă la fiecare moarte i se sfâşia inima într-un mod foarte mişcător. Psihologia este uluitoare.

— Uluitor e cum oamenii ăştia reuşesc să treacă neobservaţi, spuse Luke.

Era acum în pragul uşii. Doctorul Thomas ieşise să-l conducă.

— Nu e chiar uluitor. E extrem de simplu, să ştiţi.

— Ce anume?

— Să omori fără să trezeşti bănuieli. Zâmbea din nou – un zâmbet de băieţandru, încântător.

— Cu condiţia să fii prudent. Trebuie să fii prudent – asta-i tot. Doar cine e deştept are grijă să nu facă vreo greşeală. Asta-i tot secretul.

Zâmbi şi se-ntoarse în casă.

Luke rămase privind fix scările. Zâmbetul doctorului avusese o nuanţă condescendentă. În tot timpul conversaţiei, Luke fusese conştient că în comparaţie cu el – un om maturizat pe deplin – doctorul Thomas era un tânăr plin de avânt şi ingeniozitate.

Dar pentru o clipă simţise că rolurile se inversaseră. Zâmbetul doctorului fusese cel al unui adult, pe care îl amuza isteţimea unui copil.

Capitolul IX.

Vorbeşte doamna Pierce.

Luke cumpărase din micul magazin de pe High Street un pachet de ţigări şi numărul de azi al neobositului săptămânal „Good Cheer”, cu care lordul Whitfield îşi întregea în mod substanţial venitul. Citind rubrica campionatelor de fotbal, Luke mormăi pentru sine părerea de rău că scăpase un câştig de o sută douăzeci de lire.

Doamna Pierce îşi arătă numaidecât înţelegerea şi-i vorbi despre dezamăgirea similară suferită de soţul ei. Relaţiile de prietenie fiind stabilite, lui Luke nu-i fu greu să prelungească conversaţia.

— Domnul Pierce e mare amator de fotbal, spuse soţia sa. Când citeşte ziarul, întâi la asta se uită. Şi, după cum vă spuneam, a avut mare supărare, dar nu se poate să câştige toţi, eu aşa cred, şi vă spun că norocului nu poţi să-i comanzi.

Luke o aprobă din inimă şi trecu la un alt subiect, ceva mai profund, şi anume că necazurile nu vin niciodată singure.

— Vai, nu, domnule Fitzwilliam, într-adevăr, asta o ştiu pe pielea mea, suspină doamna Pierce. Şi când o femeie are un soţ şi opt copii – şase în viaţă şi doi în pământ – apoi asta înseamnă că ştie ce-i aia necaz.

— Cred şi eu că ştie, ce mai! Spuneaţi că aţi îngropat doi?

— N-a trecut nici o lună de când l-am îngropat pe unul din ei, spuse doamna Pierce cu un fel de însufleţire amestecată cu tristeţe.

— Vai de mine, ce păcat!

— N-a fost numai păcat, domnule. M-a lovit ca trăsnetul, aşa am simţit, ca trăsnetul! Mi s-au tulburat minţile când mi-au spus. Nu m-am aşteptat niciodată ca Tommy să păţească aşa ceva; când un copil îţi face necazuri, nu-i firesc să te gândeşti că poate îl ia Domnul Dumnezeu. Şi Emma Jane, puişorul meu drag. „N-o să mai apuci s-o creşti”. Aşa mi-au spus. „Dumnezeu îi ia la sine pe cei dragi”. Şi a fost adevărul gol-goluţ, domnule. Dumnezeu le ştie pe ale lui.

Luke aprobă şi asta şi se strădui să mute conversaţia de la subiectul cu îngeraşul de Emma Jane la cel al drăcuşorului de Tommy.

— Băiatul a murit de curând? A fost un accident?

— Da, un accident, domnule. Spăla geamurile la vechea sală a conacului, care acum e bibliotecă, şi probabil că s-a clătinat niţel şi a căzut de sus de pe fereastră; aşa s-a întâmplat.

Doamna Pierce vorbi pe larg şi dădu amănunte cu privire la accident.

— Nu cumva a circulat povestea că ţopăia pe pervazul ferestrelor?

Doamna Pierce spuse că băieţii sunt băieţi, dar fără îndoială că l-a pus pe gânduri pe maior, care şi aşa este un domn cam agitat.

— Maiorul Horton?

— Da, domnule, domnul cu buldogii. După ce s-a petrecut accidentul, s-a întâmplat să pomenească că l-a văzut pe Tommy al nostru lucrând foarte neatent, şi bineînţeles că dacă l-ar fi speriat cineva, ar fi putut să cadă foarte uşor. Necazul cu Tommy e că a fost o fire prea veselă. Nu o dată mi-a dat bătaie de cap, dar vina n-o avea decât firea lui –

nimic decât o fire veselă – aşa cum poate să aibă orice băiat. Dar n-avea inimă rea, să ştiţi.

— Nu, nu. Sunt sigur că nu avea, dar ştiţi, uneori, doamnă Pierce, oamenilor – oamenilor mai în vârstă şi serioşi – le vine foarte greu să-şi amintească că au fost şi ei tineri odată.

Doamna Pierce suspină.

— Nişte vorbe tare adevărate, domnule. Nu pot să mă abţin să nu sper că anumitor domni, pe care aş putea să-i numesc, dar nu vreau, le-a părut rău că s-au purtat urât cu băiatul, numai pentru că era o fire veselă.

— Le juca feste stăpânilor, nu? întrebă Luke, zâmbind cu indulgenţă.

Doamna Pierce răspunse repede:

— Se distra şi el, domnule, atât. Tommy se pricepea tare bine să imite. Ne făcea să ne strâmbăm de râs când îl imita pe domnul Ellsworthy de la prăvălia cu antichităţi sau pe bătrânul Hobbs, paznicul de la cimitir. Şi tocmai când făcea pe stăpânul de la conac, de râdeau cele două ajutoare ale grădinarului, hop c-a sosit tiptil şi stăpânul şi l-a dat afară pe Tommy chiar atunci – ştiu eu că nici nu se putea aştepta la altceva; a fost drept, iar stăpânul nu i-a purtat pică şi l-a ajutat pe Tommy să-şi găsească altă slujbă.

— Dar alţii nu au fost la fel de mărinimoşi, nu?

— Nu prea, domnule. Nu vreau să dau nume şi nici nu v-ar trece prin cap că domnul Abbot poate să se poarte în felul ăsta, când este un om atât de simpatic şi întotdeauna are câte o vorbă bună sau câte o glumă la îndemână.

— Tommy l-a supărat?

— Sunt sigură că băiatul n-a avut nici un gând rău şi, la urma urmei, dacă ai acte secrete şi nu trebuie citite de toată lumea, apoi nici nu trebuie lăsate pe masă – eu aşa cred.

— Chiar aşa, spuse Luke, într-un birou de avocat documentele persoanele ar trebui păstrate în seif.

— Da, domnule. Eu aşa cred, şi soţul meu e de acord cu mine. Şi Tommy nici măcar n-a citit mult din ele.

— Ce era, un testament?

Se gândise probabil pe bună dreptate că întrebarea cu privire la natura documentului respectiv ar fi jenat-o pe doamna Pierce. Dar întrebarea pusă direct declanşă un răspuns instantaneu.

— A, nu, domnule, nici vorbă. Nimic important. Doar o scrisoare personală de la o doamnă, şi Tommy nici n-a văzut ce doamnă era. Prea multă zarvă pentru un fleac – eu aşa zic.

— Probabil că domnul Abbot e o persoană care se supără foarte repede.

— Ei, cam aşa s-ar părea, nu? Deşi, după cum ziceam, e un domn cu care îţi face plăcere să stai de vorbă; mereu îţi spune câte o glumă sau te îmbărbătează, dar e adevărat că am auzit că nu-i prea bine să i te pui contra; el şi cu doctorul Humbleby erau la cuţite, după cum se spune, numai că bătrânul domn a murit. Şi nici domnului Abbot nu i-a venit prea bine după aia, când se gândea cum se aveau. Fiindcă atunci când moare cineva nu-ţi mai place să te gândeşti că s-au rostit nişte vorbe aspre şi nu mai poţi să ţi le iei înapoi.

Luke dădu din cap solemn şi murmură:

— Foarte adevărat, foarte adevărat. O mică coincidenţă povestea asta. A avut un schimb de cuvinte cu doctorul Humbleby, şi doctorul a murit – s-a purtat rău cu Tommy al dumneavoastră, şi băiatul moare! Cred că experienţa asta repetată o să-l facă pe domnul Abbot mai grijuliu de felul cum va vorbi pe viitor.

— Păi la fel a fost şi cu Harry Carter de la „Seven Stars”, spuse doamna Pierce. Numai cu o săptămână înainte de a se îneca a avut nişte vorbe cu el – dar nimeni nu poate să-l acuze pe domnul Abbot pentru asta. Carter a fost de fapt cu ocara, s-a dus la domnul Abbot acasă, fiindcă era băut, şi a strigat în gura mare nişte vorbe murdare. Biata doamnă

Carter trebuia să înghită multe şi eu cred că i s-a luat o piatră de pe inimă când s-a dus bărbatu-său.

— Parcă a rămas şi o fiică după el, nu?

— A, eu nu bârfesc.

Era ceva neaşteptat dar promiţător. Luke ciuli urechile şi aşteaptă.

— N-au fost decât vorbe goale. Lucy Carter e o fată arătoasă în felul ei şi, dacă ar fi avut şi ea bani ca domnul Abbot, cred că nimeni n-ar mai fi băgat de seamă povestea asta. Dar au fost vorbe, nu pot să zic – mai ales după ce Carter s-a dus acasă la el, ţipând şi înjurând.

Luke prinse implicaţiile discursului cam confuz.

— Se pare că domnului Abbot îi place să se uite la câte o fată drăguţă.

— Aşa se întâmplă adesea cu bărbaţii, spuse doamna Pierce. Nu se gândesc la prostii, aruncă o vorbă-două, dar lumea-i lume şi tot se observă până la urmă. Poţi să te aştepţi la aşa ceva aici, într-un loc liniştit ca ăsta.

— E un loc încântător. Atât de ferit de rele.

— Aşa spun pictorii întotdeauna, dar eu cred că nu suntem în pas cu vremurile. Păi, n-avem nici o construcţie nouă cu care să ne mândrim. Dincolo, la Ashevale, de exemplu, au o mulţime de case noi, unele cu acoperişuri verzi şi cu ferestre cu vitralii.

Luke se scutură uşor.

— Aveţi aici un institut nou de toată frumuseţea.

— Da, se spune că e o clădire frumoasă, zise doamna Pierce, tară prea mult entuziasm. Sigur că stăpânul a făcut multe pentru orăşelul ăsta. Îi vrea numai binele, asta o ştim cu toţii.

— Dar nu credeţi că strădaniile lui sunt încununate de succes? spuse Luke amuzat.

— Păi, sigur, domnule, dumnealui nu face parte din lumea bună, nu-i ca domnişoara Waynflete, de exemplu, sau domnişoara Conway. Păi, tatăl lordului Whitfield a avut o prăvălioară de încălţăminte numai la câteva case mai încolo.

Maică-mea îşi aduce aminte de Gordon Ragg, care servea în prăvălie – şi-l aminteşte foarte bine. Ei, acum e lord şi e bogat – dar nu e niciodată acelaşi lucru, nu-i aşa, domnule?

— Sigur că nu.

— Mă scuzaţi că am amintit de asta, domnule. Ştiu că locuiţi la conac şi scrieţi o carte. Dar mai ştiu că sunteţi vărul domnişoarei Bridget, şi asta schimbă lucrurile. Tare ne-am bucura să devină stăpână la Ashe Manor.

— Nu mă îndoiesc.

Plăti ţigările şi ziarul foarte brusc. Se gândi: „Elementul personal. Trebuie să-l las să se strecoare! La naiba, sunt în căutarea unui criminal. Ce contează dacă vrăjitoarea aia cu părul negru se mărită sau nu? Ea n-are nici un amestec…”

Mergea încet pe stradă. Făcu un efort să nu se mai gândească la Bridget.

„Ei, şi acum, Abbot. Zarurile se întorc asupra lui Abbot. L-am legat de trei victime. S-a certat cu Humbleby, cu Carter şi cu Tommy Pierce – şi toţi trei au murit. Dar ce-i cu fata, Amy Gibbs? Oare ce scrisoare intimă a văzut băiatul ăla zăpăcit? Ştia de la cine a fost primită. Sau nu ştia? S-ar putea să nu-i fi spus maică-şi. Dar dacă ştia? Dacă Abbot s-a gândit că era necesar să-i închidă gura. S-ar putea! Deci asta-i tot ce pot să spun. S-ar putea! Nu mă mulţumeşte.”

Luke grăbi pasul, uitându-se în jur cu o exasperare subită.

„Satul ăsta blestemat mă scoate din minţi. Atât de zâmbitor şi liniştit – atât de inocent – şi tot timpul nebunia asta cu crima trece prin el. Sau eu sunt cel nebun? Sau Lavinia Pinkerton a fost smintită? La urma urmei, toată povestea ar putea fi o coincidenţă, da, moartea lui Humbleby şi toate…”

Se uită în josul străzii principale şi fu cuprins de sentimentul puternic că pluteşte undeva în ireal.

Îşi spuse în sine: „Lucrurile astea nu se întâmplă…” Apoi ridică ochii spre marginea lungă şi apăsătoare a coastei Ashe – şi deodată senzaţia de ireal se spulberă. Coasta Ashe

era reală – cunoştea lucrurile stranii – vrăjitorie, cruzime şi pofte de sânge uitate, ritualuri drăceşti…

Privirea îi rămase nemişcată. Două siluete mergeau pe culmea dealului. Le recunoscu cu uşurinţă – Bridget şi Ellsworthy. Tânărul gesticula cu mâinile lui curioase şi neplăcute. Capul îi era plecat spre Bridget. Arătau ca două siluete desprinse dintr-un vis. Parcă ar fi călcat prin iarbă cu paşi uşori de pisică. Îi văzu părul negru învolburându-se în spate din cauza unei rafale de vânt. Din nou fu cuprins de strania ei vrajă.

„Sunt vrăjit, ce mai! Sunt vrăjit!” îşi spuse în gând.

Stătu nemişcat – învăluit de o senzaţie de moleşeală.

Se gândi cu părere de rău: „Cine o să rupă vraja? Nu e nimeni”.

Capitolul X.

Rose Humbleby.

Un zgomot uşor din spate îl făcuse să se întoarcă brusc. Era o fată, o fată deosebit de drăguţă, cu păr castaniu buclat şi cu ochi albastru-închis care priveau timid. Se înroşi stânjenită înainte de a vorbi.

— Sunteţi domnul Fitzwilliam, nu-i aşa?

— Da, eu…

— Eu sunt Rose Humbleby. Bridget mi-a spus că aţi cunoscut nişte prieteni de-ai tatei.

Luke avu bunul simţ să roşească uşor sub bronzul pielii.

— A, de mult, spuse el neconvingător. L-am cunoscut, hm, când era tânăr, înainte de a se căsători.

— Aha, înţeleg.

Rose Humbleby păru puţin dezamăgită. Dar continuă:

— Scrieţi o carte, nu-i aşa?

— Da. Îmi strâng însemnări. Despre superstiţiile locale. Tot felul de lucruri de genul ăsta.

— Înţeleg. Pare grozav de interesant.

— O să fie probabil o carte plictisitoare la culme, o asigură Luke.

— A, nu, sunt sigură că nu va fi.

Luke zâmbi. Se gândi: „Doctorul Thomas e un om norocos!”

Apoi spuse:

— Există oameni care pot face subiectul cel mai captivant infernal de plictisitor. Tare mă tem că eu fac parte dintre aceştia.

— Vai, dar de ce?

— Nu ştiu. Dar am convingerea asta.

Rose Humbleby spuse:

— S-ar putea să faceţi parte dintre acei oameni care fac subiectele plictisitoare extrem de captivante!

— Sunteţi drăguţă. Vă mulţumesc.

Rose Humbleby îi înapoiase zâmbetul. Apoi spuse.

— Credeţi în superstiţii şi în lucruri de astea?

— Asta-i o întrebare complicată şi grea şi, de fapt, nu este esenţială. Se poate să te intereseze anumite lucruri, în care să nu crezi.

— Da, cred că da, spuse fata, cu oarecare îndoială.

— Sunteţi superstiţioasă?

— Nu, nu, nu prea. Dar am credinţa că lucrurile ţi se întâmplă valuri, valuri.

— Valuri?

— Da, valuri de noroc sau ghinion. Vreau să spun, am senzaţia că în ultima vreme Wychwood a fost parcă sub o vrajă aducătoare de nenorociri. Tata a murit, pe domnişoara Pinkerton a călcat-o o maşină şi băieţelul ăla a căzut de pe fereastră. Am sentimentul, nu ştiu… dar parcă aş urî locul ăsta; parcă ar trebui să plec de aici!

Începu să respire repede. Luke o privi dus pe gânduri.

— Deci aveţi acest sentiment?

— Ah! Ştiu că e o prostie. Cred că e numai din cauza morţii neaşteptate a bietului meu tată – totul s-a petrecut atât de brusc. Se cutremură. Şi apoi, domnişoara Pinkerton… spunea…

Fata se opri.

— Ce spunea? Era o bătrânică încântătoare aşa cum am cunoscut-o eu; semăna foarte bine cu una din mătuşile mele preferate.

— Aţi cunoscut-o? Chipul i se lumină. O îndrăgeam foarte mult şi ea era foarte devotată tatei. Dar uneori mă întrebam dacă nu cumva era ceea ce scoţienii numesc „fey”*.

— De ce?

Pentru că, ciudat, dar ei îi era frică să nu i se întâmple ceva aici. Aproape m-a prevenit. Mai ales să-l feresc de accidente. Şi pe urmă, în ziua aceea, chiar înainte de a pleca la Londra, s-a purtat tare ciudat, era agitată la culme. Domnule Fitzwilliam, eu personal cred că făcea parte dintre oamenii care au presimţit. Cred că ştia că i se va întâmpla ceva. Probabil a ştiut că şi tatei o să i se întâmple ceva. Este… este înspăimântător!

Făcu un pas către el.

— Uneori poţi să prevezi viitorul, spuse Luke. Dar asta nu ţine totdeauna de supranatural.

— Într-adevăr, trebuie să fie ceva foarte firesc – o facultate pe care nu o au toţi oamenii. Totuşi… mă îngrijorează…

— N-aveţi de ce să fiţi îngrijorată, spuse Luke cu blândeţe. Gândiţi că acum a trecut totul. N-are rost să vă mai preocupe trecutul. Trebuie să trăiţi pentru viitor.

— Cred. Dar sunt şi alte lucruri, nu ştiu dacă înţelegeţi…

Rose ezită.

— Mai era ceva, în legătură cu verişoara dumneavoastră.

— Verişoara mea? Bridget?

— Da. Domnişoara Pinkerton era cam îngrijorată în privinţa ei. Mereu îmi punea întrebări… Cred că se temea şi pentru ea.

Luke se întoarse, scrutând coama dealului. Îl încerca un sentiment ilogic de teamă. Bridget – singură cu un om cu mâinile de culoare nesănătoasă, cu o carnaţie verzuie, în descompunere! Imaginaţie – pură imaginaţie! Ellsworthy era un biet diletant inofensiv care făcea pe negustorul.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Rose spuse:

— Domnul Ellsworthy vă e simpatic?
— Categoric nu.
— Nici Geoffrey… ştiţi, doctorul Thomas nu-l place.
— Dar dumneavoastră?
— Ah! … Eu îl consider îngrozitor.
Se dădu puţin mai aproape.
— Toată lumea vorbeşte de el. Am auzit că a oficiat nu ştiu ce ritualuri în poiana vrăjitoarelor şi i-au venit o mulţime de prieteni din Londra – nişte persoane oribile la înfăţişare. Tommy Pierce era şi el un fel de acolit.
— Tommy Pierce? întrebă Luke deodată.
— Da. Avea nişte odăjdii şi o sutană roşie.
— Când s-a întâmplat asta?
— A, mai de mult, cred că prin martie.
— Se pare că Tommy Pierce a fost amestecat în tot ce s-a petrecut în satul ăsta.
— Era tare băgăcios. Întotdeauna trebuia să ştie ce se petrece.
— Probabil că până la urmă a aflat prea multe, spuse Luke sever.
Rose acceptă cuvintele aşa cum fură rostite.
— Era un băieţel destul de nesuferit. Îi plăcea să taie viespile în bucăţi şi să stârnească câinii.
— Genul de copil a cărui moarte nu e prea regretată.
— Da, cred că aveţi dreptate. Totuşi, a fost sfâşietor pentru maică-sa.
— Ştiu că i-au rămas alţi şase brotăcei care s-o consoleze. Femeia asta e bună de gură.
— Vorbeşte cam mult, nu-i aşa?
— După ce am cumpărat câteva ţigări de la ea, aveam impresia că ştiu întreaga istorie a oricui de pe aici!
Rose spuse întristată:
— Asta-i lucrul cel mai rău la noi. Toată lumea ştie totul despre fiecare în parte.
— Nu, nu cred, spuse Luke.
Fata îl privi întrebătoare. Luke îi spuse cu înţeles:

— Nici o fiinţă nu cunoaşte întregul adevăr despre o alta.

Chipul lui Rose deveni grav. Se cutremură uşor, involuntar.

— Da, spuse ea încet. Cred că aşa este.

— Nici despre cine ţi-e mai drag şi mai apropiat.

— Nici chiar… Începu ea, dar se opri. Ah, poate aveţi dreptate, însă n-aş fi vrut să spuneţi lucruri atât de îngrozitoare, domnule Fitzwilliam.

— Vă sperie?

Dădu din cap încet.

Apoi schimbă vorba.

— Trebuie să plec. Dacă n-aveţi altceva mai bun de făcut, adică dacă veţi putea, treceţi pe la noi. Mamei i-ar face multă plăcere, mai ales că aţi cunoscut nişte foşti prieteni de-ai tatei.

Rose coborî uşor drumul. Ţinea capul puţin plecat, de parcă ar fi purtat pe el o povară de necazuri sau nedumeriri.

Luke rămase pe loc, uitându-se după el. Îl învălui o undă de grijă. Simţea o dorinţă să o apere şi să o protejeze pe fata asta.

De ce anume s-o apere? În timp ce-şi punea întrebarea, dădu din cap uşor nerăbdător. Era adevărat că lui Rose Humbleby îi murise de curând tatăl, dar avea o mamă şi era logodită cu un tânăr fermecător care era foarte potrivit pentru a o apăra. Şi atunci, de ce el, Luke Fitzwilliam, să fie cuprins de complexe şi să simtă nevoia s-o apere? Iar intervenea vechiul sentimentalism, se gândi Luke. Instinctul de protecţie al masculului! Fusese în floare în epoca victoriană, a fost la putere în cea edwardiană şi încă mai dă semne de viaţă, în ciuda prietenului nostru lordul Whitfield, care ar numi asta „solicitare nervoasă a vieţii moderne!”

„Oricum, îşi spuse îndreptându-se spre ameninţătoarea siluetă a coastei Ashe, îmi place fata asta. E prea bună pentru Thomas – diavolul ăsta rece şi arogant.”

Îi reveni în memorie ultimul zâmbet al doctorului, când se aflau pe scările de la intrare. Fusese fără îndoială un

zâmbet de om mulţumit de sine! Automulţumire!

Deasupra capului auzi un sunet de paşi care-l trezi pe Luke din meditaţiile lui uşor iritante. Privirea întâlni silueta tânărului domn Ellsworthy care cobora pe cărare. Ţinea privirea în pământ şi zâmbea ca pentru sine. Expresia feţei îl impresionă pe Luke neplăcut. Ellsworthy aproape că nu păşea, ţopăia – ca un om care saltă în ritmul unei melodii drăceşti ce-i răsună în minte.

Zâmbetul era de fapt o strâmbătură stranie şi tăinuită a buzelor – avea o şiretenie triumfătoare care era vădit neplăcută.

Luke se oprise şi Ellsworthy ajunse aproape în dreptul lui până să-l vadă. Înainte de a-l recunoaşte, ochii săi răutăcioşi şi fără astâmpăr prinseră privirea lui Luke. Apoi, sau cel puţin aşa i se păru lui Luke, se petrecu o schimbare totală. În locul satirului zglobiu, stătea acum un tânăr întrucâtva efeminat şi pedant.

— Ah, bună dimineaţa, domnule Fitzwilliam.

— Bună dimineaţa, spuse Luke. Aţi admirat frumuseţile naturii?

Mâinile lungi şi palide ale domnului Ellsworthy se ridicară într-un gest de reproş.

— Vai, nu, nu! Ah, vai de mine, nu! Urăsc natura! E o stricată vulgară şi fără pic de imaginaţie! Întotdeauna am fost de părere că nu te poţi bucura de viaţă până nu pui natura la locul ei.

— Şi dumneavoastră cum aţi sugera să procedăm?

— Sunt fel de fel de căi! într-un loc ca ăsta, un colţişor de provincie delicios, poţi să găseşti cele mai plăcute distracţii dacă ai acel goût – flerul. Eu mă bucur de viaţă, domnule Fitzwilliam.

— Şi eu la fel, spuse Luke.

— Mens sana în corpore sano, spuse domnul Ellsworthy.

Vocea sa căpătase slabe inflexiuni ironice. Sunt convins că dumneavoastră urmaţi întocmai zicala, continuă el.

— Sunt şi alte lucruri mai grave.

— Dragă prietene! Sănătatea mintală este ceva extrem de plictisitor. Trebuie să fii nebun, delicios de nebun, pervertit, uşor zăpăcit, atunci vezi viaţa dintr-un unghi nou, ameţitor.

— Prin ferestruica din biserică rezervată leproşilor, sugeră Luke.

— A, foarte bine, foarte bine. Spiritul. Dar ştiţi, mai e şi altceva. Un unghi de vedere interesant. Dar nu vreau să vă reţin. Trebuie să faceţi mişcare, oamenii trebuie să facă mişcare la propriu.

— Exact, spuse Luke, şi cu o scurtă înclinare a capului îşi continuă drumul.

Se gândi: „A început să-mi lucreze prea mult imaginaţia. Individul ăsta nu-i decât un dobitoc de rând. Atâta tot.”

Dar un sentiment nedesluşit de neliniştit îl făcu să grăbească pasul. Zâmbetul acela ciudat, viclean, triumfător, pe care Ellsworthy îl avusese pe figură, nu fusese oare decât rezultatul fanteziei lui Luke? Şi-apoi impresia următoare – zâmbetul dispăruse ca şters de un burete la vederea lui – oare ce însemna asta?

Şi cu o nelinişte crescândă, se gândi: „Bridget! Oare e în siguranţă? Au venit aici amândoi şi s-a întors numai el.”

Grăbi pasul. Cât timp vorbise cu Rose Humbleby, soarele apăruse de după nori. Acum dispăruse din nou. Cerul era mohorât şi ameninţător, iar vântul trimitea rafale iuţi şi întâmplătoare. Luke avu senzaţia că păşise din viaţa de toate zilele într-o lume fermecată şi stranie; îşi dăduse seama de asta din viaţa de toate zilele într-o lume fermecată şi stranie; îşi dăduse seama de asta din ziua în care pusese piciorul în Wychwood.

Coti după un colţ şi ieşi într-o poiană cu multă iarbă, ce-i fusese arătată de jos şi care, după cum ştia, purta numele de Poiana Vrăjitoarelor. Tradiţia spunea că aici îşi ţineau vrăjitoarele orgiile în nopţile walpurgice şi de Hallowe’en.

În clipa următoare se simţi uşurat. Bridget era acolo. Se sprijinea de o stâncă a dealului. Stătea aplecată cu capul între mâini.

Se îndreptă grăbit spre ea. Călca pe iarba frumoasă, primăvăratecă, ciudat de proaspătă şi de verde.

— Bridget!

Îşi ridică faţa din mâini. Chipul ei îl răscoli. Arăta de parcă s-ar fi întors dintr-o lume îndepărtată, de parcă i-ar fi fost greu să se adapteze lumii de aici, din acel moment.

Luke întrebă, nu fără stângăcie.

— Ascultă, n-ai păţit nimic, aşa-i?

Trecuseră vreo două minute până să-i răspundă – ca şi cum încă nu revenise din lumea aceea îndepărtată care o găzduise.

Luke avu sentimentul că vorbele sale parcurseseră cale lungă până să-i ajungă la ureche.

— Sigur că n-am păţit nimic. Adică de ce aş fi păţit ceva?

Vocea îi devenise ascuţită şi aproape ostilă. Luke rânji.

— Să mă ia naiba dacă ştiu. Mi s-a năzărit aşa deodată.

— De ce?

— Mai întâi, cred că din cauza atmosferei melodramatice în care trăiesc zilele astea. Văd toate lucrurile în alte dimensiuni. Dacă te scap din vedere o oră sau două, în mod firesc îmi închipui că-ţi voi găsi cadavrul însângerat în vreun şanţ. Parcă ar fi într-o piesă sau într-un roman.

— Eroinele nu sunt ucise.

— Da, dar…

Luke se opri la timp.

— Ce-ai vrut să spui?

— Nimic.

Slavă Domnului că se oprise la timp. Parcă nu prea-ţi vine să spui unei tinere atrăgătoare: „Dar tu nu eşti eroină”.

Bridget continuă:

— Eroinele sunt răpite, întemniţate, lăsate să moară, asfixiate cu gaze sau înecate în pivniţe – sunt tot timpul în pericol, dar nu mor niciodată.

— Nici nu se topesc în aer.

Apoi continuă:

— Deci asta e Poiana Vrăjitoarelor?

— Da.

O privi.

Îţi lipseşte coada de măturǎ, spuse el cu blândeţe.

— Îţi mulţumesc! Domnul Ellsworthy s-a exprimat cam la fel.

— Tocmai m-am întâlnit cu el.

— Aţi stat de vorbă?

— Da. Cred că a vrut să mă scoată din sărite.

— Şi a reuşit?

— A folosit metode cam copilăreşti.

Se opri, apoi continuă brusc.

— E un individ ciudat. O clipă ai senzaţia că nu e decât un zăpăcit şi pe urmă brusc te întrebi dacă totuşi nu e altceva mai mult decât atâta.

Bridget îl privi.

— Deci şi tu ai simţit?

— Nu cumva gândim la fel?

— Da.

Luke aşteptă. Bridget spuse:

— Are ceva straniu în el. Ştii, m-am tot întrebat… Azi-noapte n-am închis un ochi tot frământându-mi mintea. M-am gândit la întreaga poveste. Dacă într-adevăr e vorba de un criminal, cred că eu ar trebui să ştiu cine anume e! Adică aşa ar fi firesc având în vedere că locuiesc aici şi toate celelalte. M-am gândit şi m-am răzgândit şi am tras concluzia că dacă într-adevăr există un criminal, atunci el trebuie să fie fără discuţie nebun.

Aducându-şi aminte de cuvintele doctorului Thomas, Luke o întrebă:

— Nu crezi că respectivul criminal ar putea fi la fel de sănătos ca noi toţi?

— Genul ăsta de criminal nu! După părerea mea, criminalul ăsta trebuie să fie nebun. Şi asta, cum vezi, m-a îndreptat spre Ellsworthy. Dintre toţi cei care stau aici, el e singurul care este categoric un tip ciudat. Şi este ciudat. Nu poţi să negi!

Luke spuse cu îndoială:

— Sunt mulţi ca el – diletanţi, pozeuri, care de obicei sunt total inofensivi.

— Da. Dar el cred că e altfel. Are nişte mâini atât de scârboase.

— Deci ai băgat de seamă? Ce caraghios lucru, şi eu observasem.

— De fapt nu sunt albe, sunt verzi.

— Da, asta-i senzaţia pe care o încerci. Totuşi, nu poţi să învinovăţeşti pe cineva de crimă pentru nuanţele pielii.

— Într-adevăr. Avem nevoie de dovezi.

— Dovezi? mormăi Luke. Exact ceea ce ne lipseşte cu desăvârşire. Individul a fost prea prevăzător. Un criminal prevăzător! Un nebun prevăzător.

— Am încercat să te ajut, spuse Bridget.

— În cazul Ellsworthy?

— Da. M-am gândit că eu aş putea să-l trag mai bine de limbă. Am reuşit puţin.

— Povesteşte-mi!

— Ei bine, se pare că are o mică coterie – o gaşcă de prieteni nesuferiţi. Vin din când în când aici să-şi desfăşoare ritualurile.

— Adică fac ceea ce se numeşte orgii de neînchipuit?

— Nu ştiu dacă sunt de neînchipuit, dar fără discuţie că sunt orgii. În realitate, totul sună extrem de prostesc şi pueril.

— Presupun că divinizează pe necuratul şi execută dansuri obscene.

— Cam aşa ceva. După câte s-ar părea, se distrează grozav.

— Aş putea să adaug şi eu ceva. Tommy Pierce a luat parte la una din ceremonii. Era un acolit. Avea o sutană roşie.

— Deci ştia?

— Da. Şi asta ar putea să-i explice moartea.

— Vrei să spui că a vorbit despre ce-a văzut?

— Da, sau poate a încercat un soi de şantaj.

Bridget spuse gânditoare:

— Ştiu că toate sunt atât de rupte de realitate, totuşi, când le aplic la Ellsworthy, nu mai par aşa fantastice.

— Da, sunt de acord; toată povestea se transformă din una ireală într-una posibilă.

— Am făcut deci legătura cu două dintre victime, spuse Bridget, Tommy Pierce şi Amy Gibbs.

— Şi unde-i plasăm pe Humbleby şi pe cârciumar?

— Pentru moment, nicăieri.

— Poate cârciumarul. Dar în cazul lui Humbleby mă gândesc la un motiv pentru care a fost îndepărtat. Era doctor şi probabil că descoperise starea anormală a sănătăţii lui Ellsworthy.

— Da, e posibil.

Apoi Bridget izbucni în râs.

— M-am descurcat bine dimineaţa asta. Se pare că am mari posibilităţi psihice, iar când i-am spus că una dintre stră-stră-străbunicile mele a scăpat ca prin urechile acului să nu fie arsă pentru vrăjitorie, mi-au crescut acţiunile. Cred chiar că voi fi invitată la una dintre orgiile de la întrunirea viitoare, cu prilejul Jocurilor Satanice.

— Bridget, pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă.

Îl privi surprinsă. Luke se ridică.

— Tocmai m-am întâlnit cu fiica doctorului Humbleby. Am vorbit despre domnişoara Pinkerton. Şi ea mi-a spus că domnişoara Pinkerton era tare îngrijorată în privinţa ta.

Bridget, care tocmai se scula în picioare, încremeni ca şi cum ar fi fost imobilizată.

— Cum adică? Domnişoara Pinkerton să fie îngrijorată în privinţa mea?

— Aşa mi-a spus Rose Humbleby.

— Rose Humbleby?

— Da.

— Şi ce-a mai spus?

— Atât.

— Precis?

— Absolut precis!

Urmă o tăcere, apoi Bridget spuse:

— Înţeleg.

— Domnişoara Pinkerton a fost îngrijorată în privinţa lui Humbleby şi el a murit. Acum aud că era îngrijorată şi în privinţa ta…

Bridget râse. Se ridică şi scutură din cap, iar părul lung şi negru i se undui în jurul capului.

— Nu fii îngrijorat. Necuratul are grijă de ai lui.

Capitolul XI.

Viaţa de familie a maiorului Horton Luke se sprijini de speteaza scaunului aflat de cealaltă parte a mesei directorului băncii.

— Ei, cam asta ar fi tot, spuse el. Tare mă tem că v-am răpit destul de mult timp.

Domnul Jones îşi scutură mâna dezaprobator. Pe faţa durdulie, oacheşă şi mignonă se aşternuse o expresie de bucurie.

— Da de unde, domnule Fitzwilliam! Ştiţi doar că localitatea asta e un locşor liniştit. Suntem bucuroşi întotdeauna să vedem câte un străin.

— E un colţişor fascinant. Plin de superstiţii.

Domnul Jones oftă şi spuse că ar fi nevoie de mult timp pentru a stârpi superstiţiile. Luke observă că în ziua de azi învăţământului i se dă o prea mare importanţă, iar domnul Jones fu cam şocat de această afirmaţie.

— Lordul Whitfield este un mare binefăcător pentru noi. Şi-a dat seama de dezavantajele pe care le-a avut el ca băiat şi este hotărât ca tineretul de azi să fie mai bine pregătit.

— Dezavantajele din copilărie nu l-au împiedicat să facă o avere considerabilă, spuse Luke.

— Nu. Pesemne că a fost foarte priceput.

— Sau norocos.

Domnul Jones păru cam surprins.

— Norocul e singurul lucru care contează, spuse Luke. Să luăm de exemplu un criminal. Cărui fapt datorează un criminal scăparea? Priceperii? Sau pur şi simplu norocului?

Domnul Jones admise că probabil norocului. Luke continuă:

— Să luăm un individ ca acest Carter, proprietarul uneia din cârciumi. Tipul ăsta probabil că era beat şase nopţi din şapte, şi totuşi într-o noapte cade de pe pod în râu. E vorba din nou de şansă.

— Pentru unii este într-adevăr un noroc, spuse directorul băncii.

— Pentru cine anume?

— Pentru soţie şi fiică.

— A, da, sigur.

Un funcţionar ciocăni la uşă; intră aducând nişte hârtii. Luke dădu două semnături model şi primi un carnet de cecuri. Se ridică.

— Ei, mă bucur că s-a rezolvat. Anul ăsta am avut noroc la derbi.

Domnul Jones spuse zâmbind că nu-i plăcea să parieze. Mai adăugă că doamna Jones avea nişte păreri foarte categorice cu privire la cursele de cai.

— Atunci, presupun că nu participaţi la derbi?

— Nu, într-adevăr.

— Dar cine a mers de pe aici?

— Maiorul Horton. E chiar foarte priceput la curse. Şi de obicei şi domnul Abbot îşi ia liber. Totuşi, de data asta n-a pariat pe câştigător.

— Cred că nici nu l-au sprijinit mulţi, spuse Luke şi-şi luă rămas bun.

Ieşind din bancă, îşi aprinse o ţigară. N-avea nici un motiv să-l păstreze pe domnul Jones pe lista suspecţilor, doar dacă nu ţinea cont de teoria cu „persoana cea mai puţin probabilă”. Directorul băncii nu manifestase nici o reacţie deosebită la întrebările de încercare puse de Luke. Se părea că este imposibil să ţi-l imaginezi în chip de criminal.

Ba mai mult, nici nu lipsise în ziua derbiului. Din întâmplare, vizita lui Luke nu fusese irosită în zadar, căci reţinuse două mici informaţii. Atât maiorul Horton cât şi domnul Abbot, avocatul, lipsiseră din Wychwood în ziua derbiului. Deci, amândoi ar fi putut să fie la Londra când a călcat-o maşina pe domnişoara Pinkerton.

Cu toate că Luke nu-l bănuia pe doctorul Thomas, simţea că ar fi încercat o şi mai mare mulţumire dacă ar fi ştiut că fusese reţinut în acea zi la Wychwood pentru îndatoririle sale profesionale. Îşi însemnă mintal să verifice.

Şi pe urmă era Ellsworthy. Oare Ellsworthy fusese la Wychwood în ziua derbiului? Dacă da, presupunerea că el ar fi criminalul cădea de la sine. Totuşi, se gândi Luke, era posibil ca moartea domnişoarei Pinkerton să nu fi fost nimic altceva decât un simplu accident, aşa cum de altfel se presupuse.

Dar respinse această teorie. Moartea survenise prea la.

Luke se urcă îh maşina sa, trasă lângă bordură, şi porni spre garajul Pipwell care se afla la celălalt capăt al străzii principale.

Vroia să discute nişte probleme mărunte cu privire la maşină. Un mecanic tânăr şi chipeş, plin de pistrui, îl ascultă privindu-l cu ochi inteligenţi. Cei doi oameni ridicară capota şi se adânciră într-o discuţie tehnică.

Se auzi o voce:

— Jim, vino-ncoa puţin!

Mecanicul cel pistruiat se supuse.

Jim Harvey. Într-adevăr era Jim Harvey, prietenul lui Amy Gibbs. Se întoarse într-o clipă, cerându-şi scuze şi discuţia luă din nou o întorsătură tehnică. Luke consimţi să lase maşina acolo.

Pe când se pregătea să plece, întrebă ca din întâmplare:

— Ţi-a mers bine cu derbiul anul ăsta?

— Nu, domnule. Am pariat pe Clarigold.

— Am impresia că puţini au pariat pe Jujube II.

— Într-adevăr, cred că nici ziarele n-au socotit că are vreo şansă.

Luke aprobă din cap.

— Cursele de cai sunt jocuri nesigure. Ai văzut vreodată un derbi?

— Nu domnule, dar tare mi-ar plăcea. Am cerut şi eu o zi liberă anul ăsta. A fost un bilet ieftin până la Londra şi de acolo la Epsom, dar şeful nici n-a vrut să audă. De fapt, eram puţini în ziua aceea, şi aveam mult de lucru.

Luke dădu din cap şi se îndepărtă. Jim Harvey fu tăiat de pe listă. Băiatul chipeş nu era un ucigaş tainic, şi nici nu era cel care o călcase cu maşina pe Lavinia Pinkerton.

Se îndreptă agale spre casă pe malul râului. Ca şi mai înainte, îl întâlni aici pe maiorul Horton cu buldogii. Maiorul continuă să strige în acelaşi mod violent.

— Augustus, Nelly, Nelly, ia ascultă! Nero, Nero, Nero!

Din nou ochii bulbucaţi se aţintiră asupra lui Luke. De data asta întâlnirea nu se limită numai la atât. Maiorul Horton spuse:

— Scuzaţi-mă, sunteţi domnul Fitzwilliam, dacă nu mă înşel?

— Da.

— Eu sunt Horton; maiorul Horton. Credeam că am să vă întâlnesc mâine la conac, la o partidă de tenis. Domnişoara Conway a fost foarte drăguţă şi m-a invitat. Este verişoara dumneavoastră, nu-i aşa?

— Da.

— Mi-am închipuit. Îi ghicesc uşor pe noii veniţi.

Aici interveni o digresiune, căci doi buldogi se repeziseră asupra unei javre albe, cu o furie de nedescris.

— Augustus, Nero. Ia pofteşte aici, domnule! Vino-ncoa, auzi ce spun?

Când, în cele din urmă, Augustus şi Nero se supuseră, nu tocmai încântaţi, ordinului, maiorul Horton reluă discuţia. Luke o mângâie pe Nelly, care îl privi blândă.

— E o căţea frumoasă, aşa-i? spuse maiorul. Îmi plac buldogii. Întotdeauna am ţinut câţiva. Îi prefer oricărei alte rase. Locuiesc prin apropiere; hai să bem ceva!

Luke fu de acord şi cei doi porniră împreună, iar maiorul Horton continuă subiectul despre câini şi despre inferioritatea tuturor celorlalte rase faţă de cea favorită.

Luke ascultă povestindu-i despre premiile câştigate de Nelly, despre comportarea infamă a unuia din juriu care-i acordase lui Augustus numai un premiu de consolare, şi despre victoriile lui Nero în arenă.

Ajunseră în dreptul casei maiorului. Deschiseră uşa din faţă, care nu era încuiată, şi intrară. După ce-l conduse într-o cameră plină de rafturi cu cărţi, care avea un slab miros de câine, maiorul Horton se ocupă de băuturi. Luke privi în jur. Văzu fotografii cu câini, nişte numere din „Field” şi „Country Life” şi două fotolii uzate. Pe rafturi erau aranjate cupe de argint. Deasupra poliţei căminului se afla o singură pictură în ulei.

— Soţia mea, spuse maiorul, lăsând la o parte sifonul şi urmărind direcţia privirii lui Luke. O femeie remarcabilă. Nu crezi că figura ei exprimă tărie de caracter?

— Da, într-adevăr, spuse Luke privind-o pe fosta doamnă Horton.

Era pictată într-o rochie de atlas roz, iar în mână ţinea un buchet de lăcrămioare. Părul castaniu era pieptănat cu cărare la mijloc, iar buzele erau strânse într-un mod neplăcut. Ochii, de un cenuşiu rece, priveau neprietenos.

— O femeie remarcabilă, spuse maiorul, întinzând un pahar lui Luke. A murit acum un an. De atunci nu mai sunt acelaşi om.

— Cred, spuse Luke puţin cam încurcat.

— Ia loc, spuse maiorul arătându-i unul din scaunele de piele.

Se aşeză şi el pe celălalt şi continuă să vorbească, în timp ce-şi bea whisky-ul cu sifon.

— Nu mai sunt acelaşi.

— Probabil că îi simţiţi lipsa, spuse Luke încurcat.

Maiorul Horton dădu din cap cu un aer întunecat.

— Bărbatul are nevoie de o soţie care să-l menţină la linia de plutire. Altfel se prosteşte, da, se prosteşte. Se lasă la voia întâmplării.

— Dar sigur că…

— Dragă domnule, eu ştiu ce spun. Bagă de seamă, eu nu susţin că la început căsătoria nu te pune rău la încercare. Te pune. Bărbatul îşi spune, la dracu cu toate, nu mai ai nimic al tău. Dar se obişnuieşte. Totul ţine de disciplină.

Luke se gândi că mariajul maiorului Horton semănase probabil mai mult cu o campanie militară decât cu o idilă a unei fericiri conjugale.

— Femeile, începu să monologheze maiorul din nou, sunt o tagmă stranie. Uneori ai impresia că nu e chip să le intri în voie. Dar, zău, îl ţin pe bărbat în formă.

Luke păstră o tăcere respectoasă.

— Eşti căsătorit? întrebă maiorul.

— Nu.

— Ei, nu-i nimic, ai să fii. Şi bagă de seamă, băiete, nu se compară cu nimic.

— Este foarte încurajator să auzi pe cineva vorbind frumos despre mariaj. Mai ales în zilele noastre, când toţi divorţează aşa de uşor.

— Pff! Tinerii îmi provoacă silă! Nu au rezistenţă, nu au nici pic de răbdare. Nu pot să suporte nimic. N-au de loc curaj.

Lui Luke îi stătea pe limbă să întrebe de ce era nevoie de un curaj atât de mare, dar se stăpâni.

— Şi nu uita, spuse maiorul, Lydia era o femeie dintr-o mie, dintr-o mie! Toţi de pe aici o respectau şi o stimau!

— Da?

— Nu se încurca cu toate prostiile. Avea obiceiul să fixeze pe cineva cu privirea, şi acel cineva se făcea mic, într-adevăr, se împuţina. Nişte fete d-astea necoapte, care azi îşi dau numele de cameriste. Au impresia că le treci cu

vederea orice obrăznicie. Le-a arătat ea, Lydia! Ştii că am avut cincisprezece bucătărese şi slujnice într-un singur an? Cincisprezece!

Luke avu sentimentul că asta nu prea aducea a omagiu pentru simţul gospodăresc al doamnei Horton, dar deoarece se părea că nu avea aceeaşi părere cu a gazdei, murmură ceva nedesluşit.

— Le lua de guler şi le zvârlea afară dacă nu erau bune, asta e.

— Întotdeauna s-a întâmplat aşa?

— Ei, unele au plecat singure. „Călătorie sprâncenată”, aşa le ura Lydia.

— Era un suflet ales, spuse Luke, dar nu era cumva cam greu de suportat uneori?

— A, nu-mi bat eu capul cu fleacuri şi nici nu mă dau în lături de la o treabă. Sunt un bucătar destul de bun, iar când e vorba de făcut focul, pot să mă iau la întrecere cu oricine. Nu prea-mi place mie să spăl vasele, dar, de! trebuie s-o faci şi pe-asta, n-ai ce face!

Luke îl aprobă. Îl întrebă dacă doamna Horton fusese pricepută la treburile gospodăreşti.

— Nu sunt genul de bărbat care să-şi lase toate treburile în seama soţiei. Şi oricum, Lydia era mult prea delicată pentru gospodărie.

— Deci nu era prea rezistentă?

Maiorul Horton dădu din cap.

— Avea un spirit încântător. Nu se lăsa bătută. Dar câte a avut de suferit femeia asta! Iar doctorii n-o înţelegeau. Doctorii sunt nişte brute fără simţire. Înţeleg numai durerea fizică, atât. Tot ceea ce iese din comun îi depăşeşte, să-l luăm pe Humbleby, de exemplu, toată lumea avea impresia că e un doctor bun.

— Dumneavoastră nu aveţi aceeaşi părere?

— Omul era un ignorant desăvârşit. Habar n-avea de descoperirile moderne. Mă îndoiesc să fi auzit vreodată de nevroză! Poate că se pricepea la pojar, la oreion, la fracturi.

Dar atât. Până la urmă am avut un mic scandal cu el. Dar atât. Până la urmă am avut un mic scandal cu el. Nu înţelegea de loc boala Lydiei. I-am spus-o de la obraz şi nu i-a plăcut. S-a supărat şi mi-a spus să chem alt doctor dacă nu-mi convine. Până la urmă l-am chemat pe Thomas.

— V-a făcut o altă impresie?

— Era mult mai priceput. Dacă cineva a împins-o din răsputeri să biruie boala, apoi acel cineva e Thomas. De fapt, chiar îi mergea mai bine, dar a avut un colaps brusc.

— A avut dureri?

— Hm, da. Gastrită. E o boală cu dureri mari, foarte grea. Cât a suferit femeia asta! A fost un martir, ce mai! Şi o duzină de surori de caritate prin casă, care erau la fel de înţelegătoare ca nişte pendule cu cuc! Pentru ele fiecare fiinţă nu-i nimic altceva decât un pacient.

Maiorul dădu din cap şi-şi goli paharul.

— Nu pot să sufăr surorile de caritate. N-au pic de minte! Lydia susţinea că o otrăvesc. Nu era adevărat, bineînţeles, închipuiri de bolnav. Mulţi au asemenea închipuiri – aşa spunea Thomas – dar îndărătul lor se ascundea mult adevăr: femeile alea nu puteau s-o sufere. Astea-s genul cel mai rău de femei, care-şi calcă în picioare semenele.

— Cred, spuse Luke cu sentimentul că ceea ce spunea foarte stângaci, dar nu vedea cum ar fi spus-o altfel, cred că doamna Horton avea o mulţime de prieteni adevăraţi în Wychwood?

— Oamenii au fost foarte amabili, spuse maiorul cam în colţul buzelor. Whitfield i-a trimis nişte struguri şi piersici din sera lui proprie. Şi bătrânicile obişnuiau să vină să stea cu ea. Honoria Waynflete şi Lavinia Pinkerton.

— Domnişoara Pinkerton venea des, nu-i aşa?

— Da. O fată bătrână cu tabieturi, dar o fiinţă blajină! Era foarte îngrijorată de Lydia. Se interesa mereu de dietă şi medicamente. Nu cu vreo intenţie rea, totuşi eu consider că făcea prea mare tevatură.

Luke aprobă înţelegător din cap.

— Nu suport tevatura, spuse maiorul. Pe aici sunt prea multe femei. E greu să joci golf aşa cum trebuie.

— Dar tânărul de la prăvălia de antichităţi?

Maiorul pufni:

— Nu joacă golf. E ca o cuconiţă.

— E de mult în Wychwood?

— De vreo doi ani. Un individ antipatic. Nu pot să sufăr indivizii cu părul lung şi cu o voce mieroasă. Ciudat totuşi că Lydia îl simpatiza. Nu poţi să pui nici o bază pe felul cum îi judecă femeile pe bărbaţi. Pot merge până la nişte limite de neînchipuit. Chiar a insistat să luăm şi noi nişte leacuri băbeşti de-ale lui. Nişte ierburi puse într-un vas de sticlă roşu cu semnele zodiacului pe el. Cică ar fi nişte ierburi culese la lumina lunii… Aiureli! Dar femeile înghit chestiile astea, pur şi simplu le înghit, ha, ha, ha!

Simţind că schimbă subiectul prea brusc, Luke spuse totuşi, socotind pe bună dreptate că maiorul nu-şi va da seama:

— Ce fel de individ e Abbot, avocatul local? Cunoaşte bine legile? Am nevoie de o consultaţie juridică şi mă gândeam să mă adresez lui.

— Se spune că e foarte priceput, recunoscu maiorul Horton. Eu personal nu ştiu. De fapt am avut o discuţie cu el. Nu l-am mai văzut de când a venit aici să-i întocmească testamentul nevesti-mi, chiar înainte de a muri. După părerea mea, individul e un ticălos. Dar, sigur că asta nu-i micşorează meritele de avocat.

— Nu, sigur că nu. Totuşi pare un om certăreţ. Am auzit că s-a certat cu foarte mulţi oameni.

— Partea proastă este că e grozav de susceptibil. Are impresia că e Dumnezeu atotputernic şi că cine nu-i de acord cu el săvârşeşte „lčse majesté”. Ai auzit de scandalul cu Humbleby?

— Deci au avut un scandal?

— Clasa-ntâi! De fapt, să ştii că nu mă miră! Humbleby era un nătărău încăpăţânat! Asta e.

— A avut o moarte foarte tristă.

— Humbleby? Da, cred că da. I-a lipsit cea mai elementară prudenţă. Infecţia sângelui este un lucru al naibii de periculos. Întotdeauna trebuie să pui iod pe rană – eu pun! E un mijloc simplu de precauţie. Humbleby, care era doctor, nu făcea aşa. S-a văzut!

Luke nu prea înţelese ce anume s-a văzut, dar nu întrebă. Uitându-se la ceas, se ridică.

Maiorul Horton îi spuse:

— Te duci la masă? Ai dreptate. Ei, mă bucur ca am stat puţin de vorbă. Îmi place să cunosc oamenii care au colindat prin lume. Altădată poate o să discutăm mai mult. Pe unde ai fost? în Strâmtoarea Mayang? N-am fost pe-acolo niciodată. Am auzit că scrii o carte? Despre superstiţii şi lucruri d-astea.

— Da, eu… Dar maiorul Horton nu-l băga în seamă.

— Aş putea să-ţi spun câteva lucruri foarte interesante. Când eram în India, dragul meu…

Luke reuşi să scape abia după zece minute, timp în care suportă obişnuitele istorii cu fachiri, trucuri cu frânghia şi mangotierul, atât de dragi unui anglo-indian în retragere.

Ieşind din casă, Luke auzi vocea maiorului care tuna şi fulgera împotriva lui Nero. Se minună de miracolul mariajului. Se părea că maiorul Horton regreta cu adevărat o soţie, care după toate probabilităţile, inclusiv ipotezele sale proprii, semăna cu un tigru mâncător de oameni.

„Sau poate – Luke îşi puse brusc întrebarea – poate era un bluf extrem de abil?”

Capitolul XII.

Disputa.

După-amiaza partidei de tenis a fost, din fericire, frumoasă. Lordul Whitfield era într-o dispoziţie excelentă, îndeplinindu-şi rolul de gazdă cu multă plăcere. Mereu aducea aminte de descendenţa sa modestă. Jucătorii erau în total opt: lordul Whitfield, Bridget, Luke, Rose Humbleby,

domnul Abbot, doctorul Thomas, maiorul Horton şi Hetty Jones, o femeie veselă, fiica directorului băncii.

În cel de-al doilea set, după-amiază, Luke juca împreună cu Bridget împotriva lordului şi a lui Rose Humbleby. Rose juca bine, avea un serviciu puternic şi luase parte la meciurile districtuale. Compensa greşelile lordului Whitfield, iar Luke şi Bridget, care nu erau nişte jucători excepţionali, reuşeau totuşi să le ţină piept cu succes. Scorul era de trei, dar Luke, prinzând o ocazie neaşteptată, împinse scorul, împreună cu Bridget, la cinci-trei.

Abia observă că lordul Whitfield începuse să-şi iasă din fire. Se certă pentru o minge care atinse tuşa, susţinu că un serviciu era greşit, în ciuda lui Rose care tăgădui, şi se comportă ca un copil urâcios. Egalaseră, dar Bridget trimise o lovitură uşoară în plasă şi imediat după aceea servi greşit.

Ghinion. Mingea următoare le fu servită spre mijlocul liniei, şi când Luke se pregătea s-o ia, se lovi de Bridget. Apoi Bridget mai servi de două ori greşit şi partida fu pierdută.

Bridget îşi ceru scuze.

— Îmi pare rău, dar nu mai puteam să-mi controlez mişcările.

Se părea ca ăsta era adevărul. Loviturile ei erau la întâmplare şi parcă nu mai putea să facă nimic. Partida se încheie cu victoria lordului Whitfield şi a partenerei sale, cu scorul de opt la şase.

Urmă o discuţie scurtă cu privire la componenţa pentru următoarea partidă. În cele din urmă, Rose jucă din nou alături de domnul Abbot, având ca adversari pe doctorul Thomas şi domnişoara Jones.

Lordul Whitfield, căruia îi revenise voia bună, luă loc pe un scaun tamponându-şi fruntea şi zâmbind cu vanitate, începu o discuţie cu maiorul Horton cu privire la nişte articole din ziarul său, care se ocupau intens de problema pregătirii fizice în Marea Britanie.

Luke i se adresă lui Bridget:

— Vrei să-mi arăţi grădina de legume?

— Pasiunea mea e varza.

— Mazărea nu-ţi place?

— Şi mazărea merge.

Se îndepărtă de terenul de tenis şi ajunseră în grădina de legume, împrejmuită cu un gard. În după-amiaza aceea de sâmbătă, grădinarii nu erau acolo, şi totul părea paşnic şi tihnit în lumina soarelui.

— Uite-ţi mazărea! spuse Bridget.

Luke nu dădu nici o atenţie obiectului în chestiune.

— De ce naiba le-ai dat partida?

Pentru o fracţiune de secundă, Bridget ridică din sprâncene.

— Îmi pare rău. Nu puteam să-mi controlez mişcările. Joc prost tenis.

— Nu chiar atât de prost ca azi! Serviciul acela greşit de două ori n-ar fi dus de nas nici un copil! Şi loviturile alea la întâmplare – trimeteai mingea la o jumătate de milă.

Bridget spuse calm:

— Pentru că sunt o jucătoare de tenis nepricepută. Dacă aş fi mai bună, poate că aş fi reuşit să fac jocul mai plauzibil. Dar aşa, când trimit mingea în afara tuşei se vede atât de clar că mi se poate reproşa imediat.

— Deci recunoşti?

— În mod evident, dragul meu Watson.

— Şi care e motivul?

— Cred că e la fel de evident. Lui Gordon nu-i place să piardă.

— Dar eu? Dacă mie mi-ar plăcea să câştig?

— Tare mă tem, dragă Luke, că lucrul ăsta nu este la fel de important.

— N-ai vrea să vorbeşti ceva mai desluşit?

— Ba da, dacă ţii neapărat. Nu trebuie să te pui rău niciodată cu pâinea de toate zilele. Gordon e pâinea mea de toate zilele. Tu nu eşti.

Luke respiră adânc, apoi izbucni:

— Şi ce vrei să dovedeşti, dacă te măriţi cu pipernicitul ăla caraghios? De ce te măriţi?

— Pentru că în calitate de secretară am şase lire pe săptămână, iar ca soţie o să am o sută de mii depuşi pe numele meu, o casetă de bijuterii plină cu perle şi diamante, o rentă minunată şi alte prerogative ale unei căsătorii.

— Dar pentru cu totul alte îndatoriri.

Bridget spuse rece:

— Oare trebuie să ne luăm în viaţă atitudinea asta melodramatică faţă de fiecare lucru în parte? Dacă îţi închipui că Gordon este tipul soţului atent cu soţia lui, te înşeli. După cum ţi-ai dat seama, Gordon este un băieţel care n-a crescut încă. Are nevoie de o mamă, nu de soţie. Din nefericire, mama lui a murit când avea patru ani. Are nevoie de cineva apropiat, în faţa căruia să se laude, cineva care să-i spulbere micile necazuri şi care este pregătit să-l asculte la nesfârşit pe lordul Whitfield cuvântând despre el însuşi!

— Vorbeşti cu amărăciune, nu-i aşa?

Bridget îi replică tăios:

— Eu nu mă încânt cu basme, dacă la asta te referi! Sunt o femeie cu o oarecare inteligenţă, nu prea drăguţă şi cu nici o leţcaie. Am intenţia să-mi câştig cinstit existenţa. Slujba mea în chip de soţie a lui Gordon va fi categoric aceeaşi cu cea de secretară a lui. Mă îndoiesc dacă peste un an de zile mă va mai săruta înainte de culcare. Singura deosebire constă în salariu.

Se priviră. Amândoi erau palizi de mânie. Bridget spuse batjocoritor:

— Dă-i drumul! Sunteţi cam demodat, domnule Fitzwilliam, nu-i aşa? N-ar fi mai bine să-mi azvârli în obraz vechile clichés – să spunem că mă vând pentru bani? – cred că asta are succes întotdeauna.

— Eşti un diavol cu sânge rece!

— E mult mai bine decât să fii un prostănac cu sânge fierbinte!

— Crezi?

— Da. Ştiu precis.

Luke rânji batjocoritor:

— Ce ştii?

— Ştiu ce înseamnă să ţii la cineva. L-ai întâlnit vreodată pe Johnnie Cornish? Am fost logodită cu el trei ani. Era un om minunat şi eram nebună după el, atât de nebună încât mă durea inima cu adevărat. Ei bine, m-a aruncat cât colo şi s-a căsătorit cu o văduvă durdulie şi nostimă care vorbea cu accent nordic şi avea trei rânduri de guşi şi un venit de treizeci de mii pe an! Lucrurile de genul ăsta îţi taie pofta de romantism, nu crezi?

Luke se întoarse mormăind în sine. Spuse:

— S-ar putea…

— S-a putut! …

Tăcură. Liniştea deveni apăsătoare. În cele din urmă, Bridget rupse tăcerea. Vorbea cu o uşoară notă de nesiguranţă:

— Cred că-ţi dai seama că n-ai absolut nici un drept să-mi vorbeşti în felul ăsta. Stai în casa lui Gordon şi pur şi simplu nu se cade!

Luke îşi impuse să fie calm.

— Oare asta nu-i altă formulă? întrebă el politicos.

Bridget se îmbujoră.

— Oarecum, e adevărat!

— Nu este. Eu am dreptul să vorbesc aşa.

— Prostii!

Luke o privi; chipul îi era ciudat de palid, ca un om care suferă de o durere fizică.

— Am dreptul! Am dreptul să-mi pese de ce se întâmplă cu tine – cum spuneai adineauri? – să-mi pese atât de mult încât să mă doară inima cu adevărat!

Bridget făcu un pas înapoi.

— Tu…

— Da, e caraghios, nu-i aşa? O poveste care ar trebui să-ţi stârnească râsul! Am venit aici pentru a rezolva o problemă, şi tu ai apărut după colţul casei şi… cum să-ţi spun… m-ai vrăjit! Asta e sentimentul pe care-l încerc. Ai amintit adineauri de basme. Sunt în mrejele unui basm! M-ai fermecat. Am senzaţia că dacă arăţi cu un deget spre mine şi-mi spui „Prefă-te în broască”, am să pornesc la drum ţopăind cu ochii ieşiţi din cap.

Se apropie de ea.

— Te iubesc cu disperare, Bridget Conway. Şi, iubindu-te cu disperare, nu poţi să te aştepţi să mă vezi bucurându-mă că te măriţi cu un nobilaş afectat şi burduhănos care-şi iese din fire când pierde la jocul de tenis.

— Şi ce mă sfătuieşti să fac?

— Te-aş sfătui să te măriţi cu mine în schimb! Dar fără îndoială că sfatul meu va stârni hohote de râs.

— Cascade de râs. Te cred!

— Exact. Ei, acum cel puţin ştiu cum stau lucrurile. Ne întoarcem pe terenul de tenis? Poate de data asta voi fi un partener care ştie să joace pentru a câştiga!

— Nu zău, am impresia că şi tu te superi la fel ca şi Gordon, când pierzi, spuse Bridget dulce.

Luke o prinse brusc de umeri.

— Ai limbă de diavoliţă, Bridget.

— Tare mă tem, Luke, că nu mă suferi prea mult oricât de mare ţi-ar fi pasiunea pentru mine.

— Cred că nu te sufăr de loc!

Bridget îi răspunse urmărindu-l cu privirea:

— Ţi-ai pus în gând să-ţi întemeiezi un cămin când te întorci acasă, nu-i aşa?

— Da.

— Dar nu împreună cu cineva ca mine?

— Niciodată nu m-am gândit la cineva care să semene cu tine cât de puţin.

— Nu, ţie ţi-ar fi fost imposibil. Nu eşti genul. Sunt sigură.

— Tare mai eşti isteaţă, scumpă Bridget.

— Te gândeai la vreo fată drăguţă, o englezoaică get-beget, căreia îi place viaţa la ţară şi se pricepe la câini… Probabil că ţi-ai închipuit-o într-o fustă de tweed, scormonind un foc de vreascuri cu vârful pantofului.

— Imaginea pare să fie atrăgătoare.

— Nu mă îndoiesc că e! Ne întoarcem pe terenul de tenis? Poţi sa joci împreună cu Rose Humbleby. Joacă atât de bine încât mai mult ca sigur că ai să câştigi.

— Fiindcă sunt de modă veche, trebuie să-ţi dau voie să ai ultimul cuvânt.

Se lăsă din nou tăcerea. Apoi Luke îşi luă încet mâinile de pe umerii ei. Rămaseră amândoi nehotărâţi, de parcă între ei zăbovea ceva nespus.

Apoi Bridget se întoarse brusc şi o luă înainte. Setul următor tocmai se terminase. Rose nu mai voia să joace.

— Am jucat două seturi la rând.

Totuşi Bridget insistă.

— Mă simt obosită, spuse Rose. Nu vreau să joc.

— Joacă împreună cu domnul Fitzwilliam contra domnişoarei Jones şi maiorului Horton.

Dar Rose continuă să protesteze şi până la urmă fură aranjate două echipe formate din bărbaţi. Sosi ceaiul.

Lordul Whitfield conversă cu doctorul Thomas, căruia îi descrisese pe larg, şi dându-şi multă importanţă, o vizită pe care o făcuse de curând în laboratoarele de cercetări Wellerman Kreitz.

— Am vrut să mă dumiresc singur ce e cu ultimele descoperiri ştiinţifice, explică el cinstit. Eu răspund de ceea ce apare în ziarele mele. Nu-i floare la ureche! Epoca noastră e o epocă a ştiinţei. Ştiinţa trebuie să fie uşor asimilată de mase.

— Ştiinţa în proporţii mici ar putea fi dăunătoare, spuse doctorul Thomas ridicând uşor din umeri.

— Ştiinţa la domiciliu, ăsta ne e scopul, spuse lordul Whitfield. Mintea ştiinţifică…

— Conştiinţa în eprubetă, spuse Bridget cu gravitate.

— Am rămas impresionat, spuse lordul. Bineînţeles că Wellerman m-a condus peste tot personal. L-am rugat să mă lase pe seama unui funcţionar, dar n-a vrut.

— Era de la sine înţeles, spuse Luke.

Lordul Whitfield părea mulţumit.

— Şi mi-a explicat foarte clar – cultura, serul, tot principiul pe care se bazează. A consimţit să întocmească el primul articol din această serie.

Doamna Anstruther murmură:

— Cred că se folosesc de cobai. Câtă cruzime! Dar mai bine că nu se folosesc de câini sau chiar de pisici.

— Indivizii care folosesc câinii ar trebui să fie împuşcaţi, spuse maiorul Horton răguşit.

— Horton, cred că tu ţii mai mult la viaţa canină decât la cea omenească, i se adresă domnul Abbot.

— Aşa e! spuse maiorul. Câinii nu-ţi pot face răul pe care ţi-l fac oamenii, n-ai să auzi niciodată o vorbă urâtă de la un câine.

— Nu, nu poţi decât să te trezeşti cu un colţ înfipt într-un picior, spuse domnul Abbot. Ce zici, Horton?

— Câinii ştiu să aprecieze caracterul omenesc.

— Una din dihăniile tale era cât pe ce să mă înhaţe de picior săptămâna trecută. La asta ce ai de zis, Horton?

— Exact ce-am spus mai înainte.

Bridget interveni plină de tact:

— Ce-ar fi să mai jucăm o partidă?

Se jucară încă vreo câteva seturi. Apoi, în timp ce Rose Humbleby îşi luă la revedere, Luke veni lângă ea.

— Vă conduc până acasă. Daţi-mi racheta. N-aveţi maşină, nu?

— Nu, dar nu sunt departe.

— Mi-ar face plăcere să mă plimb puţin.

Luke tăcu. Îi luă racheta şi pantofii de tenis. Porniră de-a lungul şoselei fără să vorbească. Apoi, Rose spuse câteva lucruri banale. Luke îi răspundea destul de monosilabic, dar fata se părea că nu observă.

Când ajunseră la poarta casei, faţa lui Luke se lumină.
— Acum mă simt mai bine, spuse el.
— Nu v-aţi simţit bine înainte?
— Sunteţi tare drăguţă – v-aţi prefăcut că n-aţi observat. Totuşi aţi alungat indispoziţia din mine. Ce nostim! Mă simt ca şi cum aş fi ieşit în plin soare, după un nor întunecat.
— Aşa s-a întâmplat. Un nor acoperise soarele când am plecat de la conac, şi acum s-a destrămat.
— Deci putem să luăm expresia şi în sens propriu şi în sens figurat. Ei, la urma urmei, lumea nu-i chiar atât de imposibilă.
— Sigur că nu.
— Domnişoara Humbleby, îmi daţi voie să fiu mai îndrăzneţ?
— Sunt sigură că nu puteţi fi.
— Ah, nu fiţi prea singură. Voiam să spun că doctorul Thomas e un om foarte norocos.
Rose se înroşi şi zâmbi.
— Deci aţi auzit şi dumneavoastră?
— Era o taină? Îmi pare rău.
— Ah! Aici nu se poate păstra un secret, spuse Rose cu necaz.
— Deci e adevărat, sunteţi logodiţi?
Rose aprobă din cap.
— Numai că n-am anunţat oficial. Ştiţi, tata n-a vrut; şi mi se pare că nu-i frumos s-o facem acum când tata nu mai e.
— Tatăl dumneavoastră nu era de acord?
— Ei, nu că nu era de acord. De fapt, dacă mă gândesc, poate că ăsta era adevărul.
Luke spuse blând:
— Se gândea că sunteţi prea tineri?
— Da, aşa spunea.
Luke interveni tăios:
— Dar dumneavoastră credeţi că mai era şi altceva la mijloc?
Rose dădu din cap încet şi cu inima îndoită.

— Da, mă tem că partea proastă era că tata… ei, de fapt, nu-l plăcea pe Geoffrey…

— Nu se prea înţelegeau?

— Uneori… Da, tata era o fiinţă dragă, dar cu multe prejudecăţi.

— Şi presupun că vă iubea foarte mult şi nu putea să se împace cu gândul că vă va pierde?

Rose aprobă, totuşi avu o umbră de rezervă.

— Se opunea mai serios? Chiar nu voia sub nici un chip ca Thomas să vă fie soţ?

— Nu. Ştiţi, tata şi Geoffrey erau foarte deosebiţi, şi, într-un fel, discutau mereu în contradictoriu. Geoffrey avea multă răbdare şi bunătate; dar ştiind că tata nu-l plăcea, devenise mai reţinut şi mai timid, aşa că tata n-a ajuns să-l cunoască mai bine.

— E foarte greu să te lupţi cu prejudecăţile, spuse

— Era ceva absolut ilogic!

— Tatăl dumneavoastră nu v-a dat nici o explicaţie?

— Ah, nu. Nu putea! Sigur, de fapt n-avea ce să spună împotriva lui Geoffrey, în afară de faptul că nu-l agrea.

— Vorba cântecului: „Nu te plac, nu te plac, doctoraşule, Însă n-aş putea să-ţi spun de ce”.

— Întocmai.

— N-aveţi nimic precis de care să vă legaţi?

Adică, Geoffrey nu e nici băutor, nici nu joacă la curse?

— A, nu. Nici nu cred că ştie cine a câştigat la derbi.

— Nostim, spuse Luke. Ştiţi ceva, aş putea să jur că l-am văzut pe doctorul Thomas la Epsom în ziua derbiului.

O clipă rămase cam încurcat pentru că nu-şi amintea dacă spusese în treacăt că sosise în Anglia chiar în ziua derbiului. Dar Rose răspunse pe loc, fără nici o bănuială.

— Aveaţi impresia că l-aţi văzut pe Geoffrey la derbi? A, nu se poate. N-ar fi putut să ajungă. A stat la Ashewold aproape toată ziua, ocupat cu cazul ăla greu de naştere.

— Ce memorie!

Rose râse.

— Am ţinut minte pentru că Geoffrey spunea că au poreclit copilaşul Jujube!

Luke dădu din cap absent.

— Oricum, spuse Rose, Geoffrey nu merge la cursele de cai. S-ar plictisi la culme.

Adăugă, cu vocea schimbată:

— Nu vreţi să intrăm puţin? Cred că mamei i-ar face plăcere să vă vadă.

— Sunteţi sigură?

Rose îl conduse într-o cameră unde amurgul de afară atârnă în umbre triste. Într-un fotoliu, o femeie stătea înconvoiată într-o poziţie curioasă.

— Mamă, dumnealui este domnul Fitzwilliam. Doamna Humbleby tresări şi întinse mâna. Rose ieşi uşor din cameră.

— Mă bucur că te văd, domnule Fitzwilliam. Rose mi-a spus că nişte prieteni de-ai dumitale l-au cunoscut pe soţul meu.

— Da, doamnă Humbleby.

Aproape îi făcea rău să repete minciuna în faţa văduvei, dar n-avea încotro.

Doamna Humbleby spuse:

— Tare aş fi vrut să-l fi cunoscut şi dumneata. Era un om deosebit şi un mare doctor. A vindecat pe mulţi care pierduseră orice speranţă numai datorită personalităţii lui deosebite.

Luke spuse cu blândeţe.

— Am auzit mult vorbindu-se despre el, de când am sosit aici. Multă lume se gândeşte la el.

Nu putea să desluşească precis figura doamnei Humbleby. Avea o voce monotonă, dar tocmai această lipsă de nuanţe emoţionale părea să întărească faptul că adevăratele sentimente se găseau în interior, înfrânate puternic. Spuse pe neaşteptate:

— Domnule Fitzwilliam, e multă ticăloşie pe aici… Ştiai?

— Da, s-ar putea. Insistă:

— Ştiai sau nu? E important. Multă ticăloşie mai este… Trebuie să fii pregătit – să te lupţi cu ea! John era pregătit. El ştia. Ţinea cu dreptatea.

Luke spuse blajin:

— Sunt sigur.

— Ştia de toată ticăloşia de pe aici. Ştia… Brusc izbucni în lacrimi.

Luke murmură:

— Îmi pare rău… şi se opri.

Doamna Humbleby se stăpâni la fel de brusc cum izbucnise.

— Te rog să mă ierţi.

Îi întinse mâna.

— Te rog să mai vii cât timp mai stai pe aici. Ar fi tare bine pentru Rose. Te place foarte mult.

— Şi eu o plac. Cred că fiica dumneavoastră e cea mai drăguţă fată pe care am întâlnit-o în ultima vreme, doamnă Humbleby.

— Se poartă frumos cu mine.

— Doctorul Thomas e un om norocos.

— Da.

Doamna Humbleby lăsă să-i cadă mâna. Vocea i se aplatizase din nou.

— Nu ştiu – totul e aşa de complicat.

Luke o lăsă stând în picioare în semiîntuneric, frământându-şi nervoasă mâinile.

În timp ce se îndrepta spre casă, Luke medită asupra diferitelor aspecte ale discuţiei.

Doctorul Thomas lipsise din Wychwood o bună parte din ziua derbiului. Plecase cu maşina. Wychwood se afla la treizeci şi cinci de mile de Londra. Dacă am presupune că a avut un caz de naştere. Oare aruncase doar o vorbă? Lucrul putea fi verificat. Se gândi iar la doamna Humbleby.

Ce voise să spună insistând asupra propoziţiei: „E multă ticăloşie pe aici…”?

Oare era doar nervoasă şi copleşită de şocul morţii soţului? Sau era ceva mai mult?

Oare ştia ceva? Ceva care aflase doctorul Humbleby înainte de a muri?

„Trebuie să merg pe pista asta, îşi spuse Luke. Trebuie să continui.”

Îşi impusese să nu se gândească la disputa pe care o avusese cu Bridget.

Capitolul XIII.

Domnişoara Waynflete vorbeşte.

Luke luă o hotărâre a doua zi dimineaţă. Până acum nu folosise decât întrebări indirecte, în măsura în care considerase că se pot folosi. Era inevitabil ca mai curând sau mai târziu să fie nevoie să se deconspire. Acum simţea că sosise timpul să se debaraseze de acoperirea de scriitor şi să dea pe faţă scopul precis cu care venise la Wychwood.

Pentru a-şi urmări planul de campanie, se hotărî să-i facă o vizită Honoriei Waynflete. Fusese impresionat favorabil de aerul de discreţie al bătrânei domnişoare şi de o anumită perspicacitate, dar, în acelaşi timp, îşi închipuia că s-ar putea să găsească şi alte informaţii care-i puteau fi de folos. Era convins că îi spusese tot ce ştia. Dar voia s-o facă să-i destăinuie ceea ce bănuia. Flerul lui îi spunea că domnişoara Waynflete ar fi putut fi foarte aproape de adevăr în bănuielile ei.

Trecu pe la ea imediat după slujba de dimineaţă.

Domnişoara Waynflete îl primi fără să fie câtuşi de puţin surprinsă. În timp ce lua loc lângă el, îşi încrucişă mâinile într-o atitudine reţinută, iar ochii ei inteligenţi – atât de asemănători cu ai unei capre blajine – se fixară pe chipul lui. Luke descoperi că nu era prea greu să explice obiectul vizitei. Spuse:

— Domnişoară Waynflete, îndrăznesc să afirm ca v-aţi dat seama de scopul venirii mele, care nu este numai de a scrie o carte despre obiceiurile locale.

Domnişoara Waynflete dădu din cap şi continuă să asculte.

Luke nu era încă hotărât să intre în miezul lucrurilor. Domnişoara Waynflete ar fi putut fi discretă – chiar îi dăduse această impresie – dar atunci când era vorba de fete bătrâne, nu era convins că putea să se încreadă că vor rezista ispitei de a împărtăşi o poveste palpitantă câtorva băbuţe de nădejde. Aşadar, îşi propuse să adopte o cale de mijloc.

— Am venit aici pentru a cerceta împrejurările morţii acelei sărmane fete, Amy Gibbs.

— Adică ai fost trimis din partea poliţiei?

— A, nu… nu sunt un poliţist sadea.

Adăugă apoi cu o uşoară inflexiune umoristică: Tare mă tem că sunt binecunoscutul personaj din romane: detectivul particular.

— Înţeleg. Deci Bridget Conway te-a adus aici?

Luke ezită o clipă. Apoi se hotărî s-o lase să creadă aşa. Ar fi fost greu să-şi justifice prezenţa fără să fi intrat în amănuntele întregii povestiri a domnişoarei Pinkerton. Domnişoara Waynflete continuă, cu o uşoară notă de admiraţie în glas.

— Bridget e atât de practică – atât de pricepută! Cred că dacă povestea asta ar fi fost lăsată în seama mea, m-aş fi îndoit de propria mea judecată – adică, e greu să-ţi impui o anume conduită când nu eşti absolut sigur de un lucru.

— Dar dumneavoastră sunteţi sigură, nu-i aşa?

Domnişoara Waynflete spuse cu gravitate:

— Nu, nici vorbă, domnule Fitzwilliam. Nu poţi fi sigură de un asemenea lucru! Adică totul ar putea să ţină de domeniul fanteziei. E uşor să devii melodramatic şi să-ţi închipui lucruri care n-au nici un temei real, când trăieşti de unul singur şi nu ai cu cine să te consulţi sau să stai de vorbă.

Luke aprobă imediat, simţind adevărul acestor cuvinte, dar adăugă cu blândeţe:

— Dar în sinea dumneavoastră credeţi ca e adevărat?

Domnişoara Waynflete opuse oarecare rezistenţă chiar şi la această întrebare.

— Sper că avem în vedere acelaşi scop? spuse ea cu modestie.

Luke zâmbi.

— Aţi vrea să mă exprim mai clar? Foarte bine. Credeţi că Amy Gibbs a fost ucisă?

Honoria Waynflete tresări puţin la auzul vorbelor categorice.

— Mă tulbură mult moartea ei. Foarte mult. După părerea mea toată povestea este complet nemulţumitoare.

Luke spuse răbdător:

— Dar nu credeţi ca a murit de moarte bună?

— Nu.

— Nici că a fost un accident?

— Mi se pare foarte puţin probabil. Sunt atâtea…

Luke îi tăie vorba:

— Nu credeţi că s-a sinucis?

— Categoric nu.

— Atunci, spuse Luke cu blândeţe, credeţi într-adevăr că e o crimă la mijloc?

Domnişoara Waynflete ezită, respiră adânc şi apoi se avântă cu curaj:

— Da. Cred!

— Bine. Acum putem sta de vorbă.

— Dar n-am realmente nici o dovadă pentru presupunerea mea, explică îngrijorată domnişoara Waynflete. Este pur şi simplu o idee!

— Foarte adevărat. Nu facem decât să conversăm. Vorbim doar despre ceea ce credem şi ceea ce bănuim. Bănuim că Amy Gibbs a fost ucisă. Şi cine credem că a ucis-o?

Domnişoara Waynflete dădu din cap. Părea foarte tulburată.

Luke spuse urmărind-o cu privirea:

— Cine avea vreun motiv s-o omoare?

Domnişoara Waynflete îi răspunse rar:

— Cred că se certase cu prietenul ei la garaj, Jim Harvey, un tânăr serios, superior ei. Ştiu că ziarele scriu despre tineri care-şi atacă iubitele şi alte lucruri îngrozitoare, dar nu pot să cred că Jim ar face aşa ceva.

Luke dădu din cap.

Domnişoara Waynflete continuă:

— Apoi, nu pot să cred că ar fi făcut-o în modul acela. Să se caţere pe fereastra ei şi să înlocuiască sticla de sirop cu cea de otravă. Adică, nu pare…

Luke o ajută să nu mai ezite.

— Nu-i opera unui iubit înfuriat? De acord. După părerea mea, putem să-l ştergem pe Jim Harvey de pe listă. Amy a fost ucisă (am fost de acord că a fost ucisă) de cineva care a vrut s-o elimine şi care a plănuit crima cu grijă ca să apară ca un accident. N-aveţi vreo idee – nu adulmecaţi, ca să zicem aşa, cine ar putea fi persoana aceea?

— Nu. Într-adevăr nu ştiu. N-am nici cea mai mică idee!

— Precis?

— Mmda, precis.

Luke o privi gânditor. Simţise că negarea ei nu sunase prea adevărat. Continuă:

— Nu cunoaşteţi nici un motiv?

— Absolut niciunul.

Sunase ceva mai hotărât.

— A lucrat pe la multă lume în Wychwood?

— A fost în serviciu la familia Horton un an, apoi a plecat la lordul Whitfield.

Luke rezumă rapid:

— Deci, lucrurile stau aşa. Cineva a vrut să înlăture fata. Din datele pe care le avem, presupunem că, în primul rând, e vorba despre un bărbat, şi anume unul de vârstă potrivită, cu concepţii învechite (ţinând cont de vopseaua de pălării), iar în al doilea rând, probabil că e vorba de un atlet serios, deoarece e clar că a urcat pe acoperişul vecin până la fereastra fetei. Sunteţi de acord până aici?

— Întru totul, spuse domnişoara Waynflete.

— Vă supăraţi dacă am să ies în curte şi o să încerc să procedez cum a procedat criminalul?

— Câtuşi de puţin. Cred că e o idee foarte bună.

Îl conduse pe o uşă laterală până în curtea interioară. Luke reuşi să ajungă pe acoperişul magaziei alăturate fără prea multă greutate. De acolo putu să ridice uşor cadrul ferestrei şi cu puţin efort sări în cameră. Câteva minute mai târziu i se alătură domnişoarei Waynflete pe cărarea din curte, ştergându-şi mâinile cu o batistă.

— În realitate e mai uşor decât pare, spuse el. Ai nevoie de muşchi puternici, atât. Nu s-au găsit urme pe pervazul ferestrei sau în afară?

Domnişoara Waynflete scutură din cap.

— Nu cred. Dar de fapt şi sergentul nostru s-a urcat pe acolo.

— Aşa că, dacă s-au găsit urme, au fost considerate ca fiind ale lui. Cum mai ajută poliţia criminalul! Ei, asta e!

Domnişoara Waynflete îl conduse înapoi în casă.

— Amy Gibbs avea un somn adânc?

Domnişoara Waynflete îi răspunse caustic:

— Era foarte greu s-o trezeşti dimineaţa. Uneori, o strigam şi ciocăneam de nu ştiu câte ori, până să răspundă. Dar ştii, domnule Fitzwilliam, e o vorbă care spune că nimeni nu-i mai surd ca cel care nu vrea să audă!

— Într-adevăr! aprobă Luke. Ei, şi acum, domnişoară Waynflete, ajungem la problema motivului. Şi pentru a porni cu cel mai evident – credeţi că a existat ceva între Ellsworthy şi fată? Adăugă grăbit: Nu vă cer decât părerea. Atât.

— Dacă e vorba numai de părere, eu aş spune da.

Luke dădu din cap.

— După părerea dumneavoastră, Amy l-ar fi putut şantaja în vreun fel?

— Din nou, ca o părere, spun că s-ar fi putut.

— Ştiţi cumva dacă avea bani mulţi la vremea când a murit?

Domnişoara Waynflete se gândi.

— Nu cred. Dacă ar fi avut mai mult ca de obicei, cred că aş fi aflat.

— Şi nici nu s-a dedat la tot felul de extravaganţe înainte de a muri?

— Nu cred.

— Asta vorbeşte împotriva teoriei cu şantajul. De obicei victima plăteşte o dată înainte de a trece la extreme. Iată altă teorie – fata ar fi putut să ştie ceva.

— Ce anume?

— Să fi ştiut ceva care reprezenta un pericol pentru cineva din Wychwood. Să luăm un caz absolut ipotetic. A servit în multe case. Să presupunem că ştia ceva care i-ar fi făcut rău din punct de vedere profesional, de exemplu domnului Abbot.

— Domnului Abbot?

Luke spuse repede:

— Sau poate o neglijenţă, vreo greşeală profesională de-a doctorului Thomas.

Domnişoara Waynflete începu:

— Dar precis…, şi apoi se opri.

Luke continuă:

— Spuneţi că Amy Gibbs a fost servitoare la familia Horton în timpul când a murit doamna Horton.

Urmă o tăcere scurtă, apoi domnişoara Waynflete spuse:

— Vrei să-mi spui, domnule Fitzwilliam, de ce-i amesteci şi pe Hortoni aici? Doamna Horton a murit de peste un an.

— Dar, şi Amy a fost acolo în acel timp.

— Înţeleg. Dar ce legătură au Hortonii cu asta?

— Nu ştiu. Mă întrebam şi eu. Doamna Horton a murit de gastrită acută, nu-i aşa?

— Da.

— A fost o moarte complet neaşteptată?

Domnişoara Waynflete spuse rar:

— Pentru mine, da. Ştii, mergea spre însănătoşire, se simţea mult mai bine, şi pe urmă a avut un colaps brusc şi a murit.

— Doctorul Thomas a fost surprins?

— Nu ştiu. Presupun că da.

Surorile ce ziceau?

— Din propria mea experienţă pot să afirm că surorile medicale nu se miră niciodată dacă îţi merge mai prost! S-ar mira dacă ţi-ar merge mai bine.

— Dar pe dumneavoastră v-a surprins moartea ei? insistă Luke.

— Da. Stătusem împreună cu o zi înainte şi părea că se simte mult mai bine; vorbea şi arăta chiar voioasă.

— Ea ce părere avea despre boală?

— Se plângea că surorile o otrăvesc. Concediase una dintre ele, dar spunea că celelalte două erau la fel de proaste!

— Cred că n-aţi dat prea mare importanţă celor spuse?

— Ei, nu, m-am gândit că se datorau bolii. Era o femeie foarte bănuitoare şi, poate că sunt rea că spun, dar îi plăcea să fie centrul atenţiei. Nici un doctor nu-i înţelegea boala – şi la ea nu era ceva obişnuit – ori era vorba de o boală foarte aparte sau cineva încerca „s-o elimine din drumul său”.

Luke încercă să vorbească cât mai natural.

— Nu-l bănuia pe soţul ei că ar încerca s-o elimine?

— Ah, nu! Nu i-a trecut niciodată prin cap!

Domnişoara Waynflete se opri o clipă, apoi întrebă calmă:

— Dumneata asta crezi?

Luke răspunse rar:

— Au mai fost cazuri când soţii au făcut astfel de lucruri şi n-au păţit nimic. Doamna Horton, după câte mi s-a relatat, era o femeie de care ar fi vrut să scape orice bărbat! Şi înţeleg că a intrat în posesia unei mari sume de bani după moartea ei.

— Da, aşa e.

— Dumneavoastră ce credeţi, domnişoară Waynflete?
— Îmi ceri părerea?
— Da, numai părerea.
Domnişoara Waynflete răspunse apăsat şi calm:
— După părerea mea, maiorul Horton era devotat trup şi suflet soţiei şi nici prin cap nu i-ar fi trecut să facă aşa ceva.
Luke o privi şi-i întâlni ochii blajini cu sclipiri de chihlimbar. Nu clipiră.
— Ei, să spunem că aveţi dreptate. Poate că dacă n-ar fi fost aşa, aţi fi ştiut.
Domnişoara Waynflete îşi îngădui să zâmbească.
— Crezi că noi, femeile, avem spirit de observaţie?
— De mâna întâi. Ce părere aveţi, domnişoara Pinkerton ar fi fost de acord cu dumneavoastră?
— Nu cred că am auzit-o vreodată pe Lavinia exprimându-şi părerea despre asta.
— Ce credea despre Amy Gibbs?
Domnişoara Waynflete se încruntă puţin ca şi cum s-ar fi gândit.
— E greu de spus. Lavinia avea o părere foarte ciudată.
— Care anume?
— Credea că aici în Wychwood se petrece ceva straniu.
— Credea, de exemplu, că Tommy Pierce a fost împins de cineva de pe fereastră?
Domnişoara Waynflete îl privi uluită.
— De unde ştiţi, domnule Fitzwilliam?
— Mi-a spus chiar dânsa. Nu cu cuvintele astea, dar mi-a dat o idee generală.
Domnişoara Waynflete se aplecă înainte, îmbujorată de emoţie.
— Când anume, domnule Fitzwilliam?
Luke spuse încet:
— În ziua în care a murit. Am călătorit împreună spre Londra.
— Ce v-a spus exact?

— Mi-a spus că au prea multe morţi în Wychwood. A amintit de Amy Gibbs şi Tommy Pierce şi de omul acela, Carter. Mi-a mai spus că doctorul Humbleby trebuia să fie următoarea victimă.

Domnişoara Waynflete clătină încet din cap.

— V-a spus şi cine era răspunzător de toate astea?

— Un bărbat cu o anumită expresie în privire, spuse Luke înnegurat. După cum spunea, o privire de care eşti absolut sigur. A văzut expresia în privirea celui care vorbea cu Humbleby. Din cauza asta spunea că Humbleby era următoarea victimă.

— Şi chiar a fost, şopti domnişoara Waynflete. Ah, Doamne, Doamne!

Se lăsă înapoi pe scaun. În ochi i se citea spaima.

— Cine era bărbatul acela? spuse Luke. Hai, domnişoară Waynflete, ştiţi doar, trebuie să ştiţi!

— Nu ştiu. Nu mi-a spus.

— Dar puteţi ghici, spuse Luke insistent. Ştiţi bine ce gândea.

Domnişoara Waynflete plecă capul.

— Atunci spuneţi-mi!

Dar domnişoara Waynflete dădu din cap cu tărie.

— Nu, fără discuţie nu! Îmi ceri ceva ce nu se cuvine, îmi ceri să ghicesc ce-ar fi putut – bagă de seamă – ce-ar fi putut să fie în mintea unei prietene care acum e moartă. N-aş putea să fac o acuzaţie de genul ăsta!

— Dar nu e o acuzaţie, e numai o părere.

Dar domnişoara Waynflete fu neaşteptat de categorică.

— N-am ce să-ţi spun, absolut nimic. Lavinia nu mi-a spus nimic niciodată. Aş putea să-mi închipui că avea anumite bănuieli, dar vezi, aş putea să greşesc în întregime. Şi pe urmă aş putea să te pun pe o pistă greşită şi lucrul acesta ar avea urmări grave. Ar fi foarte infam şi necinstit să dau un nume şi aş putea chiar să mă înşel! De fapt, probabil ca mă înşel!

Şi domnişoara Waynflete strânse din buze cu încrâncenare şi-l privi fix pe Luke cu un zâmbet hotărât.

Luke ştia să accepte înfrângerea.

Îşi dăduse seama că sentimentul de corectitudine şi un alt sentiment mai neclar al domnişoarei Waynflete, un sentiment pe care nu-l defini, erau îndreptate împotriva lui.

Acceptă înfrângerea cu politeţe şi se ridică să-şi ia rămas bun. Intenţiona să o descoasă mai târziu, dar nu făcu nici o aluzie la asta.

— Trebuie să procedaţi după cum socotiţi că e corect, fără discuţie. Vă mulţumesc pentru ajutorul dat.

Domnişoara Waynflete păru să fie ceva mai puţin sigură de ea când îl însoţi până la uşă.

— Cred că nu-ţi închipui…, începu ea, apoi schimbă subiectul. Dacă te mai pot ajuta cu ceva, te rog mult să-mi spui.

— Aşa voi face. Nu veţi repeta discuţia noastră, nu-i aşa?

— Sigur ca nu. N-am să suflu un cuvânt nimănui.

Luke spera ca lucrul ăsta să se adeverească.

— Transmite complimente lui Bridget, spuse domnişoara Waynflete. E o fată atât de nostimă, nu-i aşa? Şi deşteaptă. Sper că va fi fericită.

Şi fiindcă faţa lui Luke luă o expresie întrebătoare, ea adăugă:

— Adică să fie fericită împreună cu lordul Whitfield. Diferenţa de vârstă e atât de mare!

— Da, este.

Domnişoara Waynflete suspină.

— Ştii că pe vremuri am fost logodită cu el? spuse ea pe neaşteptate.

Luke o privi uluit. Dădea din cap şi zâmbea destul de trist.

— De mult. Era un băiat tare promiţător. Ştii, l-am ajutat să-şi facă educaţia, şi eram atât de mândră de el – de inteligenţa lui şi de felul hotărât în care voia să reuşească.

Suspină din nou.

— Ai mei, bineînţeles, erau scandalizaţi. Diferenţele de clasă pe vremea aceea erau foarte puternice. După câteva minute adăugă: întotdeauna i-am urmărit cariera cu mult interes. Cred că părinţii mei s-au înşelat.

Apoi, zâmbind, dădu din cap în semn de la revedere şi intră în casă.

Luke încercă să-şi adune gândurile. O clasificase pe domnişoara Waynflete drept „bătrână”. Acum îşi dădea seama că probabil n-avea şaizeci de ani. Lordul Whitfield trebuie să fi trecut cu mult de cincizeci. Ea, probabil, era cu un an sau doi mai mare, nu mai mult.

Iar lordul urma să se căsătorească cu Bridget, care avea douăzeci şi opt. Bridget, care era tânără şi plină de viaţă… „La naiba, spuse Luke. Nu trebuie sa mă mai gândesc la asta. Numai la problema mea. Să-mi continui investigaţia”.

Capitolul XIV.

Meditaţiile lui Luke.

Doamna Church, mătuşa lui Amy Gibbs, era fără îndoială o femeie antipatică. Luke fu cuprins de dezgust văzându-i nasul ascuţit, ochii vicleni şi gura neferecată.

O luă din scurt de la început şi, lucru neaşteptat, atitudinea lui dură dădu rezultate.

— Trebuie să-mi răspunzi la întrebări cât poţi de bine. Dacă nu spui tot sau falsifici adevărul, consecinţele ar putea să-ţi fie extrem de grave.

— Da, domnule. Înţeles. Sunt dispusă să vă spun tot ceea ce ştiu. Niciodată n-am avut de-a face cu poliţia…

— Şi nici n-ai vrea să ai, îi încheie Luke propoziţia. Ei bine, dacă faci ce-ţi spun, nici nu se pune problema. Vreau să ştiu totul despre fosta dumitale nepoată, cine îi erau prietenii, ce bani avea, tot ceea ce a spus mai neobişnuit, începem cu prietenii. Cine erau?

Doamna Church îl privi cu coada ochiului ei viclean şi antipatic.

— Vă referiţi la domni?

— Prietene n-avea?

— Ei, nu prea…, domnule. Sigur că pe unde lucra erau şi alte angajate, dar Amy nu se băga cu ele. Ştiţi…

— Prefera sexul tare. Dă-i drumul. Povesteşte-mi despre asta.

— De fapt ieşea cu Jim Harvey, cel de la garaj, domnule. Era un flăcău aşezat. Amy n-ar fi putut s-o nimerească mai bine, i-am şi spus-o de nu ştiu câte ori…

Luke i-o reteză:

— Dar ceilalţi?

Din nou îi prinse privirea vicleană.

— Cred că vă gândiţi la domnul care ţine magazinul cu antichităţi? Nici mie nu mi-a plăcut povestea asta, domnule, vă spun pe şleau! Eu am fost întotdeauna o femeie responsabilă şi nu m-am ocupat cu lucruri d-astea! Dar în ziua de azi, ştiţi cum sunt fetele. Fac totul după capul lor. Şi de multe ori ajung să regrete.

— Amy a ajuns să regrete? întrebă Luke direct.

— Nu domnule, nu cred.

— S-a dus pentru o consultaţie la doctorul Thomas, în ziua în care a murit. Nu ăsta era motivul?

— Nu, domnule, sunt sigură ca nu. Ah! Pot să jur! Amy nu se simţea bine, dar n-avea decât o tuse păcătoasă şi guturai, atât. Nimic altceva, domnule.

— Te cred pe cuvânt. Cât de departe au mers lucrurile între ea şi Ellsworthy?

Doamna Church îl privi cu coada ochiului.

— N-aş putea să vă spun, domnule. Amy nu-mi spunea niciodată nimic.

Luke i-o reteză:

— Dar au ajuns departe?

Doamna Church spuse dulceag:

— Domnul ăsta n-are de loc o faimă bună pe aici, domnule. Se petrec o mulţime de lucruri. Îi vin prieteni de la Londra şi se petrec multe lucruri foarte ciudate, sus la Poiana Vrăjitoarelor, în toiul nopţii.

— Şi Amy se ducea?

— Cred că s-a dus o dată. A stat toată noaptea şi stăpânul a prins-o (lucra la conac pe atunci) şi a luat-o din scurt, dar ea l-a repezit, şi stăpânul a dat-o afară, aşa cum era şi de aşteptat.

— Ţi-a vorbit vreodată despre ce se petrecea prin locurile unde se ducea?

Doamna Church clătină din cap.

— Nu prea, domnule. O interesau mai mult treburile ei personale.

— A lucrat un timp şi pentru Horton, nu-i aşa?

— Cam un an, domnule.

— De ce a plecat?

— Numai din cauza lefii. Era un loc liber la conac şi, bineînţeles, leafa era mai bună acolo.

Luke aprobă din cap.

— Lucra la Horton când a murit doamna Horton? întrebă el.

— Da, domnule. Era tare nemulţumită, existau două infirmiere în casă, şi lucra în plus şi pentru ele, căra tăvi şi câte şi mai câte.

— N-a lucrat de loc la domnul Abbot, avocatul?

— Nu, domnule. Domnul Abbot are în serviciu o femeie cu bărbatu-său. Dar, nu ştiu de ce, Amy s-a dus la el la birou o dată.

Luke reţinu acest mic amănunt, care ar fi putut să arunce oarecare lumină mai târziu; totuşi, deoarece era clar că doamna Church nu ştia nimic mai mult despre asta, nu mai insistă.

— Mai era vreun domn în oraş cu care era prietenă?

— Niciunul în mod deosebit.

— Hai, doamnă Church. Vreau adevărul: aminteşte-ţi!

— Nu e vorba de un domn; nici vorbă de aşa ceva, domnule. Se înjosea, asta făcea, şi i-am spus-o.

— Nu vrei să vorbeşti mai desluşit doamnă Church?

— Aţi auzit de „Seven Stars”, domnule? Nu-i un local de mâna-ntâi, şi proprietarul, Harry Carter, era un om

netrebnic şi aproape tot timpul umbla pe şapte cărări.
— Era prieten cu Amy?
— S-a plimbat cu el de câteva ori. Cred că n-a mers mai departe. Sunt sigură, domnule.
Luke aprobă din cap gânditor şi schimbă subiectul.
— Ai cunoscut un băieţel Tommy Pierce?
— Cine? Fiul doamnei Pierce? Sigur ca l-am cunoscut. Era tot timpul pus pe rele.
— Se vedea des cu Amy?
— A, nu, domnule. Amy îi dădea imediat paşaportul, dacă încerca cu ea vreo şotie de-a lui.
— S-a împăcat bine cu domnişoara Waynflete?
— Se cam plictisea, domnule, şi nici leafa nu era prea mare. Dar, sigur că după ce a fost dată afară în felul ăla de la conac, nu-i era uşor să capete alt post bun.
— Cred că ar fi putut să plece din oraş.
— Adică la Londra?
— Sau în altă parte.
Doamna Church scutură din cap. Spuse încet:
— Amy nu voia să plece din Wychwood – cel puţin nu atâta timp cât lucrurile stăteau în felul ăsta.
— Cum adică, lucrurile stăteau în felul ăsta?
— Păi, povestea cu Jim şi domnul de la magazinul cu antichităţi.
Luke aprobă din cap gânditor. Doamna Church continuă:
— Domnişoara Waynflete e o persoană tare cumsecade, dar ţine foarte mult la lucrurile de alamă şi de argint, şi vrea să fie totul şters de praf şi saltelele întoarse. Amy n-ar fi stârnit vorbe, dacă nu şi-ar fi făcut de cap cu altele.
— Îmi închipui, spuse Luke sec.
Examină în gând toate lucrurile. Nu mai vedea ce ar mai fi putut să-l intereseze. Era aproape sigur că scosese de la doamna Church tot ce ştia. Mai încercă o ultimă tentativă de atac.
— Cred că-ţi închipui motivul pentru care ţi-am pus întrebările astea. Împrejurările morţii lui Amy sunt destul

de misterioase. Nu suntem mulţumiţi pe deplin cu explicaţia de accident. Dacă n-a fost accident, atunci îţi închipui ce-ar fi putut fi?

Doamna Church spuse cu o plăcere aproape diabolică.

— O mână străină!

— Întocmai. Acum, dacă presupunem că în cazul nepoatei dumitale a intervenit o mână străină, cine crezi că ar fi răspunzător de moartea ei?

Doamna Church îşi şterse mâinile pe şorţ.

— Probabil că există o recompensă pentru cei care ajută poliţia, continuă ea cu înţeles.

— S-ar putea…

— N-aş putea să spun ceva precis, zise doamna Church trecându-şi limba înfometată peste buzele subţiri. Dar domnul de la prăvălia cu antichităţi e cam ciudat. Vă amintiţi cazul Castor, domnule, cum au găsit pe biata fată ciopârţită şi împrăştiată în tot locul pe lângă bungalow-ul de pe plajă al domnului Castor; şi cum au găsit cinci sau şase alte biete fete pe care le-a tratat în acelaşi mod. Dacă domnul Ellsworthy e de acelaşi soi?

— Deci, dumneata asta presupui.

— Ei, e posibil să se fi întâmplat aşa, nu?

Luke încuviinţă. Apoi spuse:

— Ellsworthy a fost plecat din oraş în după-amiaza derbiului? E o chestiune foarte importantă.

Doamna Church se holbă la Luke.

— În ziua derbiului?

— Da. Acum două săptămâni, într-o miercuri.

Femeia scutură din cap.

— Zău, n-aş putea să spun. De obicei pleca în zilele de miercuri, se ducea la Londra de multe ori. Ştiţi, închide devreme miercurea.

— Aha! Închide devreme!

Îşi luă la revedere de la doamna Church, fără să ia în seamă insinuările ei că timpul său e preţios şi că, aşadar, se

cuvenea să primească o compensaţie bănească. Luke simţi că doamna Church îi era profund antipatică.

Totuşi, conversaţia pe care o avusese cu ea, deşi nu arunca nici o lumină asupra problemei, îi furnizase câteva chestiuni mărunte dar interesante.

Îşi revăzu în gând şi cu atenţie toate datele.

Da, totul se învârtea în jurul celor patru oameni. Thomas, Abbot, Horton şi Ellsworthy. Atitudinea domnişoarei Waynflete părea s-o dovedească.

Nemulţumirea şi încăpăţânarea de a menţiona vreun nume. Bineînţeles, asta însemna, trebuia să însemne că persoana în chestiune era cineva de vază din Wychwood, cineva pe care o insinuare întâmplătoare ar putea să-l discrediteze total. Se potrivea de altfel cu hotărârea domnişoarei Pinkerton de a-şi încredinţa bănuielile Scotland Yardului. Poliţia locală i-ar fi ridiculizat teoria.

Nu era cazul măcelarului, brutarului, lumânărarului. Nu era nici cazul unui simplu mecanic la garaj. Persoana în chestiune era cineva a cărei învinovăţire de crimă era o problemă ce ţinea de fantastic şi totuşi de realitate.

Existau patru candidaţi posibili. Depindea de el cât de atent va cerceta încă o dată punctele cazului pentru fiecare în parte şi ce hotărâre va lua.

Mai întâi trebuia să examineze îndărătnicia domnişoarei Waynflete. Era o persoană scrupuloasă şi conştiincioasă.

Presupunea că ştia pe cel care îl bănuise domnişoara Pinkerton, dar, după cum subliniase, era numai o presupunere. S-ar fi putut să se fi înşelat.

Cine era persoana din mintea domnişoarei Waynflete?

Domnişoară Waynflete îi era teamă ca nu cumva acuzaţia ei să facă rău unui nevinovat. Aşadar subiectul bănuielilor sale în mod necesar trebuie să fie un om cu o poziţie înaltă, în general plăcut şi respectat de comunitate.

Aşadar, se gândi logic Luke, Ellsworthy era în mod automat exclus. Era de fapt un străin în Wychwood, iar prin partea locului n-avea o reputaţie prea bună. Luke nu

credea că dacă Ellsworthy ar fi fost persoana din mintea domnişoarei Waynflete, ea ar fi avut vreo obiecţie să o numească. În ceea ce o privea pe domnişoara Waynflete, Ellsworthy trebuia scos din cauză.

Acum ceilalţi. Luke se gândi că putea să-l elimine şi pe maiorul Horton. Domnişoara Waynflete îndepărtase cu oarecare înflăcărare sugestia că Horton şi-ar fi otrăvit nevasta. Dacă l-ar fi suspectat pentru alte crime comise ulterior, cu greu ar fi putut să susţină atât de ferm nevinovăţia lui în problema morţii doamnei Horton.

Rămâneau deci, doctorul Thomas şi domnul Abbot. Amândoi îndeplineau condiţiile necesare. Aveau o situaţie socială înaltă şi împotriva lor nu se rostise vreo vorbă scandaloasă. În general, erau amândoi populari şi simpatizaţi şi erau cunoscuţi ca oameni integri şi oneşti.

Luke trecu la un alt aspect al problemei. Oare chiar putea să-i elimine pe Ellsworthy şi Horton? Clătină din cap pe loc. Nu era chiar aşa de uşor. Domnişoara Pinkerton ştiuse – ştiuse cu adevărat – cine era persoana respectivă. O dovedise în primul rând prin propria ei moarte, iar în al doilea rând, prin moartea doctorului Humbleby. Dar domnişoara Pinkerton nu pomenise niciodată un nume faţă de Honoria Waynflete. Atunci, deşi domnişoara Waynflete îşi închipuia că ştiuse, putea foarte bine să se înşele. Deseori ne închipuim ce gândesc alţii, dar uneori descoperim că de fapt nu ştim nimic, şi că am făcut o greşeală de neiertat!

Totuşi, cei patru candidaţi se aflau cu toţii pe teren. Domnişoara Pinkerton murise şi nu mai putea fi de vreun folos. Depinde de Luke să procedeze ca mai înainte, aşa cum făcuse a doua zi după ce venise la Wychwood – să cumpănească datele obţinute şi să judece probabilităţile.

Începu cu Ellsworthy. Se părea că pe Ellsworthy cădeau bănuielile cele mai întemeiate. Era o fiinţă anormală şi probabil că avea o personalitate perversă. Ar fi putut foarte uşor să fie un „criminal care ucidea din plăcere”.

Ia să pornesc aşa, îşi spuse Luke în sinea lui. Să-i bănuiesc pe toţi pe rând. Ellsworthy, de exemplu. Să zicem că el e criminalul! Pentru momentul de faţă, să considerăm afirmaţia ca fiind absolut reală. Acum să luăm în ordine cronologică victimele posibile. Mai întâi, doamna Horton. E greu de înţeles motivul pentru care Ellsworthy ar fi lichidat-o. Dar exista o cale prin care a procedat. Horton vorbea de nişte leacuri băbeşti pe care i le-a dat şi pe care doamna Horton le-a luat. În felul ăsta ar fi putut să-i fi administrat otravă, de exemplu, arsenic. Întrebarea este – de ce?

Acum, ceilalţi: Amy Gibbs. De ce ar fi omorât-o Ellsworthy pe Amy Gibbs? Motivul evident: începuse să-l stânjenească! L-a ameninţat că-i va intenta proces pentru nerespectarea promisiunii de căsătorie. Sau a fost martoră la o orgie în miez de noapte? L-a ameninţat că va vorbi? Lordul Whitfield are mare influenţă în Wychwood şi, după spusele lui Bridget, este un om foarte moral. S-ar fi putut să fi întreprins vreo acţiune împotriva lui Ellsworthy, dacă acesta din urmă ar fi fost amestecat într-o afacere deosebit de obscenă. Aşa că, Amy a fost înlăturată. Nu cred că e vorba de o crimă sadică. Metoda folosită pledează împotriva acestei teorii.

Cine urmează: Carter? De ce tocmai Carter? Puţin probabil ca el să fi aflat de orgiile din miez de noapte (sau îi spuse Amy?). Oare fiica lui cea nostimă avea vreun amestec în toată povestea asta? Oare Ellsworthy începuse să-i facă curte? (Trebuie să stea de vorbă cu Lucy Carter). Poate că numai îl insultase pe Ellsworthy, iar aceasta, cu comportarea sa de pisică sălbatică, îi purtase pică. Dacă mai comisese una sau două crime, ar fi putut să devină de ajuns de hain la inimă şi să plănuiască o alta pentru un motiv foarte neînsemnat.

Şi acum, Tommy Pierce. De ce l-ar fi omorât Ellsworthy pe Tommy Pierce? Simplu. Tommy participase la vreun ritual de la miezul nopţii. L-a ameninţat că o să vorbească. Poate chiar vorbise. I-a închis gura.

Doctorul Humbleby. De ce l-ar fi ucis Ellsworthy pe doctorul Humbleby? Era cel mai simplu de ghicit! Humbleby era doctor şi observase dezechilibrul mintal al lui Ellsworthy. Poate avusese de gând chiar să întreprindă ceva. Aşa că soarta lui Humbleby fusese pecetluită. Totuşi, metoda folosită avea o hibă. Cum a putut Ellsworthy să fie sigur că Humbleby va muri de septicemie? Sau Humbleby a murit de altceva? Oare infecţia de la deget a fost o coincidenţă?

Ultima la rând: domnişoara Pinkerton. Miercurea, Ellsworthy închide devreme. Ar fi putut să meargă la oraş în ziua aceea. Aş fi curios să ştiu dacă are maşină. Nu l-am văzut cu niciuna, dar asta nu spune nimic. Ştia că domnişoara Pinkerton îl suspecta şi n-avea de gând s-o lase să ajungă la Scotland Yard cu povestea ei, chiar dacă n-ar fi fost crezută. Poate cei de acolo chiar aflaseră câte ceva despre el?

Toate astea pledează împotriva lui Ellsworthy! Acum ce i se poate aduce în apărare? Da, în primul rând Ellsworthy nu este precis omul pe care domnişoara Waynflete şi-l închipuise că se afla în mintea domnişoarei Pinkerton. În al doilea rând, nu prea se potriveşte cu părerea vagă pe care mi-am format-o. Când ea îmi vorbea, mi-am format imaginea unui om care nu semăna cu Ellsworthy. Impresia pe care mi-a dat-o era a unui om complet normal în exterior, adică, un gen de om pe care nu l-ar bănui nimeni. Nu, imaginea formată aduce mai mult a… doctorul Thomas.

Şi acum, Thomas. Ce-i cu el? L-am şters de tot de pe listă după ce-am discutat cu el. Un individ plăcut şi la locul său… Dar cheia acestei crime (doar dacă nu greşesc cu, desăvârşire) este că persoana respectivă e plăcută şi la locul ei. Ultima persoană pe care ai putea s-o bănuieşti de crimă! Lucrul care, fără îndoială, se potriveşte perfect cu Thomas.

Ei, şi acum s-o luăm de la început. De ce ar fi omorât-o doctorul Thomas pe Amy Gibbs? Sigur, pare foarte puţin

probabil. Dar ea s-a dus să-l consulte în ziua aceea şi el i-a dat acea sticlă cu sirop de tuse. Să presupunem că, de fapt, era acid oxalic. Ar fi fost foarte simplu şi ingenios! Pe cine au chemat oare când au găsit-o otrăvită – pe Humbleby sau pe Thomas? Dacă era vorba de Thomas, ar fi putut să vină cu o sticlă veche, conţinând vopsea de pălării, în buzunar, s-o pună pe neobservate pe masă – să ia ambele sticle pentru a fi analizate, fără cea mai mică şovăire! Ceva în genul ăsta. Puteai s-o faci, dacă aveai sânge rece!

Tommy Pierce? Din nou nu văd un motiv plauzibil.

Asta-i partea proastă cu doctorul Thomas – motivul. Nu există nici măcar unul nebunesc! Acelaşi lucru şi cu Carter.

De ce ar fi vrut doctorul Thomas să scape de Carter? Nu puteai decât să-ţi imaginezi că Amy, Tommy şi cârciumarul ştiau cu toţii ceva suspect despre doctorul Thomas. A! Să presupunem că acel ceva era moartea doamnei Horton. Doctorul Thomas o îngrijise. Şi ea a murit după un şoc neaşteptat. Ar fi putut să-l provoace foarte uşor. Amy Gibbs, nu uita, era pe vremea aceea în casă la Hortoni. Poate că auzise sau văzuse ceva. Asta ar lămuri motivul, în cazul ei. Tommy Pierce e văzut de toţi ca un băiat deosebit de băgăcios. Poate că prinsese ceva. Carter nu se potrivea în schemă. Amy Gibbs i-o fi spus ceva. El o fi repetat la vreun pahar şi Thomas s-o fi hotărât să-i închidă gura. Fără îndoială, toate astea nu sunt decât nişte ipoteze. Dar ce se putea face altceva?

Şi acum, Humbleby. A! În sfârşit, am ajuns la o crimă perfect plauzibilă. Motiv adecvat şi mijloace ideale! Dacă nici doctorul Thomas n-ar fi putut să-i provoace partenerului său septicemie, cine ar fi putut? Avea posibilitatea să-i reinfecteze rana de câte ori o pansa! Ce bine ar fi ca şi crimele de mai înainte să fie puţin mai plauzibile.

Domnişoara Pinkerton? Cu ea e puţin mai greu, dar există un fapt precis. Doctorul Thomas n-a fost la Wychwood, cel puţin o parte bună din zi. A declarat că asistase la o

naştere. S-ar putea. Dar rămâne faptul că plecase din Wychwood cu maşina.

Ce altceva mai era? Da, încă un lucru. Felul cum m-a privit când am plecat de la el mai deunăzi. Cu superioritate, condescendenţă, zâmbetul unui om care te-a tras în mod conştient pe sfoară.

Luke oftă, dădu din cap şi îşi continuă raţionamentul.

Abbot? Şi el s-ar potrivi. E normal, înstărit, respectat, ultimul la care te-ai gândi etC. Etc. Este şi îngâmfat şi încrezător în forţele lui. De obicei aşa sunt criminalii! Au o îngâmfare nemaipomenită. Întotdeauna îşi închipuie că învinG prin asta. Amy Gibbs l-a vizitat o dată. De ce? De ce a vrut să-l vadă? Să-i dea o consultaţie juridică? De ce? Sau era o problemă personală? Auzise de „o scrisoare de la o doamnă”, pe care o văzuse Tommy. Oare scrisoarea era de la Amy Gibbs? Sau era o scrisoare de la doamna Horton – poate o scrisoare care intrase în posesia lui Amy Gibbs? Ce altă doamnă ar fi putut să-i scrie domnului Abbot într-o chestiune atât de intimă încât el să-şi piardă firea când băiatul a dat peste ea?

Ce-ar putea să ne intereseze la Amy Gibbs? Vopseaua de pălării? Da, poartă amprenta demodării – bărbaţii de genul lui Abbot rămân de obicei cu mult în urma vremii în ceea ce priveşte femeile.

Genul învechit de cavaler! Tommy Pierce? E clar – din cauza scrisorii (nu zău, probabil că era o scrisoare foarte compromiţătoare!). Carter? Ei bine, era o poveste cu fiica lui Carter. Abbot nu va mai avea scandaluri – o secătură decăzută şi redusă cum era Carter, să îndrăznească să-l ameninţe! El, care rezolvase două crime atât de abil! Se terminase cu domnul Carter. O noapte întunecoasă şi un brânci bine plasat. Nu zău, afacerea asta cu crimele e chiar prea simplă.

Am început să judec ca Abbot? Cred că da. O doamnă în vârstă nu-l priveşte cu ochi buni. Crede anumite lucruri despre el… Apoi, scandalul cu Humbleby. Bătrânul

Humbleby a îndrăznit să se ridice împotriva lui Abbot, avocatul şi criminalul cel inteligent. Bătrân prost! Habar n-are ce i se pregăteşte! O s-o păţească el. Să mai îndrăznească să mă înfrunte.

Şi pe urmă – ia stai! s-a întors să surprindă privirea Laviniei Pinkerton. Şi propria sa privire şovăie – arată o conştiinţă încărcată. El, care se lăuda că nu e bănuit, stârnise bănuiala în mod cert. Domnişoara Pinkerton i-a descoperit secretul… ştie ce a făcut… Da, dar nu poate să obţină o dovadă. Dar dacă ne-am închipui că încearcă s-o obţină… Să ne închipuim că vorbeşte… Să ne închipuim… Se pricepe bine să cântărească oamenii. Ghiceşte ce va face ea până la urmă. Dacă se duce cu povestea ei la Scotland Yard, s-ar putea s-o creadă – s-ar putea să înceapă cercetările. Trebuie să facă ceva, aproape la disperare. Oare Abbot are maşină sau a închiriat una la Londra? Oricum, n-a fost aici în ziua derbiului…

Luke se opri din nou. Intrase atât de mult în miezul lucrurilor, încât îi veni greu să mai treacă la un alt suspect. Trebuie să aştepte puţin înainte de a-şi crea starea de spirit necesară pentru a şi-l putea imagina pe maiorul Horton în chip de criminal de nedescoperit.

Horton şi-a ucis soţia. Să pornim cu asta! Fusese suficient de aţâţat şi avusese mult de câştigat de pe urma morţii ei. Pentru a-şi duce planul la îndeplinire trebuia să facă multă paradă de devotament. Trebuia s-o facă în continuare. Uneori, să zicem, nu exagerează puţin?

Bun! O crimă înfăptuită cu succes. Cine urma? Amy Gibbs. Da, perfect credibil. Amy era în aceeaşi casă. Poate că văzuse ceva – pe maior administrându-i o cană de supă concentrată sau o fiertură care să-i mai aline durerile. Poate că nu-şi dăduse seama de ceea ce văzuse decât mai târziu, înşelătoria cu vopseaua de pălării este ceva care i-ar fi putut trece maiorului prin cap în mod firesc – un bărbat în adevăratul sens al cuvântului, care nu se prea pricepe la zorzoanele femeieşti.

Cu Amy Gibbs totul era clar şi avea o explicaţie.

Beţivanul de Carter? Aceeaşi sugestie ca mai înainte. Amy i-a spus câte ceva. O altă crimă clară.

Şi acum Tommy Pierce. Ne agăţăm iar de firea lui curioasă. Oare n-am putea să ne imaginăm că scrisoarea din biroul lui Abbot era o plângere de-a doamnei Horton că soţul ei încerca s-o otrăvească? Asta ar fi o idee cam fantezistă, dar s-ar putea să fie aşa. Oricum, maiorului îi apare clar faptul că Tommy este o primejdie, aşa că Tommy împărtăşeşte soarta lui Amy şi Carter. Totul e simplu şi clar, nespus de clar. E uşor să ucizi? O, Doamne, da.

Acum însă ajungem la ceva mai greu, Humbleby! Motivul? Foarte neclar. Humbleby a îngrijit-o la început pe doamna Horton. L-o f încurcat boala, şi Horton şi-a influenţat soţia să-l schimbe cu unul mai tânăr şi mai puţin bănuitor? Dar dacă e aşa, ce l-a transformat pe Humbleby într-o primejdie după atât de mult timp? E greu… Şi modul în care a murit. Infecţia la deget. Nu se potriveşte cu maiorul.

Domnişoara Pinkerton? Perfect posibil. Are maşină. Am văzut-o. Şi nici n-a fost la Wychwood în ziua aceea, sub motivul că a fost la derbi. S-ar putea, dar Horton este genul de ucigaş cu sânge rece? Este? Este oare? Tare-aş vrea să ştiu…

Luke rămase cu privirea aţintită înainte. Fruntea îi era încreţită de gânduri.

Unul din ei trebuie să fie… Nu cred că este Ellsworthy, dar s-ar putea să fie! E cel mai bătător la ochi!

Thomas ar putea să nu fie bănuit de loc – dacă n-ar fi felul cum a murit Humbleby. Septicemia aceea arată clar o crimă medicală! Ar putea să fie Abbot – nu există dovezi aşa de multe împotriva lui ca la ceilalţi – dar nu ştiu cum, pot să mi-l închipui în rol.

— Da, i se potriveşte, aşa cum celorlalţi nu li se potriveşte. Şi ar putea să fie şi Horton! Sub papucul soţiei ani întregi, simţindu-se neînsemnat – da, ar putea să fie! Dar

domnişoara Waynflete nu crede aşa, or, ea nu-i femeie proastă şi cunoaşte locul şi oamenii…

Pe cine îl bănuieşte ea, pe Abbot sau Thomas? Ar putea să fie unul din cei doi… Dacă aş stârni-o să spună ceva… Care din ei este? Poate am să scot de la ea ceva.

Dar şi ea poate să se înşele. Nu există nici o cale pentru a dovedi că are dreptate, aşa cum dovedise domnişoara Pinkerton, prin ea însăşi. Am nevoie de mai multe dovezi. Dacă ar mai fi un caz, măcar unul, atunci aş şti…

Se opri tresărind.

„Doamne, Dumnezeule! spuse el ţinându-şi respiraţia. De fapt, cer… Încă o crimă…”

Capitolul XV.

Comportarea incorectă a unui şofer.

La „Seven Stars”, Luke îşi sorbea halba, încercând un sentiment de oarecare stânjeneală.

Ultima mişcare îi fusese urmărită de o jumătate de duzină de perechi de ochi inexpresivi, iar când intrase în local conversaţia se oprise brusc. Luke încercă să facă câteva comentarii de interes general, cum ar fi recolta, starea vremii şi biletele pentru finalele la fotbal, dar nu căpătă nici un răspuns.

Singurul lucru care-i rămăsese era să facă ochi dulci fetei nostime de după tejghea, o brunetă cu obrajii roşii, pe care, pe bună dreptate, o socoti domnişoara Lucy Carter.

Avansurile lui fură bine primite. Domnişoara Carter chicoti în consecinţă şi spuse:

— Ei, lăsaţi, domnule! Ştiu eu că nu credeţi nimic din ce spuneţi! Astea-s vorbe goale!

Şi alte asemenea remarci. Dar se vedea că spunea toate astea maşinal.

Văzând că n-ar mai avea nimic de câştigat dacă ar mai sta, Luke îşi termină berea şi plecă. Merse pe cărare până la puntea aruncată peste râu. Se opri să privească puţin, când o voce tremurată se auzi în spatele lui.

— Aici, domnule, aici a căzut bătrânul Harry.

Luke se întoarse şi văzu pe unul din chefliii de mai înainte, unul care fusese deosebit de tăcut auzind subiectul cu recolta, starea vremii şi finalele. Era evident că respectivul dorea să se amuze copios abordând un subiect macabru.

— S-a prăbuşit în noroi, spuse bătrânul. Direct în noroi, şi a rămas acolo cu capul în jos.

— Ciudat că a căzut tocmai aici, spuse Luke.

— Era beat, domnule, spuse săteanul cu vioiciune.

— Da, dar probabil că trecuse de multe ori beat pe acolo şi mai înainte de asta.

— Aproape în fiecare seară, spuse celălalt. Harry era întotdeauna cu chef.

— Poate că l-a împins careva, spuse Luke, aruncând vorba la întâmplare.

— S-ar putea, admise săteanul. Dar nu ştiu cine ar fi putut s-o facă.

— Şi-o fi creat câţiva duşmani. Se purta cam grosolan când era beat, nu-i aşa?

— A, era o plăcere să-l asculţi! Harry nu-şi prea alegea vorbele. Dar nimeni n-ar împinge un om care e beat.

Luke nu-i combătu afirmaţia. Să te foloseşti de neputinţa unui beţiv, era un lucru extrem de nedemn. Săteanul rămase cam buimăcit de această idee.

— Ei, spuse Luke într-o doară. A fost o poveste tristă.

— Nu chiar atât de tristă pentru nevastă-sa, spuse bătrânul. Cred că ea şi Lucy n-au de ce să fie triste.

— S-ar putea să fie şi alţii care să se bucure că nu le mai stă în drum.

Bătrânul nu era prea sigur.

— Poate, spuse el. Dar Harry nu voia răul nimănui, niciodată.

Cu acest epitaf pentru răposatul domn Carter, se despărţiră.

Luke îşi îndreptă paşii spre vechiul Hall. Biblioteca funcţiona în cele două camere din faţă. Luke intră prin spate, deschizând o uşă pe care scria „Muzeu”. Se plimbă

de la o vitrină la alta, studiind exponatele care nu erau prea atrăgătoare: nişte vase şi monede romane. Câteva curiozităţi din Sudul Pacificului, o podoabă de cap malayesiană.

Diferite zeităţi indiene „oferite de maiorul Horton”, împreună cu un Buddha uriaş care privea întunecat şi o vitrină cu nişte mărgele egiptene cam îndoielnice.

Luke îşi repetă plimbarea prin sală. Nu era nimeni în apropiere. Urcă încetişor scările. Găsi o cameră cu reviste şi ziare, şi una plină cu cărţi, dar nu de beletristică. Urcă încă un etaj. Aici se aflau camere pline cu ceea ce el numi, „vechituri”. Păsări împăiate, care fuseseră scoase din muzeu pentru că le atacaseră moliile, teancuri de reviste rupte şi o cameră ale cărei rafturi erau înţesate de lucrări de beletristică învechite şi cărţi pentru copii.

Luke se apropie de fereastră. Probabil că aici stătuse Tommy Pierce, fluierând şi din când în când frecând vreun geam cu putere, când se auzeau paşi în apropiere.

Cineva intrase în cameră. Tommy îşi arătase zelul – stând aplecat pe jumătate în afara ferestrei şi frecând-o cu râvnă.

Şi atunci acel cineva se apropiase de el şi, în timp ce vorbea, îl împinse brusc.

Luke se întoarse. Coborî scările şi rămase câteva clipe în sală. Nimeni nu-l văzuse când intrase. Nimeni nu-l văzuse când urcase scările.

„Oricine ar fi putut să procedeze la fel, îşi spuse Luke. Nimic mai uşor!”

Auzi paşi din direcţia bibliotecii. Deoarece era nevinovat şi n-avea nimic împotrivă să fie văzut, putea să rămână unde era. Dacă n-ar fi vrut să fie văzut, ce simplu ar fi fost să se dea un pas înapoi şi să se ascundă în spatele uşii muzeului.

Domnişoara Waynflete ieşi din sala bibliotecii, cu un mic teanc de cărţi sub braţ. Îşi punea mănuşile. Părea fericită şi preocupată. Când îl văzu, chipul i se lumină şi spuse:

— Ah, domnule Fitzwilliam, aţi văzut muzeul? Tare mă tem că nu prea aveţi ce vedea. Lordul Whitfield ne-a spus că o

să ne aducă nişte exponate foarte interesante.
— Într-adevăr?
— Da, ceva modern, ştiţi, la ordinea zilei. Aşa cum au în muzeul de ştiinţă din Londra. Se gândeşte la un aeroplan modern, o locomotivă şi nişte preparate chimice.
— Poate că ar arăta cu totul altfel atunci.
— Da, eu nu cred că un muzeu trebuie să ţină numai lucruri vechi, nu-i aşa?
— Da, poate că aşa e.
— Şi pe urmă şi nişte exponate alimentare – calorii şi vitamine – tot felul de lucruri d-astea. Lordul Whitfield ţine aşa de mult la campania pentru pregătirea fizică.
— Aşa spunea mai deunăzi.
— E ceva la ordinea zilei, nu? Lordul Whitfield mi-a povestit cum a vizitat Institutul Wellerman, şi a văzut atâţia germeni, culturi şi bacterii, încât m-a făcut să mă cutremur. Şi mi-a povestit de ţânţari şi boala somnului şi ceva despre limbricii ficatului din care tare mă tem că n-am prea înţeles mare lucru.
— Probabil că nici lordul Whitfield n-a înţeles, spuse Luke voios. Pot să pun pariu că a priceput totul pe dos! Dumneavoastră, domnişoară Waynflete, aveţi o minte mult mai limpede.
Domnişoara Waynflete răspunse liniştit:
— Eşti tare drăguţ, domnule Fitzwilliam, dar, zău, femeile nu gândesc niciodată atât de profund ca bărbaţii.
Luke îşi înăbuşi dorinţa de a critica cu violenţă procesul de gândire al lordului Whitfield. Spuse în schimb.
— M-am uitat prin muzeu şi apoi m-am urcat la etaj ca să am o privelişte de la ferestrele de sus.
— Adică de unde Tommy…, se cutremură domnişoara Waynflete. E într-adevăr îngrozitor.
— Da, nu e plăcut de loc. Am stat de vorbă cam o oră cu doamna Church, mătuşa lui Amy, o femeie aş putea să spun antipatică!
— Bine spus!

— A trebuit să mă port cam aspru, continuă Luke. Cred că îşi închipuie că sunt un fel de super poliţist.

Se opri pentru că observă o schimbare bruscă pe chipul domnişoarei Waynflete.

— Ah, domnule Fitzwilliam, crezi că ai procedat bine?

— De fapt, nu ştiu. Cred că era un lucru inevitabil. Povestea cu cartea nu prea mergea – nu puteam să scot prea mult de la oameni. A trebuit să-i pun întrebări foarte precise.

Domnişoara Waynflete dădu din cap, dar chipul ei purta aceeaşi expresie neliniştită.

— Într-un loc ca ăsta, ştii, totul se împrăştie cu repeziciune.

— Adică toată lumea o să spună când o să trec pe stradă: „Uite copoiul!” Nu ştiu dacă acum mai contează. De fapt, aş putea să obţin mai mult în felul ăsta.

— Nu la asta mă gândeam, se grăbi ea să adauge. Voiam să spun, că el va şti. El o să-şi dea seama că eşti pe urma lui.

Luke spuse rar:

— Cred că da.

— Dar nu crezi că asta-i îngrozitor de periculos? îngrozitor!

— Adică, înţelese Luke în sfârşit, adică ucigaşul va pune ochii pe mine?

— Da.

— Nostim! La asta nu m-am gândit! Cred totuşi că aveţi dreptate. Ei, s-ar putea ca asta să fie cel mai bun lucru ce se va întâmpla.

Domnişoara Waynflete spuse cu un ton grav:

— Cred că nu-ţi dai seama că este… este un om foarte deştept. Şi precaut! Şi nu uita, are multă experienţă, poate mai multă decât ştim noi.

— Da, spuse Luke gânditor: Poate că e adevărat.

— Nu-mi place! exclamă domnişoara Waynflete. Zău, chiar sunt cam alarmată!

Luke spuse cu blândeţe:

— Nu trebuie să vă faceţi griji. Vă asigur că am să fiu foarte prevăzător. Vedeţi, am redus posibilităţile cât am putut de mult. Oricum, mi-am format o idee despre cine ar putea fi criminalul! …

Ea-l privi iscoditor.

Luke se apropie. Îşi coborî vocea până la şoaptă:

— Domnişoară Waynflete, dacă v-aş întreba pe care dintre doi îl consideraţi cel mai potrivit – doctorul Thomas sau domnul Abbot – ce-aţi răspunde?

— Ah! … spuse domnişoara Waynflete. Îşi duse mâna la piept. Se dădu înapoi. Ochii săi, plini de o expresie care îl nedumeri, îi întâlniră pe cei ai lui Luke. Exprimau nerăbdarea şi încă ceva de care nu-şi dădea precis seama.

Domnişoara Waynflete răspunse:

— Nu pot să spun nimic…

Se întoarse brusc, scoţând un sunet curios, pe jumătate oftat, jumătate un geamăt.

Luke se resemnă.

— Mergeţi acasă?

— Nu, trec pe la doamna Humbleby să-i duc cărţile astea. Stă în drum spre conac. Am putea să mergem o bucată împreună.

— Ar fi foarte plăcut, spuse Luke.

Coborâră treptele, ocolind pajiştea satului.

Luke privi în urmă la liniile impunătoare ale casei pe care abia o părăsiseră.

— Probabil că a fost o casă frumoasă pe vremea tatălui dumneavoastră, spuse el.

Domnişoara Waynflete oftă:

— Da, eram cu toţii foarte fericiţi aici. Sunt tare bucuroasă că nu a fost demolată. Atâtea case vechi au fost dărâmate.

— Ştiu. Păcat!

— Şi zău, cele noi nu sunt la fel de bine construite.

— Şi eu mă îndoiesc că vor rezista la fel de bine timpului.

— Dar sigur că cele noi sunt mai comode, cu tot confortul şi fără coridoarele reci, care trebuiesc curăţate mereu.

Luke aprobă.

Când ajunseră la poarta casei doctorului Humbleby, domnişoara Waynflete ezită şi spuse:

— E o seară atât de frumoasă. Dacă nu te superi, aş mai merge o bucată de drum. Îmi place să respir aer curat.

Puţin cam surprins, Luke îşi exprimă plăcerea politicos. Nici pe departe n-ar fi putut să numească seara aceea frumoasă. Vântul bătea cu putere, scuturând violent frunzele copacilor. Se gândi că în orice clipă poate izbucni o furtună.

Domnişoara Waynflete, totuşi, ţinându-şi pălăria cu o mână, mergea lângă el cu o înfăţişare voioasă, vorbind cu mici sforţări.

Mergeau pe o uliţă cam singuratică, deoarece de la casa doctorului Humbleby, cel mai scurt drum până la Ashe Manor nu era pe strada principală, ci pe o uliţă lăturalnică, ce ducea la una din porţile din spatele clădirii. Poarta aceasta era nu din acelaşi fier forjat ca cealaltă, dar era încadrată de doi stâlpi frumoşi, fiecare având în vârf câte un ananas uriaş, de culoare roz. De ce tocmai ananaşi, Luke nu putuse să-şi dea seama! Dar se gândi că pentru lordul Whitfield ananaşii însemnau probabil distincţie şi bun gust.

În timp ce se apropiau de poartă, le ajunseră la urechi sunete de voci mânioase. O clipă mai târziu, îl zăriră pe lordul Whitfield înfruntând un tânăr în uniformă de şofer.

— Eşti concediat! ţipă lordul Whitfield. Auzi? Eşti concediat!

— Dacă mi-aţi trece cu vederea, domnule, numai de data asta…

— Nu, n-am să-ţi trec cu vederea! Mi-ai luat maşina! Maşina mea, şi mai mult, ai băut, ai băut, să nu negi! Cred că am explicat clar că nu admit trei lucruri pe moşia mea: unul e beţia, altul e imoralitatea şi altul impertinenţa.

Deşi omul nu era beat cu adevărat, băuse destul ca să i se dezlege limba. Schimbă tactica.

— Nu admiţi asta, şi nu admiţi ailaltă! Bastardule! Moşia dumitale! Crezi că nu ştim cu toţii că tatăl dumitale a ţinut o prăvălie de ghete? Ne strâmbăm de râs când te vedem, cum te înfoieşti pe aici ca un curcan! La urma urmei, cine eşti? Ia s-aud! Nu eşti mai grozav ca mine, n-ai nici o grijă!

Lordul Whitfield se făcu stacojiu.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa? Cum îndrăzneşti?

Tânărul făcu un pas ameninţător înainte.

— Dacă n-ai fi un porc infect şi îndopat, ţi-aş da un pumn în mutră să mă ţii minte!

Lordul Whitfield se dădu repede un pas înapoi, se împiedică de o buturugă şi căzu.

Luke ieşise din umbră.

— Cară-te de aici, se adresă el cu violenţă şoferului.

Şoferul reveni la normal. Părea speriat.

— Iertaţi-mă, domnule. Nu ştiu ce m-a apucat, zău.

— Cred că de vină sunt paharele alea în plus, spuse Luke.

Îl ajută pe lordul Whitfield să se ridice.

— Scu… scuzaţi-mă, domnule, se bâlbâi omul.

— O să-ţi pară rău Rivers, spuse lordul Whitfield.

Vocea îi tremura de o emoţie puternică. Omul ezită o clipă, apoi se îndepărtă cu paşi rari.

Lordul Whitfield explodă:

— Formidabilă impertinenţă! Mie! Să-mi vorbească mie aşa! Omul ăsta o s-o păţească urât! N-are pic de respect, pic de idee despre locul său în viaţă! Când mă gândesc câte fac eu pentru oamenii ăştia – lefuri mari, confort maxim, pensie când se retrag. Ah, nerecunoştinţa asta, ticăloasa asta de nerecunoştinţă…

Se înecă de emoţie, apoi o văzu pe domnişoara Waynflete, care stătea tăcută la o parte.

— Tu eşti, Honoria? Ah, sunt foarte necăjit că ai asistat la o scenă atât de dezgustătoare. Felul în care a vorbit omul ăsta…

— Mă tem că şi-a cam ieşit din fire, domnule Whitfield, spuse domnişoara Waynflete, delicat.

— Era beat, asta e, era beat!

— Puţin cam afumat, spuse Luke.

— Ştiţi ce-a făcut? li se adresă lordul Whitfield privindu-i pe rând. Mi-a luat maşina, maşina mea! S-a gândit că n-o să mă întorc aşa de repede acasă. Bridget m-a dus cu maşina de două locuri până la Lyne. Iar individul ăsta a avut neruşinarea să plimbe o fată, cred că pe Lucy Carter, cu maşina mea!

Domnişoara Waynflete spuse cu blândeţe:

— Un lucru foarte nelalocul lui.

Lordul Whitfield păru puţin mai liniştit.

— Da, nu-i aşa?

— Dar sunt sigură că-i pare rău.

— Am eu grijă să-l fac să-i pară rău.

— L-ai concediat, sublinie domnişoara Waynflete.

Lordul Whitfield dădu din cap.

— Individul ăsta o s-o sfârşească prost!

Îşi îndreptă umerii.

— Honoria, nu vrei să intri puţin în casă să bem un păhărel de sherry?

— Îţi mulţumesc, lord Whitfield, dar trebuie să trec pe la doamna Humbleby, să-i las cărţile astea. Noapte bună, domnule Fitzwilliam. Acum totul e în regulă cu dumneata.

Îi zâmbi dând aprobator din cap şi se depărtă în grabă. Luke îşi ţinu respiraţia în clipa în care o idee bruscă îi trecu prin cap: domnişoara Waynflete semăna cu o doică ce condusese un copil la o petrecere. Oare era posibil ca ea să-l fi însoţit numai pentru a-l apăra? Ideea i se păru absurdă, dar…

Vocea lordului Whitfield îi curmă firul gândurilor.

— Honoria Waynflete e o femeie foarte destoinică.

— Cred şi eu.

Lordul Whitfield îşi îndreptă paşii spre casă. Mergea destul de băţos, iar cu o mână îşi freca încet posteriorul.

Brusc chicoti.

— Pe vremuri, acum mulţi ani, am fost logodit cu Honoria. Era o fată foarte drăguţă, nu aşa de uscăţivă ca acum. Ce caraghios mi se pare azi. Părinţii ei erau oameni de vază de pe aici.

— Într-adevăr?

Lordul Whitfield cugetă cu glas tare:

— Bătrânul colonel Waynflete se ţinea tare mândru.

Trebuia să duci mâna la şapcă iute de tot. Ţinea de şcoala veche şi era înfumurat ca Lucifer.

Chicoti din nou:

— Când Honoria a anunţat că se va căsători cu mine, parcă ar fi pus paie pe foc. Se considera o radicală, să ştii. Privea lucrurile cu multă seriozitate. Lupta pentru înlăturarea diferenţelor de clasă. Era o fată foarte serioasă.

— Deci familia a spulberat povestea de iubire?

Lordul Whitfield îşi frecă nasul.

— Ei, nu chiar. De fapt ne-am cam certat dintr-o pricină precisă. Avea o pasăre, unul dintre canarii ăia nenorociţi care sporovăiesc de te înnebunesc. N-am putut să-i sufăr niciodată – a fost o treabă neplăcută, i-am sucit gâtul. Ei, acum nu mai are rost să răscolim ce a fost. Hai să vorbim despre altceva.

Scutură din umeri ca şi cum ar fi vrut sa alunge o amintire neplăcută.

Apoi spuse brusc:

— Să nu crezi că mi-o va ierta vreodată. Ei, poate, e ceva firesc…

— Cred că v-a şi iertat, spuse Luke.

Lordul Whitfield se lumină la chip.

— Crezi? Ce bine mi-ar părea. Ştii cât o respect, pe Honoria. E o femeie destoinică şi… o doamnă! Lucrul ăsta are şi azi importanţă. Conduce biblioteca foarte bine.

Privi în sus şi schimbă tonul.

— Ei, spuse el. Uite-o pe Bridget.

Capitolul XVI.

Ananasul.

La apropierea lui Bridget, Luke simţi cum i se încordează muşchii.

Nu mai vorbiseră între patru ochi din ziua în care jucaseră tenis. Printr-o înţelegere tacită, reciprocă, se evitaseră. O privi pe furiş. Părea provocator de liniştită, distantă şi indiferentă. Bridget spuse uşor:

— Începusem să mă întreb ce Dumnezeu s-a întâmplat cu tine, Gordon?

Lordul Whitfield mormăi:

— Am avut de furcă cu cineva. Individul ăla Rivers a avut neobrăzarea să ia Rolls-ul azi după-masă.

— Lčse majesté, spuse Bridget.

— N-are rost să glumeşti, Bridget. E ceva serios. A plimbat o fată.

— Nu cred că ar fi fost la fel de plăcut dacă s-ar fi plimbat de unul singur!

Lordul Whitfield se îmbăţoşă.

— Pe moşia mea nu admit decât o ţinută morală şi decentă.

— De fapt, nu e imoral să duci la plimbare o fată.

— Este, când e vorba de maşina mea.

— Asta bine înţeles că este mai mult decât neobrăzare! Echivalează cu blasfemie. Dar nu poţi să reduci la zero problema sexului, Gordon. Pe cer e lună plină şi, de fapt, e vremea nopţilor de Sânziene.

— Ia te uită, într-adevăr, spuse Luke.

Bridget îl privi iute.

— Am impresia că te interesează.

— Da.

Bridget se întoarse spre lordul Whitfield.

— La „Bells and Motley” au ajuns trei oameni extraordinari. Numărul unu, un om în pantaloni scurţi, ochelari şi o cămaşă de mătase frumoasă de culoarea prunei! Numărul doi, o femeie fără gene, îmbrăcată într-un peplum şi sandale şi cu o livră de mărgele egiptene false şi asortate. Numărul trei, un bărbat gras într-un costum de culoarea levănţicii şi pantofi corespunzători. Bănuiesc că

sunt nişte prieteni de-ai domnului Ellsworthy! Zvonul circulă că diseară vor avea loc nişte vesele evenimente în Poiana Vrăjitoarelor.

Lordul Whitfield se înroşi.

— Nu voi permite!

— N-ai ce face, dragă. Poiana Vrăjitorilor este proprietate publică.

— Nu voi permite vânzoleala asta păgână aici! O s-o demasc la rubrica „Scandaluri”.

Se opri, apoi spuse:

— Adu-mi aminte să-mi notez asta şi să-l anunţ pe Siddely. Mâine trebuie să merg la Londra.

— Campania lordului Whitfield împotriva vrăjitoriei, spuse Bridget zeflemitor. Superstiţiile medievale sunt încă în floare în liniştitele sătucuri.

Lordul Whitfield o privi fix, încruntându-se plin de mirare, apoi se întoarse şi intră în casă.

Luke spuse amabil:

— Trebuie să-ţi joci mai bine rolul, Bridget.

— Ce vrei să spui?

— Ar fi păcat să-ţi pierzi slujba! Suta de mii nu-ţi aparţine încă. Şi nici diamantele şi perlele. În locul tău, aş aştepta să se termine ceremonia nupţială ca să-mi exercit darurile sarcastice.

Privirea ei, în care plutea o undă de răceală, o întâlni pe a lui.

— Eşti tare grijuliu, dragă Luke. Câtă amabilitate, să pui atâta la inimă viitorul meu.

— Amabilitatea şi chibzuinţă au fost întotdeauna părţile mele tari.

— Nu observasem.

— Nuu?! Mă uimeşti!

Bridget îndoi frunza unei plante agăţătoare. Spuse:

— Ce ai mai făcut azi?

— Ca de obicei. Am făcut pe detectivul.

— Ai obţinut vreun rezultat?

— Da şi nu, cum spun politicienii. Apropo, aveţi vreo unealtă prin casă?

— Cred că da! Ce fel de unelte?

— A, trusa cu scule obişnuite ale unui spărgător. Poate s-ar putea să am nevoie de câteva.

Peste zece minute, Luke alesese ce-i trebuia de pe un raft al bufetului.

— Grămăjoara asta o să-mi fie de folos, spuse el lovindu-şi buzunarul în care pusese uneltele.

— Ai de gând să forţezi vreo uşă de intrare?

— Poate.

— Nu prea eşti vorbăreţ.

— Ei, la urma urmei problema se arată cam încurcată. Sunt într-o situaţie îngrozitoare. După ciocnirea pe care am avut-o noi sâmbătă, cred că ar trebui s-o şterg de pe aici…

— Aşa s-ar cuveni, dacă vrei să te comporţi ca un adevărat gentleman.

— Dar deoarece în mod sigur sunt foarte aproape de urma unui maniac ucigaş, sunt mai mult sau mai puţin obligat să rămân. Dacă te poţi gândi la vreun motiv plauzibil pe care să-l invoc ca să mă pot muta la „Bells and Motley”, pentru numele lui Dumnezeu, spune-l!

Bridget dădu din cap.

— Nu se face, doar eşti verişorul meu. Pe lângă asta, hanul e plin de prietenii domnului Ellsworthy, şi nu au decât trei camere de oaspeţi…

— Deci sunt obligat să rămân, oricât de neplăcut ar fi pentru tine.

Bridget îi zâmbi dulce.

— Câtuşi de puţin. Nu mă dau în lături niciodată, dacă am la îndemână câteva capete de scalpat.

— Asta, spuse Luke, a fost o chestie extrem de murdară. Ce admir eu la tine, Bridget, este că de fapt n-ai nici un pic de milă. Bine, bine. Iubitul respins se va duce acum să se schimbe pentru cină.

Seara trecu fără nici un eveniment. Luke câştigă şi mai mult simpatia lordului Whitfield, simulând un interes profund pentru discursul acestuia.

Când intrară în salon, Bridget spuse.

— Voi, bărbaţii, v-aţi lăsat cam mult aşteptaţi.

— Lordul Whitfield a vorbit atât de interesant, încât nici nu ştiu când a trecut timpul. Mi-a povestit cum a fondat primul ziar.

— Copăceii ăştia roditori, interveni doamna Anstruther, sunt minunaţi. Ar trebui să încerci să-i pui de-a lungul terasei, Gordon.

Apoi conversaţia trecu la alte subiecte.

Luke se retrase devreme.

Totuşi nu se duse la culcare. Avea alte planuri. Tocmai bătea ora douăsprezece când coborî scările fără zgomot, în tenişi trecu prin bibliotecă şi se lăsă în jos pe fereastră.

Vântul mai bătea în rafale puternice, urmate de adieri blânde de scurtă durată. Norii traversau cu repeziciune cerul, acoperind luna în aşa fel încât întunericul alterna cu strălucitoarea lumină a lunii.

Luke ajunse la locuinţa domnului Ellsworthy pe un drum ocolit. Simţea nevoia să facă o mică investigaţie. Era aproape sigur că Ellsworthy şi prietenii săi vor fi împreună în acea zi anume. Probabil că noaptea Sânzienelor era un eveniment care merita să fie marcat printr-o ceremonie sau alta. Cât timp se desfăşura ceremonia, era o ocazie prielnică să cerceteze locuinţa domnului Ellsworthy.

Sări câteva ziduri, ajunse în spatele casei, scoase uneltele trebuincioase din buzunar şi alese pe cea potrivită. Găsi o fereastră de bucătărie care se preta la eforturile pe care avea de gând să le depună. Câteva clipe mai târziu, împinsese cârligul, ridicase geamul şi se săltase înăuntru.

În buzunar avea o lanternă. O folosi cu economie, câteva raze scurte pentru a-i arăta drumul şi pentru a nu se împiedica de lucruri.

Într-un sfert de oră se asigură că întreaga casă era goală. Proprietarul era plecat după treburi.

Luke zâmbi satisfăcut şi se apucă de lucru. Cotrobăi pe-ndelete şi cu precizie fiecare colţişor şi firidă. Într-un sertar încuiat, sub două sau trei schiţe inofensive în acuarelă, dădu de câteva eforturi artistice care îl făcură să ridice din sprâncene şi să fluiere. Corespondenţa domnului Ellsworthy era nesemnificativă, dar câteva din cărţile lui – cele înghesuite în spatele dulapului – meritau o atenţie deosebită.

În afară de ele, Luke mai adunase trei frânturi de informaţii care, deşi mărunte, erau totuşi sugestive. Prima era o însemnare la repezeală făcută cu creionul într-un carneţel. „De aranjat Tommy Pierce” – dar fiind cu câteva zile înainte de a muri băiatul. Cealaltă era o schiţă în creion a lui Amy Gibbs peste faţa căreia era trasă cu furie o linie roşie. Cea de a treia era o sticlă cu sirop de tuse. Separat, niciunul din lucrurile acestea nu erau concludente într-un fel, dar luate împreună puteau fi considerate ca fiind încurajatoare.

Luke tocmai făcea ordine, aranjând ultimele amănunte şi punând lucrurile la loc, când brusc rămase încordat şi stinse lanterna.

Auzise cheia în broasca de la o uşă laterală.

Se duse până la uşa camerei în care se găsea şi privi printr-o crăpătură. Speră că, dacă era Ellsworthy, se va duce direct sus.

Uşa laterală se deschise şi Ellsworthy păşi înăuntru, aprinzând lumina din hol.

Luke îi văzu faţa în timp ce trecea prin hol şi îşi ţinu respiraţia.

Era de nerecunoscut. Avea spume la gură, ochii îi străluceau de o exaltare nebunească, ciudată, în timp ce sălta prin hol cu paşi mici de dansator.

Dar ce-l făcu pe Luke să-şi ţină răsuflarea fu priveliştea mâinilor lui Ellsworthy. Erau colorate într-un roşu cafeniu –

culoarea sângelui uscat…

Dispăru pe scări. O clipă mai târziu, lumina din hol se stinse.

Luke mai aşteptă puţin, apoi se strecură afară din hol cu precauţie, ajunse în bucătărie şi sări pe geam.

Privi casa, dar era întunecată şi tăcută.

Respiră adânc.

— Doamne, iartă-mă, spuse el, tipul ăsta e nebun de-a binelea! Mă întreb de ce e în stare? Puteam să jur că avea sânge pe mâini.

Dădu ocol satului şi se întoarse la Ashe Manor. Tocmai străbătea uliţa lăturalnică, când brusc auzi un foşnet de frunze care-l făcu să se întoarcă.

— Cine-i acolo?

O siluetă înaltă, învăluită într-o pelerină întunecată ieşi din umbra unui copac. Părea atât de nepământeană, încât Luke simţi cum îi bate puţin inima. Apoi recunoscu chipul prelung şi palid de sub glugă.

— Bridget? Ce m-ai speriat!

Îi răspunse tăios:

— Unde ai fost? Te-am văzut când ai plecat.

— Şi m-ai urmărit?

— Nu. Ajunseseşi prea departe. Te-am aşteptat să te întorci.

— Ai făcut o mare prostie, mormăi Luke.

Bridget puse din nou întrebarea nerăbdătoare.

— Unde-ai fost?

Îi răspunse bine dispus:

— Am dat o raită pe la domnul Ellsworthy!

Bridget îşi ţinu respiraţia.

— Ai găsit… ceva?

— Nu ştiu. În orice caz am aflat mai multe acum despre măgarul ăsta, gusturile lui pornografice şi toate celelalte; am găsit şi trei lucruri care pot fi sugestive.

Bridget ascultă cu atenţie în timp ce el îi povesti rezultatul cercetărilor întreprinse.

— Totuşi sunt nişte dovezi foarte slabe, termină el. Dar, Bridget, când să plec, a apărut Ellsworthy. Şi ascultă la mine, omul ăsta e nebun de legat!

— Vorbeşti serios?

— I-am văzut mutra… era de nedescris! Dumnezeu ştie ce-a făcut! Era într-o stare de delir şi avea mâinile mânjite. Pot să jur că era sânge.

Bridget se cutremură.

— Oribil…, murmură ea.

Luke spuse iritat:

— N-ar fi trebuit să ieşi singură, Bridget. A fost o nebunie din partea ta. Ar fi putut să-ţi dea cineva cu ceva în cap.

Bridget râse slab.

— Cred că asta ţi se poate aplica şi ţie, dragul meu.

— Eu ştiu să-mi port de grijă singur.

— Şi eu la fel. N-aş putea să zic că soarta nu m-a pus la încercare.

Se stârni o rafală tăioasă de vânt. Luke spuse brusc:

— Scoate-ţi gluga.

— De ce?

Cu o mişcare neaşteptată, Luke îi trase pelerina. Vântul îi zburătăci părul, ridicându-i-l în creştet. Bridget îl privi nemişcată, respirând iute.

Luke spuse:

— Într-adevăr, îţi lipseşte coada de mătură, Bridget. Aşa te-am văzut prima dată.

O mai privi o clipă şi spuse:

— Eşti un diavol fără inimă. Cu un oftat adânc şi zbuciumat, îi aruncă pelerina înapoi.

— Uite, puneţi-o! Hai să mergem acasă.

— Aşteaptă…

— De ce?

Se apropie de el. Vorbea cu o voce joasă, aproape fără să respire.

— Pentru că am să-ţi spun ceva; de fapt, ăsta e unul din motivele pentru care te-am aşteptat aici, în afara conacului.

Vreau să-ţi spun înainte de a intra… pe domeniul lui Gordon.

— Ei?

Bridget râse scurt şi cu puţină amărăciune.

— A, e foarte simplu. Ai câştigat, Luke. Asta-i tot.

Luke spuse iute:

— Cum adică?

— Adică am renunţat la ideea de a deveni doamna Whitfield.

Luke se dădu un pas mai aproape.

— Adevărat? întrebă el.

— Da, Luke.

— Şi ai să te căsătoreşti cu mine?

— Da.

— De ce oare?

— Nu ştiu. Îmi arunci în faţă nişte lucruri drăceşti… iar eu am impresia că îmi plac…

O luă în braţe şi o sărută. Îi spuse:

— Lumea e nebună

— Eşti fericit, Luke?

— Nu în mod special.

— Crezi că ai să fi vreodată fericit cu mine?

— Nu ştiu. Am să risc.

— Da…şi eu simt la fel…

— Suntem cam ciudaţi în privinţă asta, iubito! Hai să mergem. Poate ne revenim mâine dimineaţă.

— Da… te cutremuri când te gândeşti ce i se poate întâmpla unui om… Se uită în jos şi brusc îl făcu să se oprească. Luke… Luke… ce-i asta?

Luna ieşise din nori. Luke privi în jos către o masă informă pe care Bridget o arătă cu vârful tremurat al pantofului.

Cu un strigăt de uimire, Luke îşi eliberă braţul şi îngenunche. Privirea lui trecu de la masa informă la stâlpul porţii. Ananasul dispăruse.

În cele din urmă se ridică. Bridget stătea cu mâinile apăsate pe buze.

Luke spuse:

— E Rivers, şoferul. E mort…

— Porcăria aia de piatră… de mult timp nu se mai ţinea bine… cred că i-a căzut în cap!

Luke dădu din cap.

— Vântul n-ar fi putut face aşa ceva. Aha! Deci aşa a vrut să arate… aşa a vrut să pară. Un alt accident! Dar nu e decât o simulare. Din nou a lovit ucigaşul…)

— Nu, nu, Luke.

— Îţi spun eu că asta e. Ştii ce-am simţit când i-am pus mâna la ceafa? Pe lângă ceva lipicios… fire de nisip. Aici nu-i pic de nisip. Ascultă Bridget, cineva a stat aici şi l-a izbit în cap când ieşea pe poarta din spate. Apoi l-a aşezat aici şi a rostogolit pietroiul ăla în formă de ananas deasupra lui.

Bridget spuse slab:

— Luke… ai sânge… pe mâini…

Luke spuse întunecat:

— Pe mâinile altcuiva a fost sânge. Ştii ce mă gândeam astăzi după-amiază… că dacă ar mai fi o crimă, am şti cu precizie. Şi ştim! Ellsworthy! A fost plecat azi noapte şi s-a întors cu sânge pe mâini, ţopăind şi săltând ca un nebun… beat şi cu o expresie de maniac ucigaş…

Privind în jos, Bridget se cutremură şi spuse cu voce joasă:

— Bietul Rivers…

Luke zise cu compătimire:

— Da sărmanul. A avut un ghinion grozav! Dar ăsta va fi ultimul, Bridget! Acum ştim, o să punem mâna pe el!

O văzu clătinându-se şi din doi paşi o prinse în braţe.

Bridget îi spuse cu o voce de copil:

— Luke, mi-e frică…

Îi răspunse:

— S-a terminat, iubito. S-a terminat…

Bridget murmură:

— Fii bun cu mine, te rog. Am suferit mult de tot.

Îi răspunse:

— Am suferit mult unul din pricina celuilalt. N-o să se mai întâmple.

Capitolul XVII.

Lordul Whitfield vorbeşte.

Doctorul Thomas îl privi pe Luke de după biroul său din cabinet.

— Remarcabil, spuse el, remarcabil! Chiar vorbeşti serios, domnule Fitzwilliam?

— Absolut. Sunt convins că Ellsworthy este un maniac periculos.

— Nu i-am dat prea mare atenţie. Afirm totuşi că s-ar putea să fie o persoană anormală.

— Eu aş merge chiar mai departe, spuse Luke întunecat.

— Chiar credeţi că omul ăsta, Rivers, a fost ucis?

— Da, aţi observat firele de nisip de pe rană?

— După cum mi-aţi spus, le-am căutat. Trebuie să recunosc că aţi avut dreptate.

— Atunci e clar, nu-i aşa – accidentul a fost simulat şi omul a fost omorât printr-o lovitură cu un sac de nisip, sau cel puţin a fost ameţit.

— Nu neapărat.

— Cum adică?

Doctorul Thomas se lăsă pe spate şi-şi împreună degetele.

— Să presupunem că omul ăsta, Rivers, a stat culcat ziua într-o groapă cu nisip, sunt multe pe aici. Asta ar explica firele de nisip de pe păr.

— Ascultaţi aici ce vă spun, omul ăsta a fost ucis!

— Puteţi să-mi spuneţi ce vreţi, răspunse doctorul Thomas sec, dar asta nu dovedeşte nimic.

Luke îşi stăpâni exasperarea.

— Am impresia că nu credeţi o vorbă din tot ce v-am spus.

Doctorul Thomas zâmbi, un zâmbet blajin şi plin de superioritate.

— Trebuie să recunoaşteţi, domnule Fitzwilliam, că este o poveste destul de neobişnuită. Afirmaţi că omul ăsta – Ellsworthy – a ucis o servitoare, un băieţel, un cârciumar

beţiv, pe colegul meu şi, în cele din urmă, pe omul ăsta, Rivers.

— Şi nu credeţi?

Doctorul Thomas dădu din umeri.

— Cunosc câte ceva din cazul lui Humbleby. Mi se pare în afară de orice discuţie bănuiala că Ellsworthy i-ar fi provocat moartea şi nu pot să cred într-adevăr să aveţi vreo dovadă că a procedat în felul ăsta.

— Nu ştiu cum a reuşit, mărturisi Luke, dar totul se lega în povestea domnişoarei Pinkerton.

— Şi aici din nou susţineţi că Ellsworthy a urmărit-o la Londra şi a dat cu maşina peste ea. Din nou n-aveţi nici o urmă de dovadă că aşa s-a întâmplat! Totul… e aşa de… ireal.

Luke spuse tăios:

— Acum că ştiu unde mă aflu, o să trebuiască să găsesc dovezi. Mâine mă duc la Londra, la un vechi prieten. Am văzut în ziar că acum două zile a fost numit ajutor de şef de poliţie. Mă cunoaşte şi va asculta ce vreau să-i spun. De un singur lucru sunt sigur: va ordona să se facă anchetă serioasă, nu glumă.

Doctorul Thomas îşi mângâie bărbia gânditor.

— Ei, fără îndoială că asta e cel mai bun lucru de făcut. Dacă se dovedeşte că v-aţi înşelat…

Luke îl întrerupse.

— Chiar nu credeţi nici un cuvânt din toate astea?

— Să cred că-i vorba de crime în serie? Doctorul Thomas ridică din sprâncene. Ca să fiu sincer, domnule Fitzwilliam, nu cred. Povestea e prea fantastică.

— Fantastică, poate. Dar se leagă. Trebuie să recunoaşteţi că se leagă. Din moment ce acceptaţi povestea domnişoarei Pinkerton ca adevărată.

Doctorul Thomas scutură din cap. Schiţă un zâmbet uşor.

— Dacă aţi cunoaşte câteva din fetele astea bătrâne, aşa cum le cunosc eu…, murmură el.

Luke se ridică, încercând să-şi înfrâneze enervarea.

— Oricum, vi se potriveşte numele, spuse el. Toma necredinciosul.

Thomas răspunse bine dispus:

— Daţi-mi nişte dovezi, dragul meu. Asta-i tot ce vă cer. Nu numai vorbe goale, care n-au nici o bază în afară de ce şi-a închipuit că a văzut o bătrânică.

— Ce-şi închipuie bătrânicile că văd este foarte adesea adevărat. Mătuşa Mildred era extrem de ciudată! Aţi avut vreo mătuşă, domnule Thomas?

— Hmm… nu.

— O greşeală, spuse Luke. Toată lumea ar trebui să aibă mătuşi. Ele ilustrează triumful ghicitului asupra logicii. Mătuşilor li s-a rezervat posibilitatea să ştie că domnul A. Este un ticălos pentru că seamănă cu un majordom necinstit pe care l-au avut pe vremuri. Alţii spun, foarte logic, de altfel, că un om respectabil cum este domnul A. Nu poate fi un netrebnic. Bătrânele însă nu greşesc niciodată.

Doctorul Thomas zâmbi din nou cu superioritate.

Luke spuse, simţind că-l apucă iar exasperarea:

— Nu-ţi dai seama că eu sunt poliţist? Nu sunt numai un simplu amator?

Doctorul Thomas zâmbi şi murmură:

— În Strâmtoarea Mayang!

— Crima e tot crimă chiar şi în Strâmtoarea Mayang.

— Desigur… desigur.

Luke plecă din cabinetul doctorului Thomas într-o stare de nervi îngrozitoare.

Se alătură lui Bridget, care-i spuse:

— Ei, cum te-ai descurcat?

— Nu m-a crezut. Lucru care, dacă stai să te gândeşti, nu e de mirare. E o poveste incredibilă, fără nici o dovadă. Doctorul Thomas este categoric genul de om care nu-şi poate închipui şase lucruri imposibile înainte de micul dejun!

— Oare te va crede cineva?

— Probabil că nu, dar când am să ajung mâine la amicul Billy Bones, se va pune totul pe roate. O să-l ia şi o să-l scuture pe amicul ăsta pletos de Ellsworthy, şi în cele din urmă trebuie să ajungă la un rezultat oarecare.

Bridget spuse gânditoare:

— Am dat cam mult cărţile pe faţă, nu-i aşa?

— A trebuit. Nu putem, pur şi simplu nu putem să ne permitem să se înfăptuiască şi alte crime.

Bridget se cutremură.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Luke, ai grijă.

— Am să am grijă. Iar tu să nu mergi pe lângă porţile cu ananaşi pe ele, evită noaptea pădurea singuratică, veghează asupra mâncării şi băuturii. Cunosc toate iţele.

— E un sentiment îngrozitor să ştii că eşti un om urmărit.

— Atâta timp cât tu nu eşti o femeie urmărită, iubito…

— Poate sunt.

— Nu cred. Dar n-am de gând să risc. Veghez asupra ta ca un înger păzitor de modă veche.

— Crezi că are vreun rost să anunţăm şi poliţia de aici?

Luke stătu o clipă de gânduri.

— Nu, nu cred… mai bine mergem direct la Scotland Yard.

Bridget murmură:

— Aşa s-a gândit şi domnişoara Pinkerton.

— Da, dar eu mă voi feri de necazuri.

Bridget spuse:

— Ştiu ce o să fac mâine. Am să-l fac pe Gordon să meargă la prăvălia brutei aceleia să cumpere câte ceva.

— După ce te-ai asigurat că domnul Ellsworthy nu mă pândeşte pe treptele de la Whitehall?

— Exact.

Luke spuse uşor încurcat:

— În ceea ce-l priveşte pe Whitfield…

Bridget spuse repede:

— Să lăsăm până te întorci mâine. Atunci o să-i spunem.

— Crezi că o să fie copleşit?

— Ei…

Bridget se gândi.

— O să se enerveze.

— Să se enerveze? Ei drăcie. Oare nu o iei cam prea uşor?

— Nu. Pentru că, vezi, lui Gordon nu-i place să fie enervat! Îl întoarce pe dos!

Luke spuse grav:

— Nu mă simt prea bine, când mă gândesc la asta. Ideea îi rămase vie în minte până seara, când se pregăti să-l asculte pentru a douăzecea oară pe lordul Whitfield vorbindu-i despre lordul Whitfield. Recunoştea că era o ticăloşie să stai în casa unui om şi să-i furi logodnica. Simţea totuşi că o găgăuţă măruntă, burduhănoasă, afectată şi semeaţă cum era lordul Whitfield, n-ar fi trebuit să aspire niciodată la Bridget!

Dar conştiinţa îl mustra într-atât, încât ascultă cu o doză dublă de atenţie încordată şi rezultatul făcu o impresie total favorabilă asupra gazdei.

Lordul Whitfield era foarte bine dispus în seara asta. Moartea fostului şofer păruse că mai degrabă îl bucurase decât îl întristase.

— I-am spus eu individului ăla că o să sfârşească prost, croncăni el, ridicând un pahar de porto în lumină şi privind prin el. N-ai auzit, aseară?

— Da, într-adevăr.

— Şi vezi că am avut dreptate? E uluitor cât de des am dreptate.

— Trebuie să fie minunat pentru dumneavoastră.

— Am avut o viaţă splendidă, da o viaţă splendidă! Drumul mi s-a întins neted înaintea mea. Întotdeauna am crezut şi m-am încrezut în Providenţă. Asta e secretul, Fitzwilliam, ăsta e secretul.

— Da?

— Sunt un om religios. Cred în bine şi în rău, şi în justiţia eternă. Există aşa ceva – justiţia eternă, Fitzwilliam, să nu te îndoieşti.

— Şi eu cred în justiţie, spuse Luke.

Lordul Whitfield, ca de obicei, nu manifestă vreun interes pentru credinţele altora.

— Fă dreptate Creatorului tău şi Creatorul tău va face dreptate pentru tine. Am fost întotdeauna un om drept. Am fost de partea caritătii, iar banii mi i-am câştigat cinstit. Nu datorez nimic nimănui. Stau singur pe picioarele mele. Îţi aminteşti în Biblie cum patriarhii prosperau, li se înmulţeau mereu cirezile şi turmele, iar duşmanii lor erau doborâţi!

Luke îşi înăbuşi un căscat şi spuse:

— Într-adevăr.

— E remarcabil, absolut remarcabil, spuse lordul Whitfield, felul în care sunt doborâţi duşmanii unui om drept. Uite, ieri, de exemplu, individul ăla m-a insultat – chiar a mers atât de departe încât a încercat să ridice mâna împotriva mea. Şi ce s-a întâmplat? Unde este el azi?

Făcu o pauză retorică şi apoi răspunse tot el cu o voce impresionantă:

— Mort! Lovit de mânia cerească!

Deschizând puţin ochii, Luke spuse:

— O pedeapsă destul de aspră poate, pentru câteva vorbe pripite rostite după un pahar în plus.

Lordul Whitfield dădu din cap.

— Întotdeauna se întâmplă aşa. Răsplata vine iute şi îngrozitor. Am dovezi certe în această privinţă. Ţi-aduci aminte de copiii care au râs de Eliseu, cum au venit urşii şi i-au mâncat? Aşa se întâmplă, Fitzwilliam.

— Întotdeauna am socotit că a fost un act de răzbunare inutil.

— Nu, nu. Priveşti greşit lucrurile. Eliseu era un sfânt mare. Nu era permis ca cei care râd de el să mai trăiască! Înţeleg asta din proprie experienţă.

Luke îl privi nedumerit.

Lordul Whitfield coborî vocea.

— Nici eu n-am crezut la început. Dar de fiecare dată s-a întâmplat la fel! Duşmanii şi defăimătorii mei au fost doborâţi şi exterminaţi.

— Exterminaţi?

Lordul Whitfield aprobă uşor din cap şi-şi sorbi paharul cu porto.

— Rând pe rând. Un caz la fel ca al lui Eliseu – un băieţel. Am dat peste el în grădină – era angajatul meu pe atunci. Ştii ce făcea? Mă imita! Pe mine! Râdea de mine! Ţopăia încoace şi încolo, şi oamenii se uitau la el. Îşi bătea joc de mine, pe propria mea moşie! Ştii ce i s-a întâmplat? Nici peste zece zile a căzut de la o fereastră şi a murit!

Şi pe urmă a fost ticălosul de Carter – un beţivan cu gura spurcată. A venit aici şi m-a insultat. Ce i s-a întâmplat? Peste o săptămână a murit – s-a înecat în noroi. Pe urmă a fost o servitoare. A ridicat vocea la mine şi m-a înjurat. Pedeapsa a venit curând. A băut otravă din greşeală! Şi aş putea să-ţi spun mai multe. Humbleby a îndrăznit să mi se împotrivească în planul de canalizare. Şi a murit de septicemie. Ah, de multă vreme se-ntâmplă asta. Doamna Horton, de exemplu, a fost nepermis de grosolană cu mine, n-a trecut mult şi s-a dus…

Se opri şi, plecându-se înainte, îi dădu carafa cu porto lui Luke.

— Da, spuse el. Au murit cu toţii. Uluitor, nu-i aşa?

Luke se holbă la el. O bănuială incredibilă îi răsări în minte! Îl privi cu alţi ochi pe omuleţul rotofei din fruntea mesei, care dădea blând din cap şi ai cărui ochi uşor bulbucaţi îi întâlniră pe ai lui Luke cu un zâmbet de nepăsare.

Luke trecu rapid în revistă amănunte disperate. Îşi aminti de maiorul Horton care spunea: „Lordul Whitfield a fost foarte drăguţ. A trimis struguri şi piersici din sera sa personală”. Lordul Whitfield fusese cel care îi dăduse voie atât de blajin lui Tommy Pierce să fie angajat la spălatul geamurilor din bibliotecă. Lordul Whitfield făcuse o vizită la Institutul Wellerman Kreutz cu seruri şi culturi de germeni puţin înainte de moartea doctorului Humbleby. Totul arăta

clar o singură direcţie, şi el, prostul, care nici măcar nu bănuise…

Lordul Whitfield zâmbea încă. Un zâmbet fericit. Dădu uşor din cap către Luke.

— Toţi mor…, spuse lordul Whitfield.

Capitolul XVIII.

Consultări la Londra.

Sir William Ossington, cunoscut prietenilor intimi de altădată drept Billy Bones, îşi primi amicul neîncrezător.

— N-ai văzut destule crime în Mayang? întrebă el pe un ton plângăreţ. A trebuit să te întorci acasă să lucrezi şi pentru noi?

— În Mayang, crima nu se săvârşeşte în serie, spuse Luke. Acum sunt pe urmele unuia care a săvârşit cel puţin vreo jumătate de duzină de crime şi a izbutit s-o facă fără să stârnească nici umbră de bănuială!

Sir William oftă.

— Se întâmplă. Ce specialitate are, omoară soţii?

— Nu e genul. De fapt, încă n-a ajuns la concluzia că este Dumnezeu Atotputernic, dar curând va crede şi asta.

— E nebun?

— A, fără discuţie, aş spune.

— Aha, dar probabil legal nu este nebun. Există o diferenţă, ştii?

— Cred că e conştient de natura şi consecinţele faptelor sale, spuse Luke.

— Exact, spuse Billy Bones.

— Ei, să nu ne cramponăm acum de subtilităţi juridice, încă n-am ajuns la faza asta. Poate nici nu vom ajunge. Ce vreau de la tine bătrâne sunt câteva fapte. În ziua derbiului, între cinci şi şase după-amiază, a avut loc un accident pe stradă. O bătrână a fost călcată pe Whitehall de o maşină care n-a oprit. O chema Lavinia Pinkerton. Aş vrea să scormoneşti toate amănuntele cu privire la asta.

Sir William oftă…

— Ţi le procur imediat. N-o să dureze mai mult de douăzeci de minute.

Se ţinu de cuvânt. În mai puţin decât spusese, Luke vorbea cu ofiţerul de poliţie care fusese însărcinat cu problema respectivă.

— Da, domnule, îmi amintesc amănuntele. Cele mai multe mi le-am notat aici.

Îi arătă foaia pe care o studia Luke.

— S-a făcut anchetă. Procurorul a fost domnul Satchervrell. Şoferul maşinii a fost găsit vinovat.

— I-aţi dat de urmă?

— Nu, domnule.

— Ce fel de maşină era?

— Aproape sigur că era un Rolls – o maşină mare, condusă de un bărbat în uniformă de şofer. Toţi martorii sunt de acord asupra acestui punct. Cei mai mulţi ştiu să deosebească un Rolls de alte maşini.

— N-ai numărul?

— Nu, din nefericire nimeni nu s-a gândit să-l reţină. Am notat numărul FZX 4498, dar era greşit, o femeie îl reţinuse şi-l amintise alteia care mi l-a dat. Nu ştiu dacă a doua femeie l-a reţinut greşit, dar, oricum, n-a fost bun.

Luke întrebă iute:

— De unde ştii că nu era bun?

Tânărul ofiţer zâmbi.

— FZX 4498 este numărul de la maşina lordului Whitfield. La ora aceea maşina stătea în faţa casei Boomington şi şoferul îşi lua ceaiul. Avea un alibi perfect, nu era amestecat, iar maşina n-a plecat din faţa clădirii până la şase şi jumătate, când a ieşit lordul.

— Înţeleg, spuse Luke.

— Aşa se întâmplă domnule, oftă omul, jumătate din martori au dispărut până să vină sergentul să ia semnalmentele.

Sir William aprobă din cap.

— Am presupus că numărul semăna numai cu FZX 4498, probabil începea cu doi de 4. Noi am făcut tot ce ne-a stat în putinţă, dar n-am dat de urma maşinii. Am cercetat câteva numere asemănătoare, dar toţi au fost în măsură să ne dea nişte alibiuri satisfăcătoare.

Sir William îl privi pe Luke întrebător.

Luke dădu din cap. Sir William spuse ofiţerului:

— Mulţumesc Bonner, poţi să pleci.

Când omul ieşi, Billy Bones îşi privi prietenul întrebător.

— Ce zici de asta, Fitz?

Luke suspină.

— Totul se potriveşte. Lavinia Pinkerton venea să spargă buba – să spună celor isteţi de la Scotland Yard ce ştia despre odiosul asasin. Nu ştiu dacă i-aţi fi dat ascultare; probabil că nu…

— Poate că da, spuse sir William; lucrurile ne parvin şi pe calea asta – din auzite şi bârfe – şi nu le nesocotim total, te asigur.

— La asta s-a gândit şi criminalul. N-avea de gând să rişte. A lichidat-o pe Lavinia Pinkerton şi deşi una din femei a fost destul de isteaţă să-i reţină numărul, nimeni n-a crezut-o.

Billy Bones se foi pe scaun.

— Doar nu vrei să spui că…

— Ba da. Pun pariu pe orice că lordul Whitfield a ucis-o. Nu ştiu cum a reuşit. Şoferul se dusese să bea ceaiul, într-un fel sau altul, presupun că s-a strecurat deghizat în haine de şofer cu şapca pe cap. El e criminalul, Billy!

— Imposibil!

— Câtuşi de puţin. Lordul Whitfield a comis cel puţin şapte crime de care eu ştiu precis şi probabil şi altele.

— Imposibil, spuse sir William din nou.

— Dragă prietene, pur şi simplu s-a lăudat cu ele aseară, în faţa mea!

— Deci, e nebun

— Da, e nebun, dar e un diavol viclean. Vei fi silit să procedezi cu precauţie. Nu trebuie să ştie că e bănuit.

— De necrezut!
— Dar adevărat!
Luke puse mâna pe umărul prietenului.
— Ascultă, Billy, bătrâne, trebuie să acţionăm imediat. Iată faptele!
Cei doi bărbaţi vorbiră mult timp foarte serios.
A doua zi, Luke se reîntoarse la Wychwood. Porni cu maşina devreme, dimineaţa. Ar fi putut să se reîntoarcă cu o seară înainte, dar simţise o silă puternică, gândindu-se că va trebui să doarmă sub acoperişul lordului Whitfield sau să accepte ospitalitatea lui, având în vedere împrejurările în care se găseau.
Când ajunse la Wychwood, trase maşina în faţa casei domnişoarei Waynflete. Servitoarea care deschise uşa se holbă la el uluită, dar îl conduse în micuţa sufragerie unde domnişoara Waynflete îşi lua micul dejun.
Se ridică să-l întâmpine, puţin surprinsă.
Luke nu pierdu timpul.
— Trebuie să-mi cer scuze că am dat buzna aici la ora asta.
Privi în jur. Servitoarea ieşise din cameră, închizând uşa. Am să vă pun o întrebare, domnişoară Waynflete. Este ceva personal, dar cred că o să mă iertaţi.
— Te rog, întreabă-mă orice. Sunt sigură că ai motive serioase.
— Vă mulţumesc.
Se opri.
— Aş vrea să vă întreb motivul exact pentru care aţi rupt logodna cu lordul Whitfield, pe vremuri.
Domnişoara Waynflete nu se aşteptase la aşa ceva. Obrajii i se colorară şi-şi duse mâna la piept.
— Ţi-a spus ceva?
Luke răspunse: Mi-a spus că a fost vorba de o pasăre, o pasăre căreia i s-a sucit gâtul…
— A spus el asta?
Vocea îi era întrebătoare.

— A recunoscut? Extraordinar!

— Vreţi să-mi spuneţi, vă rog!

— Da, am să-ţi spun. Dar, te rog să nu-i pomeneşti nimic lui Gordon, niciodată. Acum a trecut totul, s-a terminat, n-aş vrea să mai răscolesc trecutul.

Îl privi rugătoare.

Luke dădu din cap.

— Mă interesează numai pentru satisfacţia mea personală, spuse el. N-am să repet ce-mi spuneţi.

— Îţi mulţumesc. Îşi revenise. Vocea nu-i mai tremura, când continuă să vorbească. Lucrurile s-au petrecut aşa. Aveam un canar mititel, ţineam foarte mult la el, poate chiar prea mult, ştii cum erau fetele pe vremuri. Eram în stare să fac orice pentru păsăruica aceea. Acum îmi dau seama că lucrul ăsta putea să fie supărător pentru un bărbat.

— Da, spuse Luke, când ea tăcu.

— Gordon era gelos pe pasăre. Mi-a spus într-o zi foarte iritat. „Cred că ţii mai mult la pasărea asta decât la mine?” Iar eu, cu felul prostesc de a se purta al fetelor de atunci, am râs, am ridicat pasărea pe deget şi am spus ceva de genul ăsta: „Sigur că te iubesc, păsăruică dragă, mai mult decât pe băiatul ăsta prostuţ! Sigur că da!” Atunci. – ah, a fost îngrozitor – Gordon mi-a smuls pasărea şi i-a sucit gâtul. Mi-a provocat un asemenea şoc, că n-am să-l uit niciodată!

Chipul i se făcu foarte palid.

— Şi aţi rupt deci logodna? spuse Luke.

— Da. Nu mai aveam aceleaşi sentimente după aceea. Ştiţi, domnule Fitzwilliam…, ezită ea. Nu era vorba de fapta în sine… asta ar fi putut s-o facă dintr-o criză de gelozie şi furie, dar aveam sentimentul îngrozitor că îi făcea plăcere s-o facă… Asta m-a speriat.

— Deci chiar mai de mult…, murmură Luke. Chiar din zilele acelea…

Îi puse o mână pe braţ.

— Domnule Fitzwilliam…

Luke îi întâlni cu gravitate privirea rugătoare şi speriată.

— Lordul Whitfield a comis toate crimele! spuse el. Aţi ştiut de mult, nu-i aşa?

Ea scutură din cap cu putere.

— N-am ştiut! Dacă ştiam, atunci – atunci sigur că aş fi vorbit… Nu, mi-a fost teamă.

— Şi totuşi nu mi-aţi făcut nici o aluzie?

Îşi strânse mâinile, îndureratăbrusc.

— Cum aş fi putut? Cum aş fi putut? Pe vremuri l-am îndrăgit…

— Da, spuse Luke cu blândeţe. Înţeleg.

Domnişoara Waynflete se întoarse, scotoci în geantă şi, o clipă, îşi tamponă ochii cu o batistă mică de dantelă. Apoi se întoarse din nou cu ochii zvântaţi, demnă şi liniştită.

— Mă bucur foarte mult că Bridget a rupt logodna. O să se căsătorească cu dumneata nu-i aşa?

— Da.

— E mult mai potrivit, spuse domnişoara Waynflete destul de înţepată.

Luke nu putu să nu zâmbească puţin. Dar chipul domnişoarei Waynflete deveni grav şi neliniştit. Se plecă înainte şi-i puse încă o dată mâna pe braţ.

— Dar ai grijă, spuse ea. Amândoi trebuie sa fiţi foarte atenţi.

— Adică… În privinţa lordului Whitfield?

— Da. Ar fi mai bine să nu-i spui.

Luke se încruntă.

— Cred că nici unuia din noi nu-i face plăcere ideea asta.

— Ah! ce contează? Am impresia că nu-ţi dai seama că e nebun… nebun. N-o să stea cu mâinile în sân… nici o clipă! Dacă i se întâmplă ceva lui Bridget…

— N-o să i se întâmple nimic!

— Da, ştiu… dar dă-ţi seama că nu te poţi pune cu el! E îngrozitor de viclean! Ia-o de aici imediat… este unica speranţă. Convinge-o să plece din ţară! Mai bine plecaţi din ţară.

Luke spuse rar:

— Ar fi poate la fel de bine să plece numai ea. Eu voi rămâne.

— Mi-era teamă c-ai să spui aşa. Dar, oricum trimite-o de aici. Imediat, bagă de seamă!

Luke aprobă din cap încet.

— Cred că aveţi dreptate.

— Ştiu că am dreptate! Du-o de aici… până nu e prea târziu.

Capitolul XIX.

Ruperea logodnei.

Bridget auzi maşina lui Luke. Îi ieşi în întâmpinare pe trepte. I se adresă direct:

— I-am spus!

— Ce anume? Luke fusese luat pe nepregătite. Nemulţumirea lui era atât de evidentă că Bridget observă imediat.

— Luke, ce s-a întâmpla? Pari foarte tulburat.

Îi răspunse încet:

— Mă gândeam că ne înţelesesem să aştepţi până mă întorc.

— Ştiu, dar m-am gândit că e mai bine să termin o dată. Făcea planuri de căsătorie, luna de miere şi alte lucruri d-astea. Pur şi simplu a trebuit să-i spun.

Adăugă, cu o nuanţă de reproş în glas:

— Era singurul lucru decent pe care trebuie să-l fac.

Îi dădu dreptate.

— Din punctul tău de vedere, da, da, înţeleg.

— Cred că din toate punctele de vedere!

— Câteodată nu-ţi poţi permite să faci ceea ce trebuie.

— Ce vrei să spui, Luke?

Luke făcu un gest de nerăbdare.

— Nu pot să-ţi spun acum şi aici. Cum a reacţionat Whitfield?

Bridget îi răspunse rar:

— Extraordinar de bine. Chiar extraordinar de bine. Mi-a fost ruşine. Tare mă tem, Luke, că l-am subestimat pe Gordon, numai pentru că este cam afectat şi câteodată îngâmfat. Cred într-adevăr că este chiar…, ei…, un omuleţ mare.

Luke dădu din cap.

— Da, poate este un om mare, în anumite privinţe pe care nu le-am bănuit. Ascultă bine Bridget. Trebuie să pleci de aici cât mai repede cu putinţă.

— Sigur, azi împachetez şi plec. Poţi să mă duci cu maşina în oraş. Presupun că putem să mergem amândoi să ne luăm nişte camere la „Bells and Motley”, în cazul în care trupa lui Ellsworthy şi-a luat tălpăşiţa?

Luke scutură din cap.

— Nu, mai bine te întorci la Londra. Îţi explic imediat. Între timp, cred că mai bine aş sta de vorbă cu Whitfield.

— Cred că asta trebuie să faci – totul e o porcărie sinistră, nu? Am senzaţia ca sunt un ticălos care dezgroapă mormintele.

Luke îi zâmbi.

— A fost o afacere cinstită. Te-ai purtat corect. Oricum, n-are rost să ne lamentăm pentru lucrurile care s-au terminat şi au trecut. Acum intru să stau de vorbă cu Whitfield.

Îl găsi pe lordul Whitfield plimbându-se cu paşi mari prin salon. În aparenţă era calm, avea chiar un uşor zâmbet pe buze. Dar Luke observă că o venă de la tâmplă i se zbătea violent.

Se întoarse, când Luke intră.

— A! Ai venit, Fitzwilliam.

Luke spuse:

— N-are rost să spun că-mi pare rău pentru ce am făcut – aş fi ipocrit! Recunosc că, din punctul dumneavoastră de vedere, m-am purtat foarte urât şi am foarte puţin de spus ca să mă apăr. Lucruri de genul ăsta se întâmplă în viaţă.

Lordul Whitfield îşi reluă mersul.

— Într-adevăr, într-adevăr.

Dădu din mână. Luke continuă:

— Bridget şi cu mine ne-am purtat ruşinos cu dumneavoastră. Dar asta este! Ţinem unul la altul şi nu ne mai rămâne altceva de făcut decât să vă spunem adevărul şi să plecăm.

Lordul Whitfield se opri. Îl privi pe Luke cu ochi spălăciţi şi bulbucaţi.

— Nu, spuse el, nu mai aveţi ce face!

Avea un ton curios în voce. Îl privea pe Luke, scuturând din cap cu milă parcă.

Luke spuse tăios:

— Cum adică?

— N-aveţi ce face! spuse lordul Whitfield. E prea târziu.

Luke se dădu un pas mai aproape.

— Spuneţi-mi ce vreţi să insinuaţi?

Lordul Whitfield spuse pe neaşteptate.

— Întreab-o pe Honoria Waynflete. Ea o să înţeleagă. Ea ştie ce se întâmplă. Mi-a vorbit odată despre asta!

— Ce anume o să înţeleagă?

Lordul Whitfield spuse:

— Răul nu rămâne nepedepsit. Trebuie să se facă dreptate! Păcat, pentru că ţin la Bridget. Într-un fel e păcat pentru amândoi!

— Ne ameninţaţi?

Lordul Whitfield păru surprins cu adevărat.

— Nu, nu, dragă prietene. Puţin mă interesează povestea asta! Când i-am făcut lui Bridget onoarea de a o alege drept soţia mea, ea a acceptat anumite responsabilităţi. Acum, le respinge – dar în viaţa asta nu poţi să dai înapoi. Dacă încâlci legile, plăteşti…

Luke îşi strânse pumnii. Spuse:

— Adică lui Bridget i se va întâmpla ceva? Whitfield, ascultă ce-ţi spun eu. Bridget n-o să păţească nimic, şi nici eu! Dacă încerci să faci ceva, s-a zis cu tine. Mai bine ai fi mai atent! Ştiu multe despre tine!

— Eu n-am nici un amestec, spuse lordul Whitfield. Eu nu sunt decât instrumentul unei Puteri superioare. Ce porunceşte acea Putere, asta se întâmplă.

— Văd că dai crezare lucrului ăsta, spuse Luke.

— Pentru că ăsta e adevărul! Oricine mi se împotriveşte este pedepsit. Tu şi cu Bridget nu veţi face excepţie.

— Aici greşeşti. Oricât de mult noroc ai avea, până la urmă tot se termină. Norocul tău e ca şi terminat.

Lordul Whitfield spuse cu blândeţe:

— Tinere dragă, pe mine nimic nu mă poate atinge.

— Nu zău? O să vedem. Calculează bine ce faci, Whitfield.

Lordul Whitfield schiţă o mişcare foarte slabă. Vocea i se schimbase când vorbi:

— Am avut foarte multă răbdare. Nu mai abuza de ea. Hai, du-te.

— Mă duc, spuse Luke, cât pot de repede. Nu uita că te-am prevenit.

Se întoarse pe călcâie şi ieşi iute din cameră. Urcă scările în grabă. O găsi pe Bridget în cameră, supraveghind o servitoare care îi împacheta hainele.

— Eşti gata repede?

— În zece minute.

Ochii ei îi puseră o întrebare la care nu putu să răspundă din cauza servitoarei.

Luke aprobă scurt din cap.

Se duse în camera sa şi-şi aruncă grăbit lucrurile într-un geamantan.

Se întoarse zece minute mai târziu şi o găsi pe Bridget gata de plecare.

— Mergem?

— Sunt gata.

În timp ce cobora scara, îl întâlniră pe majordom urcând.

— Domnişoara Waynflete vrea să vă vadă, doamnă.

— Domnişoara Waynflete? Unde este?

— În salon, cu lordul.

Bridget se duse direct în salon. Luke o urmă îndeaproape.

Lordul Whitfield stătea lângă fereastră vorbind cu domnişoara Waynflete. În mână avea un cuţit cu o lamă lungă şi subţire.

— O lucrătură perfectă, spuse el. Unul din ajutoarele mele tinere mi l-a adus din Maroc unde a fost în calitate de corespondent special. E maur, bineînţeles, un cuţit din Riff.

Îşi trecu drăgăstos un deget pe tăiş.

— Ce lamă!

Domnişoara Waynflete spuse repezit:

— Pune-l la loc, Gordon, pentru Dumnezeu!

El zâmbi şi îl puse la loc într-o colecţie de arme pe o masă.

— Îmi place senzaţia pe care mi-o dă, spuse el blajin. Domnişoara Waynflete pierduse ceva din cumpătul ei obişnuit. Arăta palidă şi nervoasă.

— A, ai venit Bridget, drăguţa mea, spuse ea. Lordul Whitfield chicoti:

— Da, uite-o pe Bridget. Spuneţi-vă tot ce aveţi să vă spuneţi. Honoria, Bridget pleacă de aici curând.

Domnişoara Waynflete spuse tăios:

— Ce vrei să spui?

— Ce vreau? Vreau să spun că pleacă la Londra. Am dreptate, Bridget, nu-i aşa? Atâta voiam să spun.

Îi privi pe toţi.

— Am o veste pentru tine, Honoria. Bridget nu se mai mărită cu mine până la urmă. Îl preferă pe Fitzwilliam. Viaţa e un lucru foarte straniu. Ei, vă las să vă spuneţi ce aveţi de spus.

Ieşi din cameră, zornăind cu mâinile nişte monede din buzunare.

— Vai de mine…, spuse domnişoara Waynflete. Vai de mine…

Avea atâta disperare în glas încât Bridget păru uşor surprinsă. Spuse stingherită:

— Îmi pare rău. Îmi pare teribil de rău.

Domnişoara Waynflete spuse:

— E supărat, e îngrozitor de supărat; vai de mine, e ceva groaznic. Ce ne facem?

Bridget o privi fix.

— Ce ne facem? Cum adică?

Domnişoara Waynflete îi spuse, incluzând pe amândoi în privirea sa plină de reproş:

— Nu trebuia să-i spui niciodată!

— Prostii! Ce puteam să facem?

— Nu trebuia să-i spui acum. Trebuia să fi aşteptat până când aţi plecat.

Bridget spuse scurt:

— Asta e o chestiune de părere. Eu personal cred că e mai bine să afli cât mai de repede lucrurile neplăcute.

— Vai de mine, dacă n-ar fi vorba decât despre asta…

Se opri. Apoi îl privi pe Luke întrebător. Luke dădu din cap. Buzele luară forma cuvintelor: „Nu încă”.

Domnişoara Waynflete murmură:

— Înţeleg.

Bridget spuse cu o uşoară exasperare:

— Aţi vrut să mă vedeţi pentru ceva personal, domnişoară Waynflete?

— Ei… da. De fapt am venit să-ţi sugerez ideea să-mi faci o scurtă vizită. M-am gândit că… s-ar putea să-ţi vină greu să mai rămâi aici şi că ai avea nevoie de câteva zile… să… să… ei bine, să-ţi pui la punct planurile.

— Vă mulţumesc, domnişoară Waynflete, sunteţi foarte drăguţă.

— Ştii, cu mine ai fi în siguranţă şi…

Bridget o întrerupse.

— În siguranţă?

Domnişoara Waynflete spuse grăbită, puţin agitată:

— Tihnită, asta am vrut să spun, o să ai multă tihnă la mine. Adică, nu atât de luxos ca aici, e natural, dar apa caldă este caldă, iar micuţa mea servitoare Emily găteşte într-adevăr foarte bine.

— Ah, sunt sigură că va fi minunat, domnişoară Waynflete, spuse Bridget mecanic.

— Dar, sigur, că dacă pleci în oraş, e mult mai bine…

Bridget spuse rar:

— E puţin cam încurcată toată povestea. Mătuşa a plecat devreme azi; s-a dus la o expoziţie de flori. N-am avut când să-i spun ce s-a întâmplat. Am să-i scriu un bilet că m-am dus să stau în apartamentul ei.

— Ai să stai în apartamentul mătuşii la Londra?

— Da. Nu stă nimeni acolo. Am să iau masa în oraş.

— Ai să stai singură în apartament? Vai de mine, eu n-aş face aşa ceva. N-aş sta acolo singură.

— N-o să mă mănânce nimeni, spuse Bridget nervoasă.

Pe lângă asta, mătuşa se întoarce mâine.

Domnişoara Waynflete dădu din cap îngrijorată.

Luke spuse:

— Mai bine du-te la hotel.

Bridget se întoarse brusc spre el.

— De ce? Ce v-a apucat pe toţi? Ce tot mă trataţi ca pe un copil cretin?

— Vai. Nu, dragă, protestă domnişoara Waynflete. Nu vreau decât să fii prevăzătoare – atât!

— Da de ce? De ce? Despre ce este vorba?

— Ascultă Bridget, spuse Luke. Vreau să stăm puţin de vorbă. Dar nu aici. Luăm maşina şi mergem într-un loc liniştit.

Luke o privi pe domnişoara Waynflete.

— Putem să trecem pe la dumneavoastră cam peste o oră? Aş vrea să vă spun câte ceva.

— Vă rog. Vă aştept acolo.

Luke puse mâna pe braţul lui Bridget. Clătină din cap către domnişoara Waynflete în chip de mulţumire.

Spuse:

— Luăm mai târziu bagajele. Hai.

O însoţi afară din cameră şi străbătură holul până la uşa din faţă. Deschise portiera. Bridget se urcă în maşină, Luke

porni motorul şi plecă în toată viteza. Pe când ieşeau pe porţile de fier, scoase un suspin de uşurare.

— Slavă Domnului că te-am scos teafără de acolo, spuse el.

— Chiar ai înnebunit, Luke? Ce-nseamnă asta? Parcă ai face din toate un secret profesional.

Luke spuse sever:

— Ei, e greu să explici cuiva că omul sub al cărui acoperiş se găseşte în clipa respectivă este un criminal!

Capitolul XX.

Suntem implicaţi… amândoi.

Bridget rămase o clipă nemişcată lângă el. Spuse:

— Gordon?

Luke aprobă din cap.

— Gordon? Gordon – criminal? Gordon – criminalul? Ceva mai ridicol n-am mai auzit de când sunt!

— Nu-ţi vine să crezi?

— Sigur că nu. Păi, Gordon n-ar omorî nici o muscă.

Luke spuse întunecat:

— S-ar putea să fie adevărat. Nu ştiu. Dar ştiu precis că a omorât un canar şi, mai precis, că a omorât multe fiinţe omeneşti.

— Dragul meu Luke, pur şi simplu nu-mi vine să cred.

— Îmi închipui. Nici nu pare verosimil. Ştii, de fapt nici nu-l indusesem pe lista suspecţilor posibili până alaltăieri-seară.

Bridget protestă.

— Dar ştiu absolut totul despre Gordon! Îl ştiu ce poate! La urma urmei, e un omuleţ plăcut – nu zic că nu e afectat, dar de fapt e plin de zel.

Luke scutură din cap.

— O să trebuiască să-ţi revezi părerea despre el, Bridget.

— N-are rost, Luke, nu pot să cred! Cine ţi-a băgat ideea asta absurdă în cap? Păi, acum două zile erai îndeaproape convins că Ellsworthy e criminalul.

Luke tresări uşor.

— Ştiu, ştiu. Poate ai impresia că mâine o să-l bănuiesc pe Thomas şi poimâine o să fiu convins că pe Horton trebuie

să-l urmăresc! Nu sunt chiar atât de neraţional! Recunosc că ideea este destul de şocantă când îţi vine în cap, dar dacă o cumpăneşti puţin, îţi dai seama că totul se îmbină perfect. Nu-i de mirare că domnişoara Pinkerton n-a îndrăznit să apeleze la autorităţile locale. Ştia că o să râdă de ea! Scotland Yardul era unica speranţă.

— Dar ce motiv plauzibil ar fi putut avea Gordon pentru toate crimele astea? Ah, totul e aşa de absurd!

— Ştiu. Dar nu-ţi dai seama că Gordon Whitfield are o părere exagerat de bună despre sine?

— Se preface că este foarte important şi nemaipomenit. Dar asta-i doar un complex de inferioritate, sărmanul.

— E posibil ca tocmai asta să stea la rădăcina răului. Nu ştiu. Dar gândeşte-te, Bridget, gândeşte-te numai o clipă. Îţi aduci aminte de toate frazele pe care tu singură le-ai folosit ca să-ţi baţi joc de el, acel lčse majesté etc. Nu-ţi dai seama că eul acestui om este exacerbat peste măsură? Şi intervine şi religia. Fetiţo dragă, omul e nebun de legat!

Bridget se gândi o clipă. Spuse în cele din urmă:

— Totuşi nu pot să cred. Ce dovezi ai, Luke?

— Păi, propriile lui cuvinte. Mi-a explicat cât se poate de desluşit, alaltăieri-seară, că oricine i s-a pus în drum întotdeauna şi-a găsit sfârşitul.

— Spune mai departe.

— Nu pot să-ţi explic clar ce înseamnă asta, dar aşa s-a exprimat. Vorbea foarte calm şi satisfăcut… Şi, cum să-ţi spun? foarte obişnuit cu ideea asta! Stătea acolo, zâmbind în sinea lui… A fost ceva neaşteptat, chiar oribil, Bridget.

— Spune mai departe.

— Ei, pe urmă mi-a înşirat o listă de persoane care au pierit pentru că şi-au atras suprema lui nemulţumire! Şi ascultă aici Bridget, persoanele pe care le-a amintit erau: doamna Horton, Amy Gibbs, Tommy Pierce, Harry Carter, Humbleby şi şoferul ăla, Rivers.

Bridget rămase în sfârşit impresionată. Păli îngrozitor.

— Chiar a pomenit într-adevăr persoanele astea?

— Absolut pe toate! Acum crezi?

— O, Doamne, presupun că trebuie să cred… Cum a motivat?

— A dat nişte motive extrem de neînsemnate – lucrul ăsta te înspăimântă. Doamna Horton l-a jignit, Tommy Pierce l-a imitat şi i-a făcut pe grădinari să râdă de el, Harry Carter l-a insultat, Amy Gibbs a fost foarte obraznică, Humbleby a îndrăznit să i se opună în public, Rivers l-a ameninţat în faţa mea şi a domnişoarei Waynflete…

Bridget îşi duse mâinile la ochi.

— Oribil… De-a dreptul oribil, murmură ea.

— Ştiu. Şi mai avem şi o altă dovadă, din afară. Maşina care a călcat-o pe domnişoara Pinkerton la Londra era un Rolls, iar numărul ei era numărul maşinii lordului Whitfield.

— Asta îl acuză în mod clar, spuse Bridget rar.

— Da. Poliţia a crezut că femeia care le-a dat numărul făcuse o greşeală. Halal greşeală!

— Înţeleg, spuse Bridget. Când e vorba despre un om bogat şi puternic cum e lordul Whitfield, e firesc să se dea crezare versiunii lui.

— Da. Putem să ne închipuim ce greu i-a venit domnişoarei Pinkerton.

Bridget spuse gânditoare:

— De vreo câteva ori mi-a spus lucruri ciudate. Ca şi cum m-ar fi prevenit de ceva… Pe vremea aceea nu pricepeam o boabă… Acum înţeleg!

— Toate se potrivesc, spuse Luke. De fapt, cam se întâmplă. La început spui, cum ai făcut şi tu, „e imposibil!” şi pe urmă accepţi ideea. Toate se îmbină perfect. Strugurii pe care i-a trimis doamnei Horton, iar doamna Horton îşi închipuia că o otrăvesc surorile! Şi vizita aceea la Institutul Wellerman Kreutz; într-un fel sau altul, o fi făcut rost de câteva culturi de germeni şi l-a infectat pe Humbleby.

— Nu ştiu cum a reuşit.

— Nici eu nu ştiu, dar legătura e clară. E inevitabilă.

— Da… Vorba ta, se potriveşte. Şi sigur că el putea să facă lucruri pe care alţii nu le-ar fi putut face! Adică e atât de în afară de orice bănuială!

— Cred că domnişoara Waynflete îl bănuia. Mi-a pomenit de vizita lui la institut. În timp ce discutam, a amintit de ea ca din întâmplare, dar am impresia că s-a gândit că auzind de asta am să acţionez în consecinţă.

— Deci ştie de atâta timp?

— Avea o bănuială foarte puternică. Dar cred că a fost reţinută de faptul că pe vremuri l-a iubit.

Bridget aprobă din cap.

— Da, asta explică multe lucruri. Gordon mi-a povestit că pe vremuri au fost logodiţi.

— Ştii, n-a vrut să credem că el e criminalul. Dar cu timpul s-a convins tot mai mult că ăsta este adevărul. A încercat să-mi facă nişte aluzii, dar nu putea să declare nimic precis în legătură cu el! Femeile sunt nişte fiinţe ciudate! Cred că într-un fel, mai ţine la el…

— Chiar după ce a părăsit-o?

— Ea l-a părăsit. A fost o poveste cam urâtă. Să-ţi povestesc!

Îi relată pe scurt episodul trist şi neplăcut.

Bridget îl privi fix.

— A fost în stare Gordon să facă aşa ceva?

— Da. Încă de pe vremea aceea, după cum vezi, probabil că nu era normal.

Bridget se cutremură; murmură:

— Atâţia ani în urmă… Atâţia ani…

Luke spuse:

— Poate că s-a descotorosit de mult mai multe persoane decât o să aflăm noi vreodată! Numai succesiunea prea rapidă a morţilor din ultima vreme a atras atenţia asupra lui! Ca şi cum succesul l-ar fi făcut nesăbuit!

Bridget aprobă din cap. Tăcu vreme de câteva minute, meditând, apoi întrebă brusc:

— Ce ţi-a spus exact domnişoara Pinkerton, în ziua aceea, în tren? Cum a început?

Luke încercă să-şi amintească:

— Mi-a spus că se duce la Scotland Yard, a amintit de sergentul satului, zicea că e un individ amabil, dar nu e în măsură să se ocupe de crime.

— Atunci a amintit prima dată cuvântul?

— Da.

— Spune mai departe.

— Zicea: „Văd că eşti surprins. Şi eu am fost la început. Chiar nu-mi venea să cred. Mă gândeam că a început să-mi lucreze imaginaţia”.

— Şi pe urmă?

— Am întrebat-o dacă într-adevăr nu era imaginaţia de vină, şi ea mi-a răspuns placid: „A, nu! Aş fi putut să mă înşel prima oară, dar nu a doua, sau a treia, sau a patra oară. După aceea, ştii precis…”

— Minunat, comentă Bridget, continuă!

— Aşa că, singur i-am cântat în strună şi i-am spus că eram sigur că procedează cum trebuie. Să ştii că dacă a existat vreodată un Toma necredinciosul, atunci eu eram acela!

— Ştiu. E uşor să fii înţelept după eveniment! Şi eu mă simţeam la fel, amabilă şi superioară, faţă de sărmana bătrânică. Cum a continuat conversaţia?

— Stai puţin… Da! A amintit de cazul Abercrombie, ai auzit de el, otrăvitorul din Ţara Galilor. Mi-a spus că niciodată ne-a dat crezare faptului că ucigaşul acela avea o privire aparte când îşi alegea victimele. Dar începuse să creadă pentru că văzuse cu ochii săi aceeaşi expresie pe faţa cuiva.

— Spune-mi exact ce cuvinte a folosit.

Luke se gândi, încreţind fruntea.

— Vorbea pe acelaşi ton plăcut şi distins: „Sigur că n-am crezut cu adevărat când am citit – dar este adevărat”. Iar eu i-am spus „Ce anume e adevărat?” Şi ea mi-a răspuns „Expresia pe chipul unei persoane!” Şi, pe Dumnezeul meu,

Bridget, felul în care a spus-o, absolut, că m-a convins! Şi vocea ei liniştită, expresia feţei ei erau ca ale unei femei care văzuse într-adevăr ceva atât de oribil, încât nici nu puteai să exprimi!

— Spune, Luke. Spune-mi totul.

— Şi pe urmă a enumerat victimele: Amy Gibbs, Carter, Tommy Pierce… A spus că Tommy era un băieţel îngrozitor, iar Carter un beţiv. Pe urmă: „Acum însă – ieri – s-a întâmplat cu doctorul Humbleby – un om atât de cumsecade – un om cu adevărat cumsecade". Şi mi-a spus că dacă s-ar duce la Humbleby şi i-ar povesti, n-ar crede-o, ar râde de ea numai!

Bridget suspină adânc.

— Înţeleg, spuse ea. Înţeleg.

Luke o privi.

— Ce ai. Bridget? La ce te gândeşti?

— La ce mi-a spus odată doamna Humbleby… M-am întrebat… Nu, nu contează, spune mai departe. Ce ţi-a mai spus până la urmă?

Luke repetă cuvintele sobru. Îi impresionaseră şi nu le uitase.

— I-am spus că era greu sa nu fie descoperit după mai multe crime, şi ea mi-a răspuns. „Nu, nu, fiule, aici greşeşti. E foarte uşor să ucizi – atâta timp cât nu te bănuieşte nimeni. Şi ştii, persoana despre care e vorba este chiar ultimul om pe care l-ar bănui cineva…"

Tăcu. Bridget spuse cutremurându-se:

— E uşor să ucizi? Oribil de uşor – e destul de adevărat! Nici nu-i de mirare că ai reţinut cuvintele astea, Luke. O să mi se întipărească şi mie în minte – pentru toată viaţa! Un om ca Gordon Whitfield… Ah! Sigur că e uşor!

— Nu e uşor să-i dovedeşti vinovăţia, spuse Luke.

— Crezi? Am o idee; aş putea să te ajut.

— Bridget, îţi interzic…

— Nu poţi. Iar eu nu sunt în stare să stau deoparte şi să mă cred în siguranţă. Sunt şi eu implicată, Luke. S-ar putea

să fie periculos, da, recunosc, dar trebuie să-mi joc rolul.
— Bridget…
— Sunt implicată, Luke! O să accept invitaţia domnişoarei Waynflete şi o să rămân aici.
— Draga mea, te implor…
— E periculos pentru amândoi. Ştiu. Dar suntem implicaţi, Luke, implicaţi… amândoi!

Capitolul XXI

„De ce colinzi pe câmpuri, cu mănuşi?”

Interiorul calm al locuinţei domnişoarei Waynflete reuşi să contrabalanseze momentul încordat din maşină.

Domnişoara Waynflete o primi puţin cam îndoită pe Bridget care îi acceptase invitaţia; dar se grăbi să-şi reînnoiască ospitalitatea, punând îndoiala pe care o arătase pe seama a cu totul altceva decât neplăcerea de a o primi.

Luke spuse:

— Fiindcă sunteţi aşa de drăguţă, domnişoară Waynflete, cred că într-adevăr ăsta e cel mai bun lucru de făcut. Eu stau la hanul „Bells and Motley”. Mai bine s-o am pe Bridget sub ochii mei, decât să fie plecată acolo, la Londra. La urma urmei, amintiţi-vă ce s-a întâmplat într-o asemenea ocazie.

Domnişoara Waynflete spuse:

— Te referi la Lavinia Pinkerton?

— Da. Ai zice, nu-i aşa, că în mijlocul unui oraş aglomerat eşti în deplină siguranţă.

— Vrei să spui, preciză domnişoara Waynflete, că siguranţa cuiva depinde în primul rând de faptul că nimeni nu vrea să-l omoare?

— Exact. Am ajuns să fim la cheremul aşa-numitei bunăvoinţe a civilizaţiei.

Domnişoara Waynflete dădu gânditoare din cap. Bridget interveni:

— De când ştiţi că Gordon e ucigaşul, domnişoară Waynflete?

Domnişoara Waynflete suspină:

— E o întrebare la care-ţi pot răspunde foarte greu, draga mea. Cred că în fundul inimii am avut de mult timp credinţa asta. Dar am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să nu recunosc ce aveam în minte. Ştii, n-am vrut să cred, aşa că mi-am spus întotdeauna că e un gând răutăcios şi monstruos.

Luke spuse direct:

— Nu v-a fost niciodată teamă… pentru dumneavoastră?

Domnişoara Waynflete meditä puţin.

— Vrei să spui că dacă Gordon ar fi bănuit că ştiu, ar fi găsit vreo posibilitate să scape de mine?

— Da.

Domnişoara Waynflete spuse blajin:

— Sigur că m-am gândit şi la asta… Am încercat să fiu… prudentă. Dar nu cred că Gordon m-ar fi socotit o adevărată ameninţare.

— De ce?

Domnişoara Waynflete se îmbujoră uşor.

— Nu cred că Gordon şi-ar fi închipuit că eu aş face ceva care să reprezinte vreo ameninţare pentru el.

Luke spuse brusc:

— Aţi mers chiar până într-acolo încât să-l preveniţi?

— Da. Adică, i-am dat să înţeleagă că era ciudat cum oricine nu-i făcea pe plac, curând păţea un accident.

Bridget întrebă:

— Şi ce-a spus?

O expresie de îngrijorare străbătu chipul domnişoarei Waynflete.

— N-a reacţionat în felul în care mă aşteptam. Părea…nu zău, e ceva extraordinar! … părea mulţumit. Spunea: „Deci ai observat şi tu?” Chiar…, chiar se fălea, dacă pot spune aşa.

— E nebun, ce mai, spuse Luke.

Domnişoara Waynflete aprobă cu însufleţire.

— Da, sigur, nu există o altă explicaţie posibilă. Nu e răspunzător de actele sale. Îşi lăsă o mână pe braţul lui

Luke. N-o să-l… să-l spânzure, nu-i aşa, domnule Fitzwilliam?

— Nu, nu. Cred că o să-l trimită la Broadmoor.

Domnişoara Waynflete suspină şi se lăsă pe speteaza scaunului.

— Tare mă bucur.

Ochii îi rămaseră la Bridget, care se încrunta la covor.

Luke spuse:

— Dar mai avem mult până acolo. Am adus la cunoştinţă autorităţilor şi pot să spun că sunt pregătiţi să privească problema în mod serios. Trebuie să înţelegeţi că avem extrem de puţine dovezi pe care să ne bazăm.

— Vom avea, spuse Bridget.

Domnişoara Waynflete ridică privirea spre ea. Avea în ochi o anumită expresie care îi reaminti lui Luke de cineva sau ceva pe care-l văzuse nu de mult. Încercă să fixeze amintirea trecătoare dar nu reuşi.

Domnişoara Waynflete spuse cu voce şovăitoare:

— Eşti optimistă, draga mea. Poate că ai dreptate.

Luke spuse:

— Iau maşina şi-ţi aduc lucrurile de la conac, Bridget.

Bridget spuse imediat:

— Vin şi eu.

— Mai bine nu.

— Ba da, o să vin.

Luke spuse iritat:

— Nu te juca cu mine de-a mama şi copilul, Bridget! Refuz să faci pe protectoarea.

Domnişoara Waynflete murmură:

— Bridget, eu am convingerea că n-o să fie nimic – e în maşină şi în plină zi.

Bridget râse uşor stânjenită.

— Cred că m-am cam prostit. Afacerea asta te calcă pe nervi.

Luke spuse:

— Domnişoara Waynflete m-a păzit până acasă aseară. Lăsaţi, domnişoară Waynflete, ştiu eu ce ştiu! Aşa a fost, nu?

Recunoscu, zâmbind.

— ŞtiI. Domnule Fitzwilliam, păreai atât de credul! Şi dacă Gordon Waynflete ar fi crezut că ai venit numai ca să-ţi bagi nasul în povestea aceasta şi nu pentru alte motive… Pe lângă asta uliţa e tare singuratică, s-ar fi putut întâmpla atâtea.

— Ei, oricum, acum sunt perfect conştient de primejdie, spuse Luke întunecat. N-o să mă ia prin surprindere; de asta puteţi să fiţi sigure.

Domnişoara Waynflete spuse îngrijorată:

— Nu uita că e viclean. Şi mult mai inteligent decât ţi-ai închipui vreodată. Zău, are un cap cât se poate de ingenios.

— Sunt prevenit.

— Toată lumea ştie că bărbaţii sunt curajoşi, spuse domnişoara Waynflete, dar pot fi păcăliţi mai uşor decât femeile.

— E adevărat, spuse Bridget.

Luke răspunse:

— Serios vorbind, domnişoară Waynflete, chiar credeţi că sunt în pericol? Dumneavoastră credeţi, ca să folosesc o expresie de argou, că lordul Whitfield vrea să-mi facă felul?

Domnişoara Waynflete ezită.

— Părerea mea este că Bridget e mai în primejdie. Ea l-a respins şi, pentru el asta e o insultă extraordinară! Cred că după ce termină cu Bridget, o să-şi îndrepte atenţia asupra dumitale. Dar nu mă îndoiesc că mai întâi o să încerce cu ea.

Luke mormăi:

— Doresc din tot sufletul să pleci în străinătate, acum, imediat, Bridget.

Bridget strânse din buze:

— Nu plec.

Domnişoara Waynflete oftă:

— Eşti o fiinţă curajoasă, Bridget. Te admir.

— Sunt sigură că aţi proceda la fel dacă aţi fi în locul meu.

Bridget continuă pe un ton care urcă până la nota extremă.

— Luke şi cu mine suntem amândoi implicaţi.

Îl însoţi pe Luke până la uşă.

— Am să te sun de la han, după ce ies viu din groapa cu lei, spuse Luke.

— Da, te rog.

— Draga mea, să nu ne aprindem aşa tare. Chiar şi celor mai mari criminali le trebuie puţin timp ca să-şi facă planurile! Aş spune chiar că o zi sau două suntem în siguranţă. Azi soseşte inspectorul Battle din Londra şi, începând din clipa aceea, lordul Whitfield va fi ţinut sub observaţie. De fapt totul e în ordine, şi putem să punem capăt melodramei.

Lăsându-şi mâna pe umărul ei, îi spuse grav:

— Bridget, iubito, am să-ţi rămân recunoscător dacă n-ai să acţionezi în pripă!

— Şi eu la fel, Luke dragă!

O strânse de umeri cu putere, sări în maşină şi porni.

Bridget se întoarse în salon. Domnişoara Waynflete îşi făcea de lucru în felul ei de fată bătrână.

— Vai drăguţă, n-am terminat încă cu pregătitul camerei în care ai să stai. Emily e acolo şi pune lucrurile la punct. Ştii ce am de gând să fac? O să-ţi aduc o ceaşcă de ceai bun! E tocmai ce-ţi lipseşte după toate întâmplările astea neplăcute.

— Sunteţi nespus de drăguţă, domnişoară Waynflete, dar, zău, parcă n-aş mai bea ceai.

Ce voia de fapt Bridget era un cocktail tare, preparat mai ales cu mult gin, dar se gândi, pe bună dreptate, că acea formă de înviorare nu i-ar putea fi oferită aici. Nu putea să sufere ceaiul. De obicei îi provoca indigestie. Totuşi, domnişoara Waynflete hotărâse că musafira sa avea nevoie de ceai. Se repezi afară din cameră şi reapăru peste cinci minute, cu chipul radios, ducând o tavă pe care se găseau

două ceşti delicate de porţelan de Dresda pline de o băutură aromată, aburindă.

— Lapsang Souchong veritabil, spuse mândră domnişoara Waynflete.

Bridget, căreia îi displăcea ceaiul chinezesc mai mult chiar decât cel indian, zâmbi slab.

În clipa aceea, Emily, o fetişcană măruntă, care părea cam neîndemânatică, cu o înfăţişare limfatică, apăru în prag şi spuse:

— Dacă nu vă supăraţi, domnişoară, aţi vrut feţele de perne brodate?

Domnişoara Waynflete ieşi iute din cameră, iar Bridget se folosi de lipsa ei pentru a arunca ceaiul pe fereastră; fusese cât pe ce să-l opărească pe Wonky Pooh care stătea în rondul cu flori de dedesubt.

Acesta acceptă scuzele, sări pe marginea ferestrei şi începu să se frece de umerii lui Bridget, torcând foarte drăgăstos.

— Frumosule, spuse Bridget, mângâindu-l pe spinare.

Wonnky Pooh îşi făcu coada cârlig şi toarse din ce în ce mai tare.

— Pisoiaş iubit, spuse Bridget, scărmănându-l pe după ureche.

Domnişoara Waynflete se întoarse în acea clipă.

— Vai de mine, exclamă ea. Wonky Pooh te-a îndrăgit, aşa-i? De obicei e foarte sălbatic. Ai grijă, draga mea, a suferit de o ureche şi încă îl mai doare.

Remarca sosi prea târziu. Mâna lui Bridget atinse punctul dureros; Acesta scuipă şi se retrase jignit în chip de minge portocalie plină de demnitate ofensată.

— Vai de mine, te-a zgâriat? strigă domnişoara Waynflete.

— Nu prea rău, spuse Bridget, sugându-şi zgârietura diagonală de pe dosul mâinii.

— Să-ţi pun nişte iod?

— A, nu, este un fleac. Să nu ne alarmăm degeaba.

Domnişoara Waynflete păru puţin dezamăgită.

Simţind că fusese nepoliticoasă, Bridget spuse repede:

— Oare cât o să întârzie Luke?

— Nu te îngrijora, draga mea. Sunt sigură că domnul Fitzwilliam ştie să-şi poarte de grijă singur.

— Da, Luke e un băiat descurcăreţ.

În clipa aceea se auzi telefonul. Bridget se grăbi să răspundă. În aparat răsună vocea lui Luke.

— Alo? Tu eşti, Bridget? Sunt la han. Poţi să aştepţi să-ţi aduc catrafusele după prânz? Ştii, a sosit Battle, înţelegi ce vreau să spun…

— Inspectorul de la Scotland Yard?

— Da. Vrea să vorbească cu mine imediat.

— În ceea ce mă priveşte e în regulă. Adu-mi lucrurile după-prânz şi spune-mi ce părere are.

— S-a făcut. Pe curând, iubito.

— Pe curând.

Bridget puse receptorul în furcă şi relată conversaţia domnişoarei Waynflete. Apoi căscă. Un sentiment de oboseală biruise emoţia.

Domnişoara Waynflete observă:

— Eşti obosită, draga mea! Mai bine te-ai întinde puţin… Nu, poate n-ar trebui, pentru că suntem înainte de masă. Aveam de gând să duc nişte haine vechi unei femei care nu stă departe de aici, o plimbare peste câmp… N-ai vrea să vii cu mine? O să avem timp până la masă.

Bridget încuviinţă cu plăcere.

Porniră pe cărarea din spatele casei. Domnişoara Waynflete avea o pălărie de pai şi, spre marele amuzament al lui Bridget, îşi puse mănuşile.

„Parcă ne-am plimba pe Bond Street”, se gândi în sinea ei.

Domnişoara Waynflete flecări cu plăcere despre diferitele probleme mărunte din sat. Traversă cele două lanuri, apucară pe un drum de ţară neîngrijit şi apoi cotiră pe o cărare care ducea spre o dumbravă năpădită de lăstăriş. Era o zi călduroasă şi Bridget remarcă ce plăcut e să stai la umbră.

Domnişoara Waynflete propuse să se oprească puţin pentru a se odihni.

— E cam cald azi, nu? Cred că pe undeva a început să tune.

Bridget aprobă cam toropită. Se lăsă pe spate sprijinindu-se de o ridicătură de pământ – cu ochii pe jumătate închişi; în minte îi răsăriră câteva versuri:

De ce colinzi pe câmpuri, doamnă-nmănuşată, Voinică doamnă, Pe care n-a iubit-o nimeni niciodată?

Dar nu era adevărat! Domnişoara Waynflete nu era voinică. Ea potrivi cuvintele pentru acest caz.

De ce colinzi pe câmpuri, doamnă-nmănuşată, Plăpândă doamnă şi căruntă, Pe care n-a iubit-o nimeni niciodată?

Domnişoara Waynflete îi întrerupse firul gândurilor.

— Te simţi cam adormită, nu-i aşa?

Întrebarea îi fusese adresată pe un ton foarte blajin şi obişnuit, dar nu ştiu ce anume din glas o făcu pe Bridget să deschidă ochii brusc.

Domnişoara Waynflete se aplecase deasupra ei şi o privea cu nerăbdare; îşi trecu limba uşor peste buze. Repetă întrebarea:

— Te simţi foarte adormită, nu-i aşa?

De data asta nu încăpea îndoială în privinţa semnificaţiei precise din voce. Prin mintea lui Bridget trecu o săgeată – o săgeată luminoasă de înţelegere, urmată de dispreţ faţă de propria ei opacitate.

Bănuise adevărul, dar nu fusese decât o bănuială extrem de vagă. Avea intenţia să se convingă acţionând pe îndelete şi în taină. Dar nu-şi închipuise nici o clipă că se va întreprinde ceva împotriva ei. După părerea sa, îşi ascunse total bănuielile.

Nu-şi închipuise că se va întâmpla aşa de curând. Proasta, de şapte ori proastă!

Şi se gândi brusc: „Ceaiul, a pus ceva în ceai. Nu ştie că nu l-am băut. Acum am ocazia să aflu! Trebuie să mă prefac!

Oare ce o fi pus în el? Otravă? Sau un somnifer? Se aşteaptă să adorm – e limpede.”

Lăsă din nou să-i cadă pleoapele. Spuse cu o voce care spera să pară toropită în mod firesc.

— Mi-e somn… Îngrozitor de somn. Ce nostim. Nu ştiu dacă m-am simţit vreodată aşa de toropită…

Domnişoara Waynflete clătină uşor din cap aprobator. Bridget o urmări cu ochii mijiţi, cum se apropie de ea.

Se gândi:

— Pot să-i ţin piept! Am muşchi destul de tari, şi ea e o bătrână slăbănoagă şi pirpirie. Dar trebuie s-o fac să vorbească!

Domnişoara Waynflete zâmbea. Nu avea un zâmbet plăcut. Era un zâmbet viclean şi nu prea omenesc.

Bridget se gândi: „Seamănă cu o capră. Doamne ce mai seamănă! Capra a fost întotdeauna un simbol al răului! Acum văd de ce! Am avut dreptate, am avut dreptate cu ideea mea fantastică!

Iadul nu are atâta ură cât o femeie dispreţuită… Aşa a început, de-aici a pornit.”

Murmură ceva şi de data asta vocea avea o nuanţă evidentă de teamă.

— Nu ştiu ce e cu mine… Am o senzaţie aşa de ciudată – foarte ciudată!

Domnişoara Waynflete se uită iute în jur. Locul era absolut gol. Chiar dacă ar fi ţipat, satul era prea departe ca să se audă. Nu erau căsuţe sau bordeie prin apropiere, începu să scotocească prin pachetul pe care-l adusese, pachetul în care ar fi trebuit să fie haine vechi. În aparenţă asta conţinea. Desfăcu hârtia care dădu la iveală o rochie de lână moale. Şi totuşi mâinile acelea înmănuşate scotoceau mereu.

De ce colinzi pe câmpuri, doamnă-nmănuşată… „ „Da – de ce? De ce are mănuşi? Desigur! Sigur! Totul plănuit atât de frumos.”

Învelitoarea căzu. Grijulie, domnişoara Waynflete scoase un cuţit, extrem de atentă să nu şteargă amprentele care se aflau pe el – lăsate de degetele scurte şi bondoace ale lordului Whitfield cu o zi înainte în salonul de la conac.

Cuţitul maur cu lama ascuţită. Bridget simţi că i se face puţin rău. Trebuie să joace un timp, da, trebuie s-o facă pe femeia, asta să vorbească, pe femeia asta slabă, cenuşie, pe care n-a iubit-o nimeni. N-o să fie greu de fapt. Pentru că o să vrea chiar ea să vorbească şi încă atât de urâcios – iar singura persoană cu care ar fi putut să vorbească era cineva ca Bridget, cineva care trebuia să tacă pe veci după aceea.

Bridget spuse cu o voce slabă, groasă.

— Ce-i ăsta… cuţit?

Şi atunci domnişoara Waynflete râse. Era un râs oribil, domol şi armonios ca al unei femei, dar cu totul inuman. Îi răspunse:

— Pentru tine, Bridget. Pentru tine! Te-am urât, o ştii doar, te urăsc de mult.

— Pentru că trebuia să mă mărit cu Gordon Whitfield?

Domnişoara Waynflete aprobă din cap.

— Eşti isteaţă! Eşti foarte isteaţă! Vezi asta o să fie dovada covârşitoare împotriva lui. O să te găsească aici, cu gâtul tăiat, şi cu cuţitul lui, şi amprentele lui pe cuţit! N-a fost rău felul în care i l-am cerut să-l vadă azi-dimineaţă! Şi, pe urmă, l-am strecurat în sacoşă şi l-am învelit în batistă, când erai sus. E aşa uşor! Da, totul a fost atât de uşor. Nici nu mi-am închipuit.

Bridget spuse cu o voce care era încă groasă, sufocată şi joasă, ca a unei persoane puternic drogate.

— Asta fiindcă sunteţi atât de… drăcesc de inteligentă.

Domnişoara Waynflete râse iar scurt în felul ei cuviincios. Spuse cu o mândrie oribilă.

— Da, întotdeauna am fost inteligentă, chiar şi ca fată. Dar nu mă lăsau să fac nimic… A trebuit să stau acasă, să nu fac nimic. Şi pe urmă Gordon… doar un fiu de cizmar de rând,

dar, de ce să nu recunosc, cu ambiţii! Ştiam că o să se ridice. M-a părăsit, m-a părăsit pe mine! Totul din cauza afacerii ăleia ridicole cu pasărea!

Făcu un gest ciudat cu mâinile ca şi cum ar fi răsucit ceva.

Bridget fu din nou cuprinsă de senzaţia de sfârşeală.

— Gordon Ragg a îndrăznit să mă părăsească pe mine – fiica colonelului Waynflete! Am jurat că o să-i plătesc! Mă gândeam la asta noapte de noapte… şi, pe urmă am sărăcit din ce în ce mai mult. A trebuit să vindem casa. Şi el a cumpărat-o! A venit, făcând pe stăpânul, mi-a oferit mie o slujbă în vechea mea casă. Ah, cât l-am urât atunci! Dar nu i-am arătat niciodată. Noi, fetele, aşa am fost învăţate – am primit o educaţie foarte aleasă. Întotdeauna am socotit că educaţia îşi spune aici cuvântul.

Tăcu o clipă. Bridget o urmări, abia îndrăznind să respire ca să nu împrăştie şuvoiul vorbelor.

Domnişoara Waynflete continuă încet:

— Tot timpul mă gândeam… tot timpul. Mai întâi m-am gândit să-l ucid. Atunci am început să citesc despre criminalistică, ştii, pe furiş, la bibliotecă. Şi într-adevăr, mai târziu mi-am dat seama cât de folositor mi-a fost. De exemplu, uşa de la camera lui Amy, cum am încuiat-o pe dinăuntru cu penseta după ce am schimbat sticluţele de lângă pat. Cum mai sforăia fata aia, mă dezgusta aproape!

Se opri.

— Ei, ia stai, unde am rămas?

Darul acela pe care-l cultivase Bridget, şi care-l vrăjise pe lordul Whitfield, darul de ascultător perfect, îi servea foarte bine acum. Poate că Honoria Waynflete era un maniac ucigaş, dar mai era şi altceva mai obişnuit în ea. Era o fiinţă omenească care vroia să vorbească despre ea însăşi. Şi Bridget era pregătită bine să facă faţă acestei părţi de omenie.

Spuse cu o voce care o îmbia la vorbă, în felul cel mai nimerit:

— La început aţi vrut să-l ucideţi…

— Da, dar asta nu mă satisfăcea, era ceva prea obişnuit, trebuia să fie ceva mai bun decât o crimă. Şi, pe urmă, mi-a venit ideea. Pur şi simplu mi-a venit în cap. Trebuia să sufere de pe urma multor crime, fără să aibă vreo vină. Trebuia să fie socotit criminal! El trebuia să fie spânzurat pentru crimele mele. Sau să se creadă că e nebun şi să fie închis pe viaţă… Poate că aşa ar fi mai bine.

Chicoti din nou. Un chicot scurt şi oribil… Ochii îi scăpărau; pupilele i se măriseră ciudat de mult.

— După cum ţi-am spus, am citit multe cărţi despre crimă. Mi-am ales victimele cu grijă, la început nu trebuiau să existe bănuieli. Ştii, continuă ea cu o voce care i se înăspri, îmi făcea plăcere să ucid… Nesuferita aia de Lydia Horton mă privea de sus… o dată m-a numit „fata bătrână”. M-am bucurat când Gordon s-a certat cu ea. Doi iepuri dintr-o lovitură, m-am gândit! Ce distracţie să stai lângă pat şi să-i strecori arsenic în ceai, şi pe urmă să te duci să-i spui surorii că doamna Horton s-a plâns de gustul amar al fructelor trimise de lordul Whitfield. Păcat că proasta aia n-a mai repetat ce i-am spus!

Şi pe urmă ceilalţi! Cum auzeam că Gordon avea ceva împotrivă cuiva era aşa de simplu să aranjez un accident! Era atât de prost, de necrezut cât era de prost! L-am făcut să-şi închipuie că era un om aparte! Că oricine i se opunea avea de suferit. A crezut foarte uşor. Sărmanul Gordon, ar crede orice. E aşa de credul!

Bridget îşi aduse aminte cum îi spusese lui Luke dispreţuitoare: „Gordon? Ar fi în stare să creadă orice!”

Uşor? Extrem de uşor! Sărmanul, afectatul şi credulul Gordon cel mărunţel! Dar trebuia să afle mai multe! Şi asta era uşor! O făcuse în chip de secretară ani de zile. Îi încurajase pe nesimţite pe patroni să vorbească despre ei. Iar femeia asta voia cu orice preţ să vorbească şi să se laude cu deşteptăciunea ei.

Bridget murmură:

— Dar cum aţi reuşit? Nu înţeleg cum aţi reuşit.

— A, a fost foarte uşor! N-aveai nevoie decât de organizare. Când Amy a fost concediată de la conac, am angajat-o imediat. Cred că ideea cu vopseaua de pălării a fost foarte inteligentă, iar încuiatul uşii pe dinăuntru m-a pus în siguranţă. Bineînţeles eu am fost întotdeauna în siguranţă pentru că n-am avut nici un motiv; şi nu bănuieşti pe nimeni de crimă, dacă nu există motive. Cu Carter a fost foarte simplu, se împleticea prin ceaţă; l-am ajuns la pod şi l-am împins iute. Ştii că am putere.

Se opri, şi chicotitul scurt şi oribil se auzi din nou.

— Vai, ce m-am distrat! N-am să uit niciodată mutre lui Tommy, când l-am împins de pe fereastră în ziua aia. Habar n-a avut…

Se aplecă asupra lui Bridget cu încredere.

— Ştii, oamenii sunt foarte proşti. Până atunci nu-mi dădusem seama.

Bridget spuse slab.

— Atunci…, dumneavoastră sunteţi neobişnuit de inteligentă.

— Da… da… poate că ai dreptate.

— Cu doctorul Humbleby a fost mai greu?

— Da, e chiar de mirare cum de mi-a reuşit. S-ar fi putut să dea greş, sigur. Dar Gordon a spus la toată lumea despre vizita lui la Institutul Wellerman Kreutz şi m-am gândit că dacă o să pot face oamenii să-şi amintească de vizita aceea, mai târziu s-ar stabili anumite legături. Iar cu urechea lui Wonky Pooh a fost într-adevăr cam greu, era infectată, supura mult. Am reuşit să-l înţep pe doctor la mână cu foarfeca, şi pe urmă am fost atât de necăjită şi am insistat să se dezinfecteze şi să-şi pună un bandaj pe rană. Nu ştia că bandajul fusese infectat mai întâi de la urechea motanului. Sigur, n-ar fi putut să dea greş, era numai o încercare. Mi-a părut tare bine când am văzut că a mers, mai ales că acesta a fost pisica Lavinei.

Chipul i se întunecă.

— Lavinia Pinkerton! Ea a ghicit… Ea îl găsise pe Tommy în ziua aceea. Şi, pe urmă, când Gordon s-a certat cu doctorul Humbleby, m-a surprins privindu-l pe Humbleby. Nu fusesem prudentă. Tocmai mă întrebam cum o să fac… Şi ea ştia. M-am întors s-o surprind şi… m-am dat de gol. Am văzut că ştie. Bineînţeles, nu putea să dovedească nimic. Eram sigură de asta. Totuşi mi-era teamă că ar putea s-o creadă cineva. Mi-era teamă că ar putea s-o creadă la Scotland Yard. Eram sigură că în ziua aceea se duce acolo. Am fost în acelaşi tren şi am urmărit-o.

Totul a fost atât de simplu. Era pe un refugiu, traversând Whitehall-ul. Eram aproape în spatele ei. Nu m-a văzut. Venea o maşină mare şi am împins-o cu toată puterea. Sunt foarte puternică! A căzut drept în faţa ei. I-am spus unei femei de lângă mine că văzusem numărul maşinii şi i-am dat numărul de la Rolls-ul lui Gordon. Speram să-l repete poliţiei.

Noroc că maşina n-a oprit. Presupun că era vreun şofer care se distra cu maşina stăpânului. Da, aici am avut noroc. Întotdeauna am noroc. Scena aia cu Rivers, şi Luke Fitzwilliam – martor. Tare m-am amuzat când l-am însoţit! Ciudat ce greu l-am făcut să-l bănuiască pe Gordon. Dar, după moartea lui Rivers, trebuia să-l bănuiască. Trebuia! Ei, şi acum, asta o să încheie toată povestea.

— Gordon m-a părăsit! Trebuia să se căsătorească cu tine. Toată viaţa am fost dezamăgită. N-am avut nimic, absolut nimic…

Plăpândă doamnă căruntă, Pe care n-a iubit-o nimeni niciodată…

Se aplecă asupra ei, zâmbind cu ochii scăpători, de nebun…

Cuţitul strălucea…

Bridget sări cu toată forţa care ţi-o dă tinereţea. Se aruncă asupra celeilalte ca o tigroaică, lovind-o în spinare şi apucând-o de mână.

Luată prin surprindere, Honoria Waynflete căzu pe spate înainte de a ataca furios. Dar apoi, după o clipă de inerţie, începu să lupte. Nu puteai să le compari ca putere. Bridget era tânără şi sănătoasă, cu muşchii întăriţi de sport. Honoria Waynflete era o fiinţă fragilă, subţirică.

Dar mai exista un factor pe care Bridget nu-l pusese la socoteală. Honoria Waynflete era nebună. Puterea ei ţinea de nebunie. Se lupta ca un diavol şi puterea ei nebunească era mai mare decât puterea muşchilor sănătoşi ai lui Bridget. Se clătinară când într-o parte când în alta, şi Bridget încerca să îndepărteze cuţitul de lângă ea, totuşi Honoria Waynflete nu-i dădea drumul.

Şi apoi, puţin câte puţin, puterea femeii nebune începu să domine.

Bridget începu să strige.

— Luke… Ajutor! … Luke!

Dar n-avea nici o speranţă că ajutorul va sosi. Ea şi Honoria Waynflete erau singure. Singure într-o lume moartă. Cu un efort suprem îi răsuci mâna la spate, şi mai apucă să audă cuţitul căzând.

În clipa următoare mâinile Honoriei Waynflete se încolăciră în jurul gâtului ei într-o strânsoare de maniac, storcându-i viaţa afară din ea. Mai scoase un ultim strigăt înăbuşit…

Capitolul XXII.

Vorbeşte doamna Humbleby.

Luke fu plăcut impresionat de inspectorul Battle.

Era un om vânjos, chipeş, cu o faţă rotundă şi mare şi o mustaţă uriaşă şi frumoasă. La prima privire, nu ţi se părea că emană inteligenţă, dar dacă te mai uitai o dată, desluşeai o persoană care te punea pe gânduri, căci ochii inspectorului Battle erau neobişnuit de sfredelitori.

Luke nu făcu greşeala să-l subestimeze. Mai avusese de-a face cu oameni de genul lui Battle. Ştia că te puteai încrede în ei şi invariabil ajungeau la rezultatele aşteptate. Nici nu şi-ar fi dorit un alt om pentru acest caz.

Când rămaseră singuri, Luke spuse:

— S-a cam făcut vâlvă cu povestea asta, dacă te-au trimis aici.

Inspectorul Battle zâmbi:

— S-ar putea să fie o problemă serioasă, domnule Fitzwilliam. Când este amestecat cineva ca lordul Whitfield, nu vrem să facem nici o greşeală.

— Apreciez acest lucru. Eşti singur?

— A, nu. Am adus un detectiv cu mine. E la cârciuma aceea, „Seven Stars”, şi are datoria să-l supravegheze pe lord.

— Înţeleg.

Battle întrebă:

— După părerea dumitale, domnule Fitzwilliam, nu există nici un dubiu? Eşti sigur ca el e omul?

— După fapte nu văd vreo altă teorie posibilă. Vrei să-ţi relatez împrejurările?

— Mulţumesc. Le ştiu de la sir William.

— Ei, care-i părerea dumitale? Cred că ţi se pare nelalocul lui ca un om cu poziţia lordului Whitfield să fie un criminal?

— Doar câteva lucruri mi se par nelalocul lor, spuse inspectorul Battle. Nimic nu e imposibil, când e vorba de crimă. Eu aşa am susţinut întotdeauna. Dacă mi-aţi spune că respectivul criminal este o domnişoară bătrână, un arhiepiscop sau o elevă, n-aş spune nu. Aş studia mai întâi cazul.

— Dacă ai datele principale de la Sir William, am să-ţi spun numai ce s-a petrecut azi-dimineaţă.

Luke expuse pe scurt ideile principale ale scenei cu lordul Whitfield. Inspectorul Battle ascultă cu foarte mult interes, apoi interveni:

— Spuneaţi că încerca tăişul unui cuţit. Şi-a ales vreo ţintă, domnule Fitzwilliam? A ameninţat pe cineva?

— Nu pe faţă. A încercat lama într-un fel ameninţător, un fel de plăcere estetică şi care nu mi-a plăcut de loc. Cred că şi domnişoara Waynflete a simţit acelaşi lucru.

— Dumneaei este doamna despre care spuneaţi că îl cunoaşte pe lordul Whitfield din copilărie, şi pe vremuri a fost logodită cu el?

— Într-adevăr.

— Cred că puteţi să fiţi liniştit în privinţa tinerei domnişoare, domnule Fitzwilliam. Am pus pe cineva s-o urmărească îndeaproape. Dacă ne gândim că şi Jackson îl supraveghează pe lord, pentru moment nu ne ameninţă nici un pericol.

— Îmi iei o piatră de pe inimă, spuse Luke.

Inspectorul dădu din cap înţelegător.

— Sunteţi într-o situaţie cam neplăcută, domnule Fitzwilliam. Vă îngrijorează soarta domnişoarei Conway. Părerea mea este că n-aveam de-a face cu un caz simplu. Probabil că lordul Whitfield e un om foarte abil. Cred că o să se dea la fund o bucată de vreme. Doar dacă n-a ajuns în ultima fază.

— Ce numeşti dumneata ultima fază?

— Un fel de vanitate exacerbată datorită căreia criminalul crede că pur şi simplu nu poate fi descoperit! El e atât de deştept şi toţi ceilalţi atât de proşti! Şi atunci sigur că punem mâna pe el.

Luke dădu din cap. Se ridică.

— Ei, spuse el, îţi urez noroc. Am să te ajut cât am să pot.

— Sigur.

— Nu poţi să-mi dai nici o idee?

Battle întoarse în minte întrebarea pe toate feţele.

— Nu cred. Încă nu. Acum aş vrea să fixez fiecare lucru la locul lui. Poate stăm de vorbă diseară, nu?

— Sigur?

— O să ştiu mai bine care-i situaţia.

Luke se simţi puţin mai liniştit. Multora li se întâmpla asta după o discuţie cu inspectorul Battle.

Se uită la ceas. Să se ducă s-o vadă pe Bridget până la prânz?

Se gândi că mai bine nu. Domnişoara Waynflete s-ar simţi obligată să-l invite la masă, şi poate i-ar dezechilibra bugetul. Luke ştia din experienţa lui cu mătuşile, că doamnele în vârstă se preocupau de tot felul de probleme de gospodărie. Se întrebă dacă domnişoara Waynflete era şi ea mătuşă? Probabil.

Ieşi pe uşa hanului. O siluetă în negru, foarte grăbită, se opri brusc, văzându-l pe Luke.

— Domnul Fitzwilliam?

— Doamna Humbleby!

Se apropie de ea şi-şi strânseră mâinile. Doamna spuse:

— Am crezut că aţi plecat.

— Nu, mi-am schimbat doar locuinţa. Acum stau aici.

— Şi Bridget? Am auzit că a plecat şi ea de la conac.

— Da, a plecat.

Doamna Humbleby suspină.

— Tare mă bucur. Mă bucur că a plecat din Wychwood.

— A, dar n-a plecat de aici. De fapt acum stă la domnişoara Waynflete.

Doamna Humbleby se dădu un pas înapoi.

Luke observă mirat că figura ei arăta o nelinişte extraordinară.

— Stă la Honoria Waynflete? Vai, dar de ce?

— Domnişoara Waynflete a fost foarte drăguţă şi a invitat-o câteva zile.

Doamna Humbleby se cutremură puţin. Se apropie de Luke şi-i puse o mână pe braţ.

— Domnule Fitzwilliam, ştiu că n-am dreptul să spun absolut nimic, nimic. În ultima vreme am avut multe supărări şi necazuri, şi poate asta m-a făcut să-mi închipui anumite lucruri! Poate presimţirile astea ale mele sunt numai o imaginaţie bolnavă.

Luke spuse cu blândeţe:

— Ce presimţiri?

— Convingerea asta pe care o am despre… despre rău!

Se uită la Luke timorată. Văzând că el doar plecase capul grav şi nu părea s-o întrebe nimic în legătură cu afirmaţia sa, continuă:

— Atâta răutate…, la asta m-am gândit întotdeauna…, răutatea asta din Wychwood. Şi femeia aia e vârâtă în miezul lucrurilor. Sunt sigură!

Luke era buimăcit.

— Care femeie?

Doamna Humbleby spuse:

— Honoria Waynflete! Sunt sigură că e o femeie foarte rea! A, văd că nu mă crezi! Nimeni n-o credea nici pe Lavinia Pinkerton. Dar amândouă simţeam. Cred că ea ştia mai multe ca mine… Nu uita, domnule Fitzwilliam, dacă o femeie nu-şi găseşte fericirea e în stare de lucruri îngrozitoare.

Luke spuse cu blândeţe:

— Da, s-ar putea.

Doamna Humbleby spuse iute:

— Nu mă crezi? Ei, de fapt de ce m-ai crede? Dar nu pot să uit ziua în care John a venit acasă cu mâna bandajată de ea, deşi n-o lua în seamă şi spunea că nu-i decât o zgârietură.

Se întoarse.

— La revedere. Te rog să nu uiţi ce ţi-am spus. Nu prea mă simt bine în ultima vreme.

Luke o urmări cum se îndepărtează. Se întreba de ce doamna Humbleby şi Honoria Waynflete fuseseră prietene, şi soţia doctorului era geloasă?

Ce spusese? „Nimeni n-o credea nici pe Lavinia Pinkerton”. Deci Lavinia Pinkerton îi destăinuise doamnei Humbleby câteva din bănuielile ei.

Amintirea scenei din compartimentul de tren îi revenise în minte o dată cu chipul preocupat al simpaticei bătrâne. În ureche îi răsună din nou vocea gravă: „Expresia de pe chipul cuiva”. Şi felul în care propria ei expresie se schimbase ca şi cum ar fi văzut foarte limpede, cu ochii

minţii, o anumită scenă. O clipă doar, se gândi el, chipul ei fusese schimbat, buzele ridicate deasupra dinţilor şi o expresie ciudată, de triumf, în privire.

Se gândi brusc: „Dar am mai văzut pe cineva privind aşa… Aceeaşi expresie… De curând… Când? Azi-dimineaţă! Sigur! Domnişoara Waynflete, când o privise pe Bridget în salonul de la conac”.

Şi brusc o altă amintire îl copleşi. Una de demult. Pe propria mea mătuşă Mildred spunând: „Ştii, dragă, avea o privire pe jumătate de nebună!” Şi, pentru o clipă, propria ei figură reconfortantă şi sănătoasă purta o expresie imbecilă, stupidă…

Lavinia Pinkerton vorbea despre privirea pe care o văzuse pe chipul unui bărbat? Nu, unei persoane. Oare era posibil ca pentru o secundă, imaginaţia ei vie să reproducă privirea pe care o văzuse? Expresia criminalului privindu-şi următoarea victimă…

Aproape fără să-şi dea seama de ce făcea, Luke grăbi pasul către casa domnişoarei Waynflete.

În minte îi răsuna mereu o voce: „Nu un bărbat, n-a pomenit de loc de un bărbat, tu ai presupus că era un bărbat, fiindcă te gândeai la un bărbat, dar ea n-a spus niciodată… Ah, Doamne, am înnebunit? Nu e cu putinţă să fie adevărat… Sigur, e imposibil, n-are sens… Dar trebuie s-o văd pe Bridget, trebuie să mă conving că n-a păţit nimic… Ochii aceia, ochii aceia stranii cu sclipiri de chihlimbar. Ah, sunt nebun! Probabil că sunt nebun! Whitfield e criminalul! El trebuie să fie! A spus-o clar”!

Şi totuşi, ca un coşmar, văzu chipul domnişoarei Pinkerton personificând pentru moment ceva oribil şi nesănătos.

Îi deschise uşa servitoarea cea bondoacă. Îi răspunse puţin speriată de violenţa lui.

— E plecată. Aşa mi-a spus domnişoara Waynflete. Mă duc să văd dacă domnişoara Waynflete e acasă.

Luke o împinse şi intră în salon.

Emily urcă scările în grabă. Coborî cu respiraţia tăiată.

— Nici doamna nu-i acasă.

Luke o luă de umeri.

— Pe unde au luat-o? Unde s-au dus?

Fata rămase cu gura căscată.

— Probabil că au ieşit prin spate. Le-aş fi văzut, dacă ieşeau prin faţă, pentru că se vede de la bucătărie.

Îl urmă, în timp ce Luke alerga spre uşa din grădiniţa mică din spate. Un om tundea gardul viu. Luke se duse la el şi-l întrebă, încercând să-şi păstreze vocea cu inflexiuni normale.

Omul spuse rar:

— Două doamne? Da. Cam de multişor. Luam masa lângă tufişuri. Cred că nu m-au zărit.

— Pe unde au luat-o?

Se străduia din răsputeri să-şi păstreze vocea normală. Totuşi celălalt deschise ochii mari în timp ce răspundea rar:

— Peste câmp… Pe acolo. Pe urmă nu mai ştiu pe unde au apucat-o.

Luke îi mulţumi şi începu să alerge. Sentimentul că trebuie să facă ceva fără întârziere se aprofundase! Trebuia să le ajungă din urmă, trebuia! Probabil că înnebunise de tot. După toate probabilităţile ieşiseră să facă o plimbare de plăcere, dar ceva îi cerea să se grăbească. Mai repede!

Străbătu cele două câmpuri, şi rămase în cumpănă la capătul unei poteci. Încotro s-o ia?

Şi pe urmă auzi un strigăt, slab, îndepărtat, dar îl auzi…

— Luke… Ajutor! Şi din nou: Luke! …Se năpusti în pădure şi alergă în direcţia de unde venise strigătul. Acum se auzeau mai multe sunete, parcă o încăierare, o gâfâială şi un horcăit înăbuşit.

Ieşi dintre copaci la timp pentru a smulge mâinile unei femei nebune de pe gâtul victimei, pentru a o strânge, în timp ce ea se zbătea, făcând spume, blestemând, până când se cutremură convulsiv şi rămase ţeapănă în strânsoarea lui.

Capitolul XXIII.

Un nou început

— Dar nu înţeleg, spuse lordul Whitfield. Nu înţeleg.

Se străduia să-şi păstreze demnitatea, dar îndărătul înfăţişării impresionante se vedea clar o consternare care-ţi stârnea mila. Abia dacă putea să creadă lucrurile extraordinare care îi fuseseră relatate.

— Aşa cum stau lucrurile, lord Whitfield! spuse Battle cu răbdare. Ca s-o luăm de la început, în familie exista o doză de nebunie. Avem acum dovezi. Aşa se întâmplă cu familiile astea vechi. Aş spune chiar că avea o predispoziţie pentru aşa ceva. Pe lângă asta era şi o doamnă ambiţioasă, iar doamnei i s-au dejucat planurile. Mai întâi cariera şi pe urmă idila.

Tuşi.

— După câte am înţeles, dumneavoastră aţi părăsit-o?

Lordul Whitfield spuse înţepat:

— Nu-mi place termenul „părăsit”.

Inspectorul Battle îşi corectă expresia.

— Dumneavoastră aţi rupt logodna?

— Ei bine…, da.

— Spune-ne de ce, Gordon, spuse Bridget.

Lordul Whitfield se făcu roşu. Spuse:

— Ei bine, dacă trebuie… Honoria avea un canar. Îl iubea foarte mult. Obişnuia să mănânce zahăr de pe buzele ei. Într-o zi, a ciupit-o tare. S-a înfuriat, l-a luat în mână şi i-a sucit gâtul. După aceea… eu… n-am mai avut aceleaşi sentimente faţă de ea. I-am spus că părerea mea e că amândoi greşeam.

Battle aprobă din cap. Spuse:

— Asta a fost începutul! După cum i-a povestit domnişoarei Conway, bătrâna şi-a îndreptat toate gândurile şi toată dibăcia minţii, pe care fără îndoială că o avea, spre un singur scop.

Lordul Whitfield spuse neîncrezător.

— Să fiu acuzat de crimă? Nu pot să cred.

Bridget interveni:

— E adevărat, Gordon. Ştii, chiar tu însuţi ai fost mirat de felul extraordinar în care toţi cei care te supărau erau imediat doborâţi.

— Exista un motiv.

— Honoria Waynflete a fost motivul, spuse Bridget. Să-ţi intre în cap, Gordon, că nu Providenţa l-a împins pe Tommy Pierce de pe fereastră, şi toate celelalte. A fost mâna Honoriei.

Lordul Whitfield scutură din cap.

— Mi se pare incredibil, spuse el.

Battle interveni.

— Spuneaţi că aţi primit un mesaj telefonic azi-dimineaţă.

— Da, cam pe la ora douăsprezece. Am fost rugat să merg în Pădurea Shaw imediat, deoarece tu, Bridget, aveai să-mi spui ceva. Nu trebuia să vin cu maşina.

Battle aprobă din cap.

— Exact. Asta ar fi fost finalul. Domnişoara Conway ar fi fost găsită cu gâtul tăiat, iar lângă ea, cuţitul dumneavoastră cu amprentele dumneavoastră pe el. Dumneavoastră înşivă aţi fi fost zărit prin apropiere, la ora aceea! N-aţi fi avut nici o şansă să vă dovediţi nevinovăţia. Orice juriu din lume v-ar fi condamnat.

— Pe mine? spuse lordul Whitfield, speriat şi abătut. Ar fi putut toată lumea să creadă asta despre mine?

Bridget spuse cu blândeţe:

— Eu n-am crezut, Gordon. N-am crezut niciodată.

Lordul Whitfield o privi rece, apoi spuse înţepat:

— Având în vedere reputaţia mea şi poziţia mea în acest ţinut, bănuiesc că nimeni n-ar fi dat crezare nici pentru o clipă acestei acuzaţii monstruoase!

Ieşi din cameră cu demnitate şi închise uşa în urma lui. Luke spuse:

— N-o să creadă niciodată că a fost într-adevăr în primejdie.

Apoi spuse:

— Hai, Bridget, spune-ne cum ai ajuns să bănuieşti pe femeia asta.

— Mi-ai spus că Gordon e criminalul! Nu-mi venea să cred! Ştii, îl cunoşteam atât de bine. Am fost secretara lui, doi ani de zile. Îl cunoşteam atât de bine! Ştiam că e îngâmfat, mărunt, interesat de propria persoană, dar mai ştiam că este un om blajin şi aproape absurd de bun. Îi făcea rău chiar să ucidă o viespe. Povestea aceea cu uciderea canarului domnişoarei Waynflete era complet greşită. N-ar fi fost în stare să facă aşa ceva. Odată mi-a spus că el o părăsise pe domnişoara Waynflete. Acum tu ai insistat că lucrurile se petrecură invers. Ei, s-ar fi putut! Poate mândria sa nu-l lăsase să recunoască că de fapt ea îl izgonise. Dar povestea cu canarul! Pur şi simplu nu era genul lui! Gordon n-a tras măcar o dată cu puşca, pentru că i se face rău când vede cum mor vietăţile.

Aşa că am ştiut că partea aceea din poveste nu era adevărată. Dar dacă nu era, atunci domnişoara Waynflete minţise. Şi de fapt, dacă stai şi te gândeşti, era o minciună nemaipomenită! Şi brusc mi-am pus întrebarea dacă n-a mai spus şi alte minciuni. Era o femeie foarte mândră – asta puteai s-o vezi imediat.

Probabil că refuzul acela îi rănise mândria îngrozitor. Probabil că era foarte supărată şi nutrea gânduri de răzbunare – împotriva lordului Whitfield mai ales, după cum simţeam eu – fiindcă mai târziu lordul a făcut avere şi a avut numai realizări. M-am gândit „Da, probabil că i-ar plăcea şi ar face tot posibilul să pună o crimă pe seama lui. Şi pe urmă m-a cuprins un vârtej de gânduri – dacă nu cumva tot ce spune e o minciună, şi, brusc, mi-am dat seama ce uşor poate o femeie ca asta să prostească un bărbat! Şi m-am gândit: „E ceva fantastic, dar dacă ea i-a ucis pe toţi şi l-a hrănit pe Gordon cu ideea că era un fel de pedeapsă divină!” Era foarte uşor să-l facă să creadă asta. După cum ţi-am spus odată, Gordon ar fi în stare să creadă orice! Şi m-am gândit: „Oare s-ar fi putut ca ea să fi săvârşit toate

crimele?” Şi mi-am dat seama că ar fi putut! Ar fi putut să îmbrâncească pe beţiv, să împingă un băiat de pe fereastră, iar Amy Gibbs a murit în casa ei. Şi doamna Horton – Honoria Waynflete obişnuia să stea cu ea, când s-a îmbolnăvit. Cu doctorul Humbleby a fost mai greu. Nu ştiam că motanul avusese o ureche bolnavă şi că ea infectase bandajele cu care a legat mâna doctorului. Moartea domnişoarei Pinkerton a fost şi mai complicată, pentru că nu mi-o puteam închipui pe domnişoara Waynflete în chip de şofer, conducând un Rolls.

Şi pe urmă, brusc, mi-am dat seama că asta a fost cel mai uşor! A îmbrâncit-o pe la spate – e simplu când e aglomeraţie. Maşina n-a oprit şi ea a prins ocazia şi a spus unei femei că văzuse numărul maşinii, şi i-a dat numărul de la Rolls-ul lordului Whitfield.

Sigur, toate astea mi se învălmăşeau în cap foarte confuz. Dar dacă Gordon nu comisese crimele în mod precis, iar eu ştiam, da, ştiam că nu era adevărat, ei bine, cine era criminalul? Şi răspunsul mi s-a părut foarte clar, „Cineva care-l urăşte pe Gordon!” Cine-l urăşte pe Gordon? Honoria Waynflete, fără discuţie.

Pe urmă mi-am amintit că domnişoara Pinkerton spunea că asasinul este un bărbat. Asta îmi dărâma toată frumuseţea mea de teorie, pentru că, dacă domnişoara Pinkerton nu avea dreptate, ea n-ar fi fost ucisă… Aşa că te-am pus să-mi repeţi exact cuvintele domnişoarei Pinkerton şi imediat am observat că, de fapt, ea nu pronunţase niciodată cuvântul bărbat. Atunci am simţit că mă aflu, fără îndoială, pe urma bună! M-am decis să accept invitaţia domnişoarei Waynflete de a sta la ea şi mi-am pus în cap să încerc să descopăr adevărul.

— Fără să-mi spui mie nimic? interveni Luke nervos.

— Dar, dragul meu, tu erai atât de sigur, iar eu nu eram sigură de loc! Totul era vag şi îndoielnic. Dar nici prin cap nu-mi trecea că sunt în vreo primejdie. Mă gândeam că am mult timp la dispoziţie…

Se cutremură.

— Ah, Luke a fost îngrozitor… Ochii ei… şi râsul acela oribil, politicos, inuman…

Luke spuse cutremurându-se şi el uşor:

— N-am să uit cum am ajuns acolo în ultima clipă.

Se întoarse spre Battle.

— Cum se mai simte acum?

— Şi-a pierdut minţile complet. Ştii, aşa se întâmplă cu indivizii ăştia. Nu pot face faţă şocului pe care-l au, când îşi dau seama că sunt mai puţin inteligenţi decât îşi închipuiau.

Luke spuse trist.

— Ei, nu prea am eu stofă de poliţist! N-am bănuit-o nici o clipă pe Honoria Waynflete. Tu, Battle, ai fi procedat mai bine.

— Poate da şi poate nu. Îţi aduci aminte când ţi-am spus că totul e posibil într-o crimă. Cred că am amintit şi de o fată bătrână.

— Şi de un arhiepiscop şi de o elevă! Oare trebuie să înţeleg că-i consideri pe toţi ăştia nişte criminali potenţiali?

Zâmbetul lui Battle se lăţi în rânjet.

— Vreau să spun că oricine poate fi criminal.

— În afară de Gordon, spuse Bridget. Luke, hai să mergem să-l căutăm.

Îl găsiră pe lordul Whitfield în birou, preocupat de nişte însemnări pe care le făcea.

— Gordon, spuse Bridget cu voce slabă şi timidă. Acum, că ştii totul, te rog să ne spui că ne-ai iertat!

Lordul Whitfield o privi binevoitor.

— Sigur, draga mea, sigur. Îmi dau seama de adevăr. Am fost un om preocupat. Te-am neglijat. Adevărul, de altfel, l-a formulat Kipling cu atâta înţelepciune: „Cel care merge cel mai repede, merge singur. „Drumul meu în viaţă este singuratic.

Înălţă din umeri.

— Am o mare responsabilitate. Trebuie s-o îndeplinesc singur. Pentru mine nu poate să existe tovărăşie şi nici o

uşurare a poverii, trebuie să trec prin viaţă singur, până cad la marginea drumului.

Bridget spuse:

— Gordon dragă! Eşti într-adevăr tare dulce!

Lordul Whitfield se încruntă.

— Dar nu e vorba că sunt sau nu dulce. Hai să lăsăm la o parte fleacurile astea. Sunt un om ocupat.

— Ştiu că eşti.

— Sunt pe punctul de a face nişte aranjamente în vederea publicării unei serii de articole: „Crime comise de femei de-a lungul veacurilor”.

Bridget îl privi cu admiraţie.

— Gordon, cred că este o idee minunată!

Lordul Whitfield îşi umflă pieptul.

— Aşa că acum lăsaţi-mă. Nu vreau să fiu deranjat. Am o mulţime de treabă de făcut.

Luke şi Bridget ieşiră din cameră în vârful picioarelor.

— Şi totuşi este într-adevăr dulce, spuse Bridget.

— Ascultă, Bridget, am impresia că într-adevăr ai ţinut la omul ăsta!

— Ştii, Luke, cred că ai dreptate.

Luke se uită pe fereastră.

— O să fiu fericit, când o să plec din Wychwood. Nu-mi place locul ăsta. E prea multă răutate aici, cum ar spune doamna Humbleby. Nu-mi place felul în care Coasta Ashe stă aplecată deasupra satului

— Apropo de Coasta Ashe, ce-a fost cu Ellsworthy?

Luke râse puţin stânjenit.

— Cu sângele de pe mâini?

— Da.

— Se pare că au sacrificat un cocoş alb!

— Ce dezgustător!

— Cred că domnului Ellsworthy o să i se întâmple ceva nu prea plăcut. Battle îi pregăteşte o mică surpriză.

Bridget spuse:

— Şi bietul maior Horton, care n-a încercat niciodată să-şi ucidă soţia şi domnul Abbot, care presupun că avea o scrisoare compromiţătoare de la vreo doamnă, şi doctorul Thomas, un doctor tânăr, plăcut şi modest.

— Un măgar cu fumuri!

— Asta o spui fiindcă eşti gelos că se căsătoreşte cu Rose Humbleby.

— E prea bună pentru el.

— Întotdeauna am simţit că o placi pe fata asta mai mult decât pe mine.

— Iubito, nu eşti cam absurdă?

— Nu, nu cred.

Bridget tăcu o clipă, apoi spuse:

— Luke, acum mă mai placi?

Luke făcu o mişcare spre Bridget, dar ea îl respinse.

— Am spus dacă mă mai placi, nu dacă mă iubeşti, Luke.

— Aha! înţeleg! … Da, te plac… Te plac, Bridget, şi te şi iubesc.

— Şi eu te plac, Luke.

Îşi zâmbiră, puţin timid, ca doi copii care s-au împrietenit la o petrecere.

Bridget spuse:

— A plăcea e mai important decât a iubi. Durează. Aş vrea, Luke, să dureze ceea ce-i între noi. Nu vreau să ne iubim doar, să ne căsătorim, să ne plictisim unul de altul şi pe urmă să vrem să ne căsătorim cu altcineva.

— Ah, iubita mea, ştiu. Ai nevoie de lucruri reale. Şi eu la fel. Ceea ce e între noi va dura pentru totdeauna pentru că se bazează pe realitate.

— E adevărat, Luke?

— E adevărat, iubito. Cred că de aceea mi-era frică să te iubesc.

— Şi mie mi-era frică să te iubesc.

— Şi acum îţi mai este?

— Nu!

Luke spuse:

— Am fost mult timp la un pas de Moarte. Acum s-a sfârşit! De acum, vom începe să Trăim…

SFÂRŞIT

* în text, în engleză, „the humble bee”.
* Sortit morţii, pe punctul de a muri; dezechilibrat (adesea nutrind o încredere exagerată în sine etc.)